EDWINA MARLOW

Dacă asta e dragoste

Traducerea și adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În ianuarie, plaja de la Starmouth abia putea fi recunoscută drept locul zgomotos și aglomerat care era pe timpul verii, din cauza sutelor de turiști ce treceau pe la hotelul Golden Mile. Acesta era mereu garnisit cu tot felul de plăcuțe cu diferite mesaje și cu ghirlande și baloane menite să facă oaspeților o primire originală.

Acum, însă, toate hotelurile și vilele de închiriat, restaurantele și barurile, erau închise pentru că era iarnă. Țărmul lung și drept, acum neumblat de nimeni, dădea orășelului un aspect fantomatic. Autobuzele mai făceau curse spre Pleasure Beach, dar cu foarte puțini călători și la celălalt capăt al țărmului mai era încă deschis un cinematograf. Singurii oameni care mai puteau fi văzuți pe plajă pe timpul ăsta erau marinarii gârboviți de bătrânețe care făceau parte din

azilul Pensionarilor Navali, câțiva bărbați care-și plimbau câinii și Jane Baron.

Lui Jane îi plăcea marea, iarna. Își petrecea cam tot timpul liber hoinărind de una singură pe nisip, până la debarcader, de unde urmărea cu privirea vasele comerciale care plecau din port. Îi plăceau la nebunie zilele cu vânt, când valurile se spărgeau de stânci, iar pescărușii zburau neliniștiți deaspupra apei.

Într-o astfel de zi, puțin după Anul Nou, stătea pe o băncuță lângă debarcader, visând la o viață pe care era sigură că nu va avea niciodată norocul s-o trăiască. La un moment dat, s-a speriat de un bărbat care venea hotărât spre ea.

Marea făcea un zgomot prea mare ca Jane să-l fi putut auzi din timp apropiindu-se. Bărbatul a fost la fel de surprins să găsească o fată slăbuță și frumoasă, stând de una singură pe bancă. A privit-o uimit și amuzat.

– Bună! spuse el după un moment. Îmi cer scuze dacă te-am făcut să tresari. Pot sta puțin aici?

Jane nu-i răspunse, însă îl privi din cap până-n picioare, întrebându-se dacă n-ar fi mai indicat să fugă la debarcader și să se ascundă. Odată, anul trecut, s-a întâlnit pe plajă cu un bărbat care a urmărit-o până-n oraș. Din fericire, acolo putea găsi pe cineva care s-o apere. Azi, nu avea pe nimeni.

Oricum, bărbatul s-a așezat la celălalt capăt al adăpostului, pe o altă băncuță. Și-a scos o țigară, dar, pentru că n-a servit-o

și pe ea, Jane s-a mai liniștit. Nu arăta deloc ca celălalt individ. Era mai degrabă drăguț... foarte drăguț.

Era înalt și bine făcut, avea părul drept și închis la culoare, fața surprinzător de bronzată pentru acea perioadă a anului. Se gândea că trebuie să fi fost plecat în străinătate de curând.

Ca și Jane, avea pe el o haină veche de ploaie, dar costumul de dedesubt părea scump, iar gulerul și manșetele erau imaculate. Când își duse țigara la gură, Jane îi văzu mâinile, care erau la fel de îngrijite și de curate ca ale unui doctor. O dezgustau oamenii cu degete înnegrite de tutun și unghii netăiate.

Îl studia cu coada ochiului de câteva clipe, când el se întoarse spre ea și-i spuse degajat:

– Îmi plac zilele ca asta. Ție nu? Obișnuiam să vin aici când eram copil și să-mi imaginez că adăpostul ăsta e o punte peste un transatlantic uriaș al cărui comandant eram eu.

– Locuiești aici? întrebă Jane, curioasă. Crezuse că e un străin. Nu prea arăta ca un om care să stea în provincie.

– Am locuit... cu mult timp în urmă. N-am mai venit pe aici de ani întregi. Până ieri, când m-a cuprins nostalgia pentru locurile astea și m-am decis să vin și să văd dacă mai recunosc ceva. Nu pare să se fi schimbat mult, în afară de câteva magazine noi și de câteva restaurante mai moderne.

– Nu, Starmouth nu s-a schimbat mult.

O privi mai atent:

– Nu-ți place aici? întrebă el.

Jane dădu din cap.

– Îmi place iarna. Urăsc vara, când străzile sunt pline de vânzători de ziare și e zgomot și agitație peste tot. Mă gândesc cu groază că trebuie să-mi petrec restul vieții aici.

– Așa că preferi să stai aici, pe chei, să urmărești vapoarele care pleacă, sperând să fii și tu în ele, spuse el încet. Asta făceai acum, când am venit și te-am deranjat.

– De unde știi? întrebă ea, surprinsă.

– Și eu făceam la fel când eram de vârsta ta.

Eram plictisit și nu-mi găseam nicăieri locul. Îmi doream să văd lumea.

Jane se întreba oare câți ani îi dădea. Nu părea să aibă mai mult de treizeci.

– Și ai văzut... lumea?

– În mare parte.

– Cred că e minunat să călătorești, spuse ea cu invidie în glas. Sunt atâtea locuri pe care-mi doresc să le văd, dar nu cred că le voi vizita vreodată.

– De ce nu? întrebă bărbatul. Se spune că dacă-ți dorești ceva cu ardoare, ai toate șansele ca, mai devreme sau mai târziu, să ți se împlinească.

– E posibil, dar eu nu cred că e adevărat, adăugă Jane zâmbind. Ar fi altfel dacă aș fi băiat. Aș putea să plec de unul singur și să muncesc pe unde apuc. Dar pentru o fată, singura

modalitate de a vedea lumea e să se facă stewardesă, asistentă pe un vas de croazieră, sau ceva de genul ăsta.

– Ei bine, ce te împiedică să devii stewardesă după ce termini școala? întrebă el. Dacă faci niște cursuri și înveți bine, e foarte ușor. Și se opri, pentru că Jane izbucnise în râs.

– Am terminat școala de trei ani. Și trebuie să vorbești cel puțin o limbă străină, iar franceza mea n-a excelat niciodată.

– Oh, Doamne!

Am făcut o gafă, spuse el făcând o față amuzată. Dar mi s-a părut că porți o uniformă pe sub haina asta de ploaie. Te-am insultat? întrebă cu ironie în glas.

Jane dădu din cap în semn că nu. Fără machiaj și cu părul ciufulit de vânt, știa că nu-și arăta cei nouăsprezece ani. Dar asta n-o deranja deloc.

– Într-adevăr, asta e uniforma mea de școală, recunoscu ea. Abia dacă se mai poate numi o haină. Dar strâng bani pentru o vacanță în Olanda, anul viitor. Ai fost acolo?

– Da, de mai multe ori. E o țară minunată. O să-ți placă. Și majoritatea oamenilor de acolo vorbesc engleza, așa că nu vei întâmpina greutăți de acomodare.

I-a povestit despre casele frumoase cu trepte albe, despre rijstaffel, care se servea în majoritatea restaurantelor indoneziene din oraș. I-a vorbit despre New York, Singapore și Rio de Janeiro. Se părea că fusese peste tot. Jane îl asculta fascinată.

Și până când lumina amiezii nu păli, fata nu-și dădu seama că se apropia ora patru și că a stat cu necunoscutul acela în adăpost mai bine de două ore.

– Oh, Doamne! Trebuie să plec! exclamă ea speriată.

S-au întors împreună până la barieră.

– Lasă-mă să te duc în oraș, s-a oferit bărbatul. La capătul plajei era parcată o frumoasă mașină sport, de două locuri, de culoare neagră.

Jane scuturã din cap.

– Mulțumesc, dar tocmai vine autobuzul și mă lasă exact acasă. La revedere, și mulțumesc pentru tot ce mi-ai povestit.

I-a întins mâna, iar strângerea lui a durut-o puțin. Apoi i-a zâmbit și a plecat.

– La revedere!

A mers pe marginea străzii și s-a urcat la timp în autobuzul gol care se îndrepta spre Market Street.

După ce a plătit călătoria și autobuzul a ieșit de pe faleză, Jane și-a dat seama că nu-l va mai întâlni vreodată pe bărbatul acela. Și lucrul ăsta o întrista profund, dar nu știa de ce.

Tatăl lui Jane fusese în Marina Comercială, așa că nu se îndoia nimeni că de la el moștenise dragostea de mare și dorul de ducă. Fotografiile vechi ale părinților ei, pe care le ținea la capătul patului, îl înfățișau pe Michael Baron, la douăzeci de ani, un bărbat cu trăsături frumoase și privire sinceră. Nava lui s-a scufundat, iar el a dispărut o dată cu ea.

Mama murise când ea avea șase luni.

Michael Baron nu mai avea frați sau surori, așa că, după moartea părinților, Jane a fost luată în îngrijire de bunica sa. Cele două au trăit liniștite într-o căsuță mică și sărăcăcioasă pe lângă Norfolk Broad, unde Jane era fericită și se simțea liberă.

Dar, la scurt timp după ce a împlinit doisprezece ani, bunica Brewster a murit, iar Jane a trebuit să accepte oferta făcută de sora mai mică a mamei sale și de soțul acesteia, de a se muta cu ei. Aveau un hotel în centrul Starmouthului și o fată, pe nume Sylvia, care era cu doi ani mai mică decât Jane și complet diferită de ea.

Era aproape seară când Jane sosi acasă de la debarcader. O găsi pe Sylvia lăcuindu-și unghiile în camera pe care o împărțeau amândouă.

– Nu pricep cum de poți umbla pe afară în uniforma asta veche și ruptă. Nici moartă n-aș îmbrăca o astfel de zdreanță! spuse Sylvia, aruncându-i lui Jane o privire critică.

Verișoara ei scoase pelerina veche de pe ea, lăsând la vedere un pulover negru și o fustă crem, care o făceau să arate mai palidă decât era în realitate. Se abținu să spună că, în timp ce Sylvia lucra într-un magazin de haine,unde își cheltuia tot salariul pe cele mai scumpe obiecte vestimentare, ea trebuia să lucreze în hotel, unde nu câștiga mare lucru, iar ceea ce i se cuvenea din banii pe care-i împărțea cu rudele ei, rareori îi ajungeau să-și cumpere ceva nou.

– N-ai să ghicești cine s-a cazat după plecarea ta, spuse Sylvia cu ochi strălucitori de încântare.

Jane ridică din sprâncene, întrebător. Spre deosebire de celelalte hoteluri de pe țărm, Crown rămânea deschis și în extrasezon, dar atunci se cazau doar agenții de vânzări care se întâmpla să mai aibă drum prin zonă. Ocazional, mai apărea și câte un muzician cunoscut sau vreun violonist care concerta în oraș, pe timp de iarnă, și mai petreceau câte o noapte în hotelul lor. Dar Sylviei îi plăcea doar muzica pop și era cam greu de crezut că venise Tom Jones sau Lulu.

– Cine? întrebă Jane în timp ce luă peria de păr.

Sylvia verifică dacă i se uscaseră unghiile, se dădu jos din pat și încălță niște pantofi foarte eleganți. Purta o rochie albastră care se potrivea de minune cu ochii ei, și o centură lată, din piele neagră, legată în jurul taliei subțiri. Rochia se mula pe corpul ei suplu și frumos.

– David Ransome! anunță ea.

Numele nu însemna nimic pentru Jane, și-i spuse verișoarei sale lucrul ăsta.

– Oh, Jane, Chiar nu citești nimic altceva decât cărțile alea vechi de călătorii? spuse Sylvia, impacientată. David Ransome este celebru. Trebuie să fi auzit de el!

– Probabil. Cu ce se ocupă?

Sylvia oftă exasperată, apoi căută în teancul de reviste de modă care era așezat la marginea patului, și alese una.

– O să-ți arăt! spuse răsfoind niște pagini. Uite! Cu asta se ocupă. Vezi? "Fotografii făcute de Ransome", indică ea cu arătătorul proaspăt lăcuit, în josul unei fotografii colorate.

Pozele erau făcute la un bal, unor modele de rochii extravagante, purtate de niște fete frumușele și înalte, care scoteau în evidență eleganța croielilor.

– Ce rochie minunată! spuse Jane extaziată, uitându-se la una din mătase albă, cu tiv brodat în cristale.

– Nu ți s-ar potrivi. Ești prea slabă, spuse Sylvia cu răutate.

Jane se întoarse și-și dădu cu ruj pe buze.

– Tot nu înțeleg de ce te înnebunește atât de mult faptul că acest Ransome a venit aici, spuse ea blând. Ești sigură că e același? Ce-ar căuta un fotograf de modă în Starmouth, în ianuarie?

Verișoara ei dădu din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar e cu siguranță acel David Ransome, pentru că l-am văzut odată la televizor. Știu sigur că asta e șansa mea.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse Jane perplexă.

– Oh, Doamne, cât de bleagă poți să fii? Uite, David Ransome este cel mai bun fotograf de la noi, așa cum e, de exemplu, Richard Avedon în America, dar bănuiesc că n-ai auzit nici de el. Iar dacă Ransome place o fată, ca model, aceasta ajunge cu siguranță pe cele mai înalte podiumuri. El le-a descoperit pe Margot Chase și Polly Lake și uite ce s-a

întâmplat cu ele. Margot s-a căsătorit cu un milionar, iar Polly face acum filme.

Jane își prinse părul într-o coadă neglijentă și o ascultă nepăsătoare.

– Vrei să spui că speri să te descopere.

– Exact. Și de ce nu? spuse Sylvia încrezătoare. Sunt foarte atrăgătoare, am măsurile cerute și am un chip extrem de fotogenic. Dacă tata n-ar fi fost atât de demodat încât să nu mă lase să plec singură la Londra înainte să împlinesc optsprezece ani, acum aș fi fost cu siguranță un model recunoscut. Dar, dacă dau lovitura cu Ransome, sigur el l-ar putea convinge pe tata să mă lase să plec. Sylvia își flutură buclele de culoarea untului și-și umezi buzele colorate provocator. Cred că i-am lăsat o impresie plăcută când am trecut pe lângă el, în după-amiaza asta, spuse cu mândrie în glas.

Jane o privi un moment. N-a fost niciodată geloasă pe frumusețea verișoarei sale, dar nu putea să nu simtă că Sylvia devenise deosebit de îngâmfată de când a câșigat concursul de frumsețe Miss Starmouth.

– Trebuie să plec, spuse Jane repede.

Și, lăsând-o pe Sylvia să se admire în continuare, Jane coborî în biroul unchiul său, din spatele recepției.

Își găsi mătușa completând niște formulare de impozit. Cu douăzeci de ani în urmă, probabil Connie Brewster fusese la fel de drăguță ca Sylvia, azi.

Dar acum era durdulie, robustă și îmbrăcată neglijent.

– Ai întârziat cinci minute, spuse rece. Presupun c-ai stat toată după-amiaza la debarcader. Aveam nevoie de tine aici. Elsie a plecat acasă pentru c-a avut o criză de rinichi, așa că n-am avut personal. Dădu la o parte formularele și plecă în bucătărie.

Tabloul de comandă bâzâi și o voce de la numărul șaisprezece ceru o convorbire intrerurbană. Jane a făcut legătura, apoi a notat costul și l-a trecut pe nota de plată. După asta, un băiat a adus ziarele locale, iar fata a dus două la bar, două în sufrageria privată a familiei Brewster și două în sala de mese. Când s-a întors, s-a uitat în registru. Semnătura clară a lui David Ransome ieșea în evidență. Se întrebă oare cum arăta și a vizualizat un bărbat drăguț, dar îngâmfat, îmbrăcat în haine scumpe.

Apăru Sylvia.

– Rămân eu aici. Mama vrea să te duci să aranjezi camera douăzeci și patru pentru un agent care va veni diseară. Oricum, domnul Ransome trebuie să sosească și vreau să mă găsească pe mine la recepție.

Sylvia se strecură în spatele calculatorului. Mirosea puternic a parfum, și părea ca o bomboană fondantă.

Jane a rămas sus, cu treabă, până la ora cinei. Apoi, pentru că una dintre chelnerițe era acasă, din cauza gripei, și-a pus un șorț și a ajutat la servit cina. În mod oficial, era secretara și cea

care se ocupa de recepția hotelului, dar mai degrabă "omul bun la toate" ar fi fost denumirea slujbei sale.

Sylvia veni în bucătărie și-i prinse mâna.

– Am vorbit cu domnul Ransome, spuse triumfătoare. A stat la taclale mult timp, dar acum a intrat în sala de mese. Nu știu la care, dar nu se poate să-ți scape. Și, dându-și ochii peste cap, zise: ce ireal e!

Sala de mese era împărțită în două, dar lui Jane nu i se păru că era vreun bărbat "ireal" pe acolo. Însă, când privi mai atent, văzu un tip stând cu fața la geam și răsfoind un ziar londonez. Acesta trebuia să fie faimosul David Ransome.

– Ați dori să serviți cina la masa de onoare, domnule? întrebă ea politicos.

Bărbatul și-a împăturit ziarul. Era străinul cu care vorbise la debarcader. Tresări și inima începu să-i bată mai repede.

– Ei, bine, bună din nou, spuse el, zâmbitor. E o surpriză foarte plăcută. Speram să ne mai întâlnim, dar am uitat să ne prezentăm.

Numele meu e Ransome, David Ransome.

– Al meu e Jane Baron, spuse ea timid.

Și-a împins scaunul și s-a ridicat.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Baron, spuse el formal, dar cu o sclipire în ochii lui verzi. Încă o dată, mâna lui Jane fu strânsă cu putere într-a lui.

Dintr-o dată, conștientă că ceilalți meseni îi priveau curioși, și amintindu-și cât de degajată vorbise cu el în după-amiaza aceea, Jane se înroși de stânjeneală.

– Pot să vă iau comanda, domnule Ransome? întrebă ea înțepată.

Crown avea un bucătar excelent și o pivniță pe măsură. Serile dansante de sâmbătă umpleau hotelul cu oameni veniți din toate părțile țării.

Din meniu, David Ransome a comandat pateul de pește, o friptură la grătar cu garnitură de mazăre și cartofi copți și un vin din 1947 – Clos de Vougeot.

Celelalte mese s-au umplut repede, iar Ransome n-a mai încercat să-i vorbească atunci când aceasta i-a adus grătarul și vinul. Dar, o dată sau de două ori, când a privit la masa lui întâmplător, l-a văzut urmărind-o cu privirea și, conștientă că era privită, se mișca mai încet și era mai puțin îndemânatică decât de obicei.

Spusese c-o să-și bea cafeaua în camera de zi, dar nu părăsise încă sala de mese. Când i-a curățat masa, a văzut că nu-i lăsase nici un bacșiș și se simți ușurată.

Pe când familia Brewster lua cina sus, Jane rămase să mănânce în bucătărie, alături de personal. Apoi se întoarse la recepție și stătu acolo până ce hotelul se închise, la miezul nopții.

Sylvia se plimba de colo-colo, sperând să dea peste David Ransome. Dar, spre dezamăgirea ei, și spre ușurarea lui Jane,

nu l-au mai văzut. Probabil că urcase în cameră imediat după ce și-a băut cafeaua.

***

În dimineața următoare, Sylvia a sunat la magazinul unde lucra și a spus că nu poate veni, pentru că are o răceală puternică. Firește, îi împărtășise mamei speranțele, așa că, de dimineață, aceasta îi spuse lui Jane că Sylvia va sta la recepție, în timp ce ea trebuia să facă munca lui Elsie.

Întorcându-se în dormitor să-și pună o salopetă, se gândi că i-ar fi fost mult mai bine dacă, după moartea bunicii, ar fi fost dată la un orfelinat. Acum ar fi fost liberă să-și trăiască propia viață. În loc de asta, era obligată să le fie veșnic recunoscătoare rudelor ei c-au acceptat s-o crească.

Faptul că era de datoria ei să le plătească totul într-un fel sau altul, îi fusese făcut cunoscut foarte clar în timpul ultimului an de liceu. Lui Jane i-ar fi plăcut să ajungă asistentă, dar soții Brewster au respins ideea și au forțat-o să lucreze pentru ei, la hotel. Ar fi fost bucuroasă să-i ajute dacă i-ar fi arătat vreodată puțină afecțiune. Dar Connie nu s-a înțeles niciodată bine cu mama lui Jane și nu-și agreea nici nepoata orfană. Fata a știut de la început că încercau s-o tolereze și că aveau să-i ceară până

la ultimul bănuț cheltuit cu ea. În adolescență, s-a simțit foarte singură și neajutorată. Dar acum era obișnuită și, mai mult sau mai puțin, resemnată cu atitudinea lor.

După ce a băut repede o ceașcă de cafea pe la ora zece, a luat aspiratorul și a plecat să facă curat în camera lui David Ransome. Știa că nu plecase, pentru că Sylvia se grăbise să-i spună că mai stătea o noapte.

– Poate mă va întreba în seara asta, adăugă verișoara ei veselă.

Ieșise în oraș și lăsase camera foarte ordonată. Când făcea patul, Jane găsi o pereche de pijamale din mătase verde, sub pernă. Papucii erau sub pat, iar halatul stătea, frumos așezat, în șifonier.

Chiștocul de la o țigară era aruncat la coșul de gunoi, dar pe covor nu era nici un pic de cenușă, iar pe fața de pernă nu era nici un fir de păr. Până și chiuveta din baie părea că nu fusese folosită.

Cosmeticele lui erau aranjate la capătul suportului de la oglindă, iar prosoapele erau atârnate la uscat.

Jane a aspirat și a șters praful și se uita la câteva din cărțile puse pe măsuța de noapte, când auzi pași pe coridor. Un moment mai târziu, David Ransome intra în dormitor.

– Bună dimineața, spuse el, încântat c-o vedea. Am venit doar să las pachetele astea aici. N-o să te reții.

– Oh, oricum am terminat, spuse ea repede.

– Ai puțin praf aici. Ridică mâna și o șterse ușor, pe frunte, apoi se întoarse să-și pună pachetele în valiză.

Jane se șterse și ea cu dosul palmei, apoi se întoarse să ridice aspiratorul.

– Se pare că te țin foarte ocupată aici, spuse el peste umăr.

– Nu prea e personal, în momentul ăsta. Eu sunt angajată de fapt ca secretară și la recepție, explică ea.

Se întoarse din nou către ea.

– Înțeleg. Atunci, cine e blonda aia vorbăreață care stă în locul tău la recepție?

– E Sylvia Brewster. Părinții ei sunt propietarii hotelului. Scuzați-mă, domnule Ransome. Mai am câteva camere unde trebuie să fac curat, în dimineața asta. Jane se grăbi să iasă și închise ușa în urma ei.

Se întrebă oare cum s-ar simți Sylvia dac-ar ști că i s-a spus "blonda aia vorbăreață". Nu prea era o descriere care să flateze.

Seara, când urcă în cameră, îl găsi pe Ransome citind. Din fericire, bătu în ușă, înainte să folosească cheia de rezervă. Când vocea lui gravă spuse "Intră!", se simți agitată.

– Sunt un fugar, spuse el zâmbind, în timp ce se ridica în picioare. De câte ori cobor la bar sau în sala de mese, sunt încolțit de domnișoara Brewster. E oare deviza ei de viață să fie prietenă cu toți călătorii singuri?

– Încercăm să facem oaspeții să se simtă ca la ei acasă, spuse Jane, crispată.

Sylvia este verișoara mea, adăugă ea cu subînțeles.

Informația păru să-l surprindă.

– Ei, bine, nu voiam să par nepoliticos, spuse el. E bună pentru decor, dar parcă exagerează cu tratamentul de primire.

Jane nu zise nimic. Dădu la o parte cuvertura și o împături, apoi începu să scoată lenjeria de pat din șifonier.

Dar, înainte să părăsească camera, Ransome zise:

– Am vrut să vorbesc ceva cu tine, domnișoară Baron. Mă întreb, oare ești liberă mâine? Aș vrea să mă ajuți.

– Să vă ajut? întrebă ea nedumerită.

– Sunt fotograf, spuse el. E și slujba, și hobbyul meu. Dacă nu plouă mâine, vreau să fac niște fotografii la dunele de nisip de pe țărm. Și am nevoie de cineva care să-mi pozeze. Mă întrebam dacă ai putea face tu asta, pentru mine.

– Oh, întotdeauna ies îngrozitor în fotografii, spuse Jane cu regret. De ce nu-i cereți Sylviei să vină? Sunt sigură că ar fi încântată să vă ajute.

– E cam sumbru peisajul de la dune, acum. Și nu cred că Sylviei i-ar plăcea să i se strice pieptănătura. Aș prefera să te folosesc pe tine. Dacă până acum n-ai ieșit bine în fotografii, e doar vina fotografului. Dar, în cazul ăsta, vei fi doar o figură în depărtare.

Nici un cadru apropiat, promit.

– Îmi pare rău, domnule Ransome, n-am deloc timp liber mâine. V-aș ajuta, dac-aș putea, dar nu sunt liberă.

– În cazul ăsta, o să uit de asta, spuse el scuturând din cap. Nu te-ai supărat că te-am întrebat, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, spuse ea repede. De ce nu vorbiți cu Sylvia? Nu cred că ar deranja-o vântul. E... și ea e foarte interesată de fotografie. Probabil că va fi extrem de încântată.

El aprinse o țigară, apoi spuse:

– În afară de fotografii, speram să mai petrec puțin timp cu tine.

Jane se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Apoi, se îmbujoră.

Neștiind ce să spună, mai bâjbâi o scuză și se strecură afară din cameră.

După câteva minute, singură în camera ei, se gândi dacă David Ransome vorbise într-adevăr serios. Bineînțeles, era imposibil ca un bărbat ca el – atrăgător, faimos și umblat prin lume – să fie interesat de o fată atât de obișnuită cum era ea. Dar, dacă era așa, de ce să spună că ar vrea să mai petreacă timpul în compania ei?

Capitolul 2

În dimineața următoare, după o noapte albă, Jane își întrebă mătușa dacă n-ar putea să-și ia după– amiaza liberă. Era sâmbătă și trebuia făcute multe pregătiri pentru seara dansantă.

Doamna Brewster păru îngrozită.

– Nu fi ridicolă! Bineînțeles că nu poți pleca în după-amiaza asta. Sunt prea multe de făcut, răspunse ea indignată.

– Dacă Sylvia nu se duce la muncă, de ce nu te poate ajuta ea? întrebă Jane cu curaj.

– Sylvia nu știe ce trebuie făcut și se poate să aibă deja planuri. Mă surprinde c-ai sugerat un asemenea lucru, Jane.

– Să aranjezi florile și să umfli câteva baloane nu cere prea mare îndemânare, spuse fata. Vreau neapărat să ies o oră sau două. Mă voi întoarce până la ora cinci, cel târziu. Și dacă-ți

amintești, săptămâna trecută n-am putut beneficia de jumătate din ziua mea liberă.

Mătușa o privi încruntată. Nu era obișnuită să se certe cu nepoata, și văzu cât era de hotărâtă.

– De ce trebuie să ieși neapărat azi? întrebă ea suspicioasă.

– A fost o săptămână grea. Vreau să mă relaxez puțin înainte de zăpăceala care va fi în seara asta.

– Oh, bine, bănuiesc că poți pleca puțin, dacă insiști atât. Dar mi se pare un gest de mare egoism din partea ta. Nu ești singura persoană care a avut multe lucruri de făcut săptămâna asta. Voi, fetele tinere, credeți că viața e un pat de trandafiri. Ar trebui să te consideri norocoasă că ai o astfel de slujbă.

Jane se strâmbă puțin. Spuse doar:

– Mulțumesc, mătușă Connie. Nu voi ajunge târziu, promit.

La prânz, l-a întâlnit pe David Ransome în drum spre camera lui.

– Domnule Ransome, dacă mai vreți să mergeți la dune în această după-amiază, aș avea puțin timp la dispoziție, spuse ea timid.

– Serios? Oh, e perfect. La ce oră ești gata de plecare?

Jane ezită.

– Ei, bine, trebuie să fac niște cumpărături, înainte. Credeți că ne-am putea întâlni în față, la Woolworth, la ora două?

Dacă ghicise cumva adevărul – că Jane nu dorea să fie văzută părăsind hotelul în compania lui – nu dăduse nici un semn.

– Sigur că da. Voi fi acolo, promise el zâmbind.

***

Mergând prin oraș în mașina luxoasă și puternică a lui David Ransome, Jane se întreba dacă era oare atât de greșit să fie cu el într-o după-amiază rece, dar însorită. Știa că și Sylvia și mătușa ei ar fi tare furioase dac-ar afla de întâlnirile astea secrete, dar motivul pentru care venise nu era în întregime egoist.

Spera să poată afla părerea lui Ransome în legătură cu perspectivele pe care le avea verișoara ei în cariera de model, și poate să-l și convingă s-o ajute pe Sylvia.

– Ți-e destul de cald cu jacheta aia? Vrei un pulover? o întrebă Ransome când au ieșit de pe șoseaua principală și au intrat pe plajă.

– Oh, nu, mulțumesc. Îmi e destul de bine. Jane nu mai călătorise niciodată într-o mașină atât de bine încălzită și spațioasă.

Astăzi purta câteva din puținele ei lucruri bune, dar, chiar și așa, nu erau deloc noi. Își luase fusta din stofă de la o vânzare cu preț redus. Puloverul bej și l-a putut cumpăra doar din niște bacșișuri generoase primite servind la masa de Crăciun, doi ani

la rând. Iar jacheta îi aparținuse cândva Sylviei, care, la un moment dat, se plictisise de ea.

– Spune-mi, dacă nu-ți place slujba de la hotel, de ce nu ți-o schimbi? întrebă dintr-o dată bărbatul de lângă ea, în timp ce urca pe o dună mai înaltă.

– N-am spus că nu-mi place, domnule Ransome.

– Spune-mi David. Nici eu nu te pot numi la nesfârșit domnișoară Baron. Pari mult prea tânără pentru o asemenea formalitate. A oprit mașina și-a întrebat-o. Dar nu-ți place slujba, nu-i așa?

– Nu prea, recunoscu ea. Dar sunt milioane de oameni cărora nu le place munca pe care o prestează.

– Da, dar mulți dintre ei n-au de ales. Tu ai. Ești tânără, liberă și inteligentă. Sunt o mulțime de lucruri pe care le-ai putea face.

– Nu înțelegi. Eu nu sunt liberă, spuse Jane, oftând. Și se trezi povestindu-i despre împrejurările care au adus-o să locuiască în Starmouth, și cum ajunsese să datoreze atâtea familiei Brewster.

David o privi încruntat.

– Vrei să spui că ai de gând să-ți petreci toată viața lucrând pentru ei fiindcă te-au găzduit și te-au îmbrăcat un an sau doi?

– Ei bine, presupun că mă voi căsători într-o zi, spuse ea neîncrezătoare.

El scoase echipamentul dintr-o husă de piele neagră.

– Ai vreun prieten? întrebă el din senin.

Jane se îmbujoră.

– Nu, momentan. Apoi, părându-i-se că vede milă în ochii lui, își ridică bărbia și spuse aspru: dar n-am de gând să mă mărit acum.

Se aștepta ca el să zâmbească și dacă avea s-o facă, tot ce-i plăcuse până atunci la el, avea să dispară.

Dar el doar a dat din cap, în semn de aprobare și cu o figură destul de serioasă.

– Nu, sigur că nu, ești mult prea tânără, încuviință el. Câți ani ai, mai exact?

– Am împlnit nouăsprezece în octombrie trecut.

– Nouăsprezece, spuse el gânditor. E o vârstă nepotrivită ca să fii o bligată să faci lucruri care nu-ți plac. Apoi, înainte ca ea să poată răspunde, spuse: haide, mai bine ne-am grăbi, pentru că se va însera curând.

Timp de aproape o oră, a pus-o să se plimbe pe plajă, printre dune, sau să se urce pe una din ele și să privească spre mare.

Vântul începuse să bată dinspre uscat, așa că, după ce David a făcut pozele, s-au adăpostit într-o baracă de pe țărm. Bărbatul i-a dat lui Jane un baton de ciocolată, iar el a fumat una din țigaretele lui maronii.

– Pentru ce sunt pozele astea? a întrebat curioasă. Am crezut că fotografiezi doar haine.

– Ai văzut ceva din lucrările mele?

Jane rupse ciocolata în două.

– Mă tem că te va supăra ce-ți voi spune, dar până alaltăieri, nici n-am știut cine ești, spuse ea blând. Dar Sylvia te cunoștea. Citește toate revistele de modă și e foarte interesată de munca ta.

– Dar pe tine nu prea te interesează hainele, nu?

– Oh, ba da, îmi place foarte mult îmbrăcămintea drăguță. Dar dacă nu-mi permit s-o cumpăr, prefer să nu mă amăgesc gândindu-mă la ea.

– Hainele drăguțe nu ți s-ar potrivi ție, spuse el senin. Verișoara ta e genul de fată drăguță. Stilul tău e mai mult elegant și serios.

– Vrei să spui că în stilul meu se încadrează o pelerină veche de școală, spuse Jane râzând. Așa că ești de acord că Sylvia arată destul de bine, nu? întrebă ea, devenind din nou serioasă.

– Cine te-ar contrazice? spuse el dând din umeri.

– Ei bine, problema ei e că vrea cu ardoare să devină model profesionist, îi explică Jane sincer. Vrea să facă niște cursuri la o școală faimoasă din Londra, dar unchiul meu n-o lasă să plece de acasă până când nu împlinește optsprezece ani. Cred că vrea să-l convingi c-ar avea șanse să reușească în acest domeniu. Ai vrea să vorbești cu el, David? Înseamnă foarte mult pentru Sylvia. Visează la asta de ani de zile.

– Așa cum visezi tu să vezi lumea cândva? întrebă el, vrând să-i abată gândurile în altă direcție.

– Da, dar pentru Sylvia e altfel. Adică, ea are ce-i trebuie ca să ajungă model. Ambițiile ei sunt posibile, dar ale mele nu.

– Poate că da, poate că nu. David se lăsă pe coate, cu ochii la marea agitată de vânt. Vrei să fiu sincer și să uit pentru un moment faptul că Sylvia e verișoara ta? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să nu te enervezi când îți voi spune care ar fi șansele Sylviei în lumea modei.

– Bine, promit. Așa o să fac, spuse ea, curioasă.

– Sylvia e o fată foarte drăguță. Familia ei crede lucrul ăsta, ea crede asta și presupun că și majoritatea băieților care o cunosc gândesc la fel. Dar în Londra sunt sute de fete drăguțe și marea majoritate dintre ele vor să se apuce de modă. Sincer, blondele cu ten alb nu valorează mai nimic. Ca să devii un model de succes, trebuie să ai mai mult decât o față drăguță. Trebuie să ai o calitate care să te scoată în evidență. Sylvia nu are nici una. Îți trebuie o rezistență de fier și sunt sigur că ea n-are nici asta.

După părerea mea, se încăpățânează să devină ceva ce nu va putea ajunge niciodată. Și cred că cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla Sylviei ar fi să rămână frumoasa casei și a orașului, până când unul din prietenii ei, care o consideră foarte drăguță, se va încumeta s-o ia de soție.

Jane nu zise nimic timp de câteva minute. Apoi îl privi în ochi și-i spuse:

– Ești sigur că n-ar reuși? Nu spui asta pentru că e posibil ca fața ei să nu-ți spună nimic ție, personal?

El îi luă mâna într-a lui.

– Spun asta pentru că am văzut atâtea fete care se luptau să ajungă sus și n-aveau nici o speranță. Viața unui model nu e doar strălucire și faimă, așa cum s-ar părea. O să fii surprinsă dacă-ți spun că e plină de muncă grea.

– Dacă ai dreptate, oare ce se va întâmpla cu ea? Dacă n-o ajuți, ea tot va pleca la Londra, imediat ce va împlini optsprezece ani. Sunt sigură că nimic n-o va putea influența, spuse ea nervoasă.

– Eu nu mi-aș face griji în privința ei, zise David senin. Primul lucru care i s-ar putea întâmpla ar fi să se îndrăgoastească de vreun băiat. Apoi va uita de carieră și va fi preocupată de casă și de copii. Așa se întâmplă mai mereu. N-ai băgat de seamă?

– Dar Sylvia are abia șaptesprezece ani și ai spus acum câteva minute că până și eu sunt prea tânără să mă gândesc la măritiș, îi reaminti Jane.

– Pentru că tu nu semeni cu verișoara ta. Pe Sylvia aș putea-o citi în nici cinci minute, dar tu ai un caracter complex.

– Ei, bine, dacă e așa, nu prea știu ce ascunde, spuse Jane caustic. După părerea mea, sunt o persoană foarte simplă. Oh, cât e ceasul? Mi-am uitat ceasul acasă și trebuie să mă întorc să ajut la pregătiri pentru petrecerea de diseară.

– Încă nu e patru, nu te neliniști. David îngropă chiștocul de țigară în nisip și se ridică în picioare. Îi întinse mâna s-o ajute să se ridice și o ținu de mână cât se plimbară pe plajă.

– Crezi c-ar fi împotriva regulilor dac-ai fi partenera mea în seara asta? întrebă el.

– Oh, mulțumesc, dar nu pot, spuse Jane, șocată.

– De ce nu? Parcă era politica hotelului să-i faceți pe oaspeți să se simtă ca acasă. Nu pot dansa fără o fată. Nu-ți place să dansezi?

– Ba da, la nebunie, dar nu pot în seara asta. E foarte drăguț din partea ta că m-ai întrebat lucrul ăsta, dar trebuie să muncesc. Nici n-ar fi trebuit să lipsesec în după-amiaza asta.

– În cazul ăsta, diseară va trebui să mă duc devreme la culcare, sau Sylvia mă va vâna din nou, spuse el amuzat.

Degetele lui le-au strâns mai tare pe ale lui Jane și fata simți o senzație ciudată, ca un șoc electric blând, urcând de la mână până la umăr. S-au plimbat pe țărm până ce s-a făcut timpul să se întoarcă la mașină. Niște nori negri, de furtună, se adunau la orizont, dar soarele încă mai strălucea în locul în care erau ei, iar pescărușii țipau deasupra capetelor lor.

Jane simțea că parcă merge spre Paradis. Starmouth și hotelul păreau la mile depărtare. Și i se părea greu de crezut că doar cu o zi înainte îl cunoscuse pe bărbatul înalt și brunet de lângă ea. Simțea că parcă-l cunoaște de-o viață, sau că știa dintotdeauna că avea să-l întâlnească într-o zi.

Era fericită cu adevărat, într-un mod pe care nu și-l putea explica.

În mașină, David spuse:

– Trebuie să mă întorc la Londra, mâine.

– Așa curând? exclamă Jane, dezamăgită.

– Am lucruri de făcut, termene de respectat. Nu pot absenta la nesfârșit.

– Nu, sigur că nu, admise ea, pe un ton șoptit. Ei bine, sper ca pozele să iasă așa cum doreai. Dar presupun că mereu ies așa când te pricepi. La ce oră pleci mâine dimineață?

– Nu prea devreme. Ne vom întâlni înainte să plec.

Dar când vei ajunge la Londra vei uita de existența mea, gândi Jane dezamăgită.

Cu acordul ei, David a lăsat-o să coboare la câțiva metri de hotel.

– Mulțumesc că ai venit cu mine, Jane, spuse el, înainte ca ea să se strecoare afară din mașină. Mi-a plăcut după-amiaza asta. Ești o prezență agreabilă. În zilele noastre, multe fete de nouăsprezece ani se poartă de parcă ar fi niște femei sofisticate de treizeci.

Ea zâmbi și șopti încet:

– Mulțumesc că m-ai luat, David. Noapte bună.

***

Sylvia își invitase actualul prieten la balul de sâmbătă seara, dar Jane ghicise că nu pentru Roy Stephens, ci pentru David Ransome, purta rochia cea nouă și elegantă de un roz pal.

Văzând-o pe Sylvia dansând, cu buclele ei aurii strălucind în lumina discretă a sălii, lui Jane nu-i prea venea să creadă că fata n-ar avea șanse în cariera de model. Dar David probabil știa ce vorbea. Chiar Sylvia zisese că era cel mai bun fotograf din Londra.

La douăsprezece și jumătate, Jane fu liberă să meargă la culcare. O găsi pe Sylvia în lenjerie de corp, periindu-și părul în fața oglinzii din camera lor.

– Ce bărbat interesant e David Ransome! izbucni Sylvia, imediat cum Jane închise ușa în urma ei. Credeam că va fi prezent la dansul din seara asta, dar George mi-a spus că a preferat să bea ceva la bar, după cină, apoi să meargă direct la culcare. Abia de l-am văzut toată ziua. De ce s-a mai deranjat să vină până aici dacă tot a stat închis în cameră tot timpul?

– Nu cred că balurile noastre de sâmbătă seara ar părea interesante pentru cineva care trăiește la Londra, spuse Jane, ușor enervată văzând camera, din nou, într-o deplină dezordine ,deși o aranjase cu câteva ore înainte. Rochia roz a Sylviei era aruncată neglijent pe patul ei, pantofii erau împrăștiați pe podea, iar măsuța de la oglindă era plină de șervețele umede folosite și agrafe de păr. Jane își dorise dintotdeauna să aibă o cameră doar a ei, care să fie mereu

ordonată și curată și în seara asta, ar fi dat orice ca să fie singură. Voia să se urce în pat și să plângă.

– Mi s-a părut c-a fost o dovadă de egoism din partea ta să pleci în după-amiaza asta și să lași toată munca pe seama mea, se plânse Sylvia. Unde-ai fost, îmbrăcată cu hainele tale cele mai bune?

– Asta e treaba mea, răspunse scurt fata.

Multă vreme după ce verișoara ei adormise, Jane stătu trează, pe întuneric, ascultând ticăitul ceasului și ploaia care bătea în geam.

Își dădea seama că se îndrăgostise de David Ransome. Dar de mâine, probabil că nu-l va mai vedea niciodată.

***

În dimineața următoare, Jane verifica lista cu lenjeia care trebuia să ajungă la spălătorie, când una din cameriste o căută.

– Sunteți așteptată în birou, domnișoară, Jane.

– Cine mă cheamă, Lily? întrebă fata, surprinsă.

Doar după ora trei dimineața putuse să adoarmă un pic. Și, înainte de asta, se decisese să evite să-și ia la revedere de la David. Asta nu era dragoste, își spusese ea rece, era doar un capriciu, care în curând îi va trece.

– Mătușa dumneavoastră, domnișoară. Dar era și un domn cu ea, când mi-a spus să vă caut. Bărbatul ăla înalt, care a stat la șaptesprezece. Pleacă în dimineața asta, nu-i așa? Poate că e ceva în neregulă cu nota lui de plată. Doamna Brewster n-a zis nimic.

Jane se duse în birou, încercând să se încurajeze singură. Nu se uită la David când intră. Mătușa îi zâmbea, dar fata știa că era furioasă și supărată.

Spuse, cu un glas mieros:

– Domnul Ransome ne părăsește, Jane, dar a vrut să vorbească ceva personal cu tine.

Apoi a plecat și i-a lăsat singuri.

– Îmi pare rău că n-am fost prin preajmă ca să-mi pot lua la revedere de la tine, spuse Jane încet, evitând să-l privească în ochi pe David.

Doamna Brewster se așezase la recepție, cu un ziar în față, și-i vedea pe cei doi prin ușa lăsată întredeschisă. Înainte să spună ceva, David se duse s-o închidă.

– Jane, vreau să-ți propun ceva, spuse el încet. Din moment ce nu te încântă deloc slujba pe care o ai aici, cum ți-ar suna să vii la Londra și să lucrezi pentru mine?

– Pentru tine? Dar nu înțeleg, spuse, simțind că n-are aer.

– Am nevoie de o secretară. Nu chiar de o fată care să știe să bată la mașină și să scrie repede, ci de o persoană care să se poarte drăguț cu oamenii și să știe să se descurce de una

singură în unele probleme. Nu știu cât câștigi tu aici, dar eu îți voi oferi un salariu cu care să te poți întreține lejer. La început ai putea sta într-o căsuță închiriată, pentru ca mai târziu să-ți poți căuta ceva permanent. Munca va fi obositoare, însă nu ca aici, și te asigur că va fi mult mai interesantă. Ce zici?

Jane se uită la el, stupefiată.

– Nu știu ce să spun, zise, într-un sfârșit. Sună minunat, David, dar nu mi-aș putea lăsa rudele așa, dintr-o dată. Ei au nevoie de mine aici. N-ar fi corect să-i las când au făcut atâtea pentru mine.

– Cu cât te plătesc aici? întrebă David, serios.

Jane îi spuse.

– Dar ăștia sunt doar bani de buzunar, bineînțeles, adăugă ea, văzându-l surprins. N-am alte cheltuieli.

– Draga mea copilă, nu le mai datorezi nimic, acum. N-am auzit niciodată de o asemenea exploatare, spuse el furios. Ar trebui să fii conștientă de faptul că n-ar putea angaja pe nimeni pe banii pe care ți-i dau ție. Trezește-te la realitate! Ce sens are să te sacrifici, din moment ce lor nici nu le pasă de tine? N-ai nici un pic de mândrie? Sunt sigur că nu te vei umple de glorie dacă faci gesturi caritabile pentru niște oameni ca ei. I-a luat mâinile într-ale lui. Știu că sună cam dur, dar ăsta e crudul adevăr, Jane. Uite ce e, nu zic să vii neapărat acum, cu mine. Dă-le rudelor tale preavizul obișnuit, apoi împachetează și vino la Londra să începi o nouă viață – o viață pe cont propriu.

– Dar ce te face să crezi c-aș putea lucra pentru tine? Cine mă alege? întrebă, încă nevenindu-i să creadă propunerea neașteptată care i se făcuse.

– Pentru că te plac, de asta. Uite, ai aici adresa mea din oraș. Dac-o pierzi, mă poți găsi în cartea de telefon. Te aștept la Londra la începutul săptămânii viitoare. Dacă nu apari, înseamnă că nu vrei să profiți de șansa ta. La revedere, Jane. Pe curând!

Și până să-i spună că toate astea trebuie discutate în amănunt ca să poată lua o decizie, el i-a zâmbit și-a ieșit din birou. Înainte ca fata să poată înțelege ce tocmai i s-a întâmplat, încercă să zâmbească și ieși în hol, vrând totuși, să-l oprească. Însă văzu mașina sport care pleca deja din fața hotelului.

Mătușa dispăruse de la recepție, dar George, barmanul, i-a spus că era așteptată la o reuniune de familie.

Toți membrii familiei Brewster o așteptau impacienți. Când le-a văzut expresia feței, Jane se simți ca un criminal în serie care urma să fie judecat și condamnat.

– Ce-a fost toată chestia asta – dacă ne poți spune? întrebă doamnă Brewster pe un ton potolit, privind-o cu ochi suspicioși.

Jane se aștepta să fie luată tare.

– Domnul Ransome mi-a oferit o slujbă la Londra, răspunse ea încet.

– Ce-a făcut? izbucni Connie Brewster, ca electrocutată.

– Nu pot să cred. Inventezi, exclamă Sylvia, furioasă.

– Nu inventez nimic. Mi-a oferit un salariu bun și mi-a sugerat să vă dau o săptămână de preaviz, după care să plec la Londra.

– Un salariu bun? O săptămână de preaviz? Harold Brewster arăta de parc-ar face un atac. Doamne Sfinte! În viața mea n-am auzit o minciună mai mare ca asta, strigă el enervat. Ce naiba vrea să faci pentru el?

Până în acel moment, Jane dorise să-i șocheze pe toți, dar apoi să le spună că un astfel de lucru era imposibil să i se întâmple ei. Însă când unchiul începu să sforăie ca un taur gata de luptă, iar mătușa și Sylvia se holbau cu răutate la ea, își schimbă gândurile.

– Vrea să fac ceea ce face o secretară, unchiule Harold. De ce să fie o minciună? întoarse ea vorba.

Furtuna a durat cam o oră. I-au spus că e vicleană, nerecunoscătoare și proastă. I-au spus că David o păcălea, că nu era pregătită pentru o astfel de slujbă, iar dacă va pleca la Londra, va regreta curând decizia luată. I-au mai spus că, în nici un caz nu va putea părăsi hotelul fără consimțământul lor, iar ei nu aveau nici o intenție să i-l dea, iar dacă se încăpățâna să plece, n-o vor mai primi niciodată înapoi și vor uita că există.

Când Jane a putut să spună ceva, se hotărâse deja. David avea dreptate. Lor nu le păsa deloc de ea. Lor le părea rău doar că vor pierde un om folositor, pe care-l plăteau cu bani puțini.

– Dacă ați terminat să vă tot dați cu părerea, mai bine mă întorc la recepție, spuse calm. Plec duminica viitoare. Asta e clar. Am nouăsprezece ani și mă așteaptă o slujbă excelentă; nu aveți cum să mă opriți. Îmi pare rău că trebuie să ne despărțim în relații nu tocmai bune, dar nu m-ați dorit niciodată în familia asta. Sunt sigură că veți găsi în curând pe cineva care să-mi ia locul. Va trebui s-o plătiți mai bine și să n-o verificați în orele ei libere, așa cum ați făcut cu mine.

Capitolul 3

Duminică, Jane luă trenul spre Londra. Simțea că visează. Parcă abia acum începea să trăiască și i se părea că traversează o prăpastie imensă la capătul căreia începea o nouă lume, de unde nu mai exista cale de întoarcere. Nu prea știa ce va găsi acolo, tot ce era clar pentru ea era că abia aștepta să ajungă și că nu avea regrete pentru ceea ce lăsa în urmă.

În ultima săptămână petrecută la hotel, familia Brewster abia mai vorbise cu ea. După cearta aceea, n-au mai încercat s-o facă să se răzgândească, ci doar au tratat-o cu ostilitate. O dată sau de două ori, mătușa a avertizat-o de motivele care s-ar putea ascunde în spatele propunerii lui David. Și Sylvia a mai avut câteva izbucniri furioase, acuzând-o că din vina ei, David nu i-a putut oferi un viitor glorios. Dar, într-un fel, Jane se bucură de animozitatea aceasta.

Altfel, îndrăzneala de a pleca n-ar mai fi fost atât de întemeiată.

Trenul a oprit în gara aglomerată puțin după ora patru, iar Jane a găsit un taxi și i-a dat șoferului cartea de vizită cu adresa lui David.

Nu mai fusese niciodată la Londra, așa că, pe parcursul drumului, privi curioasă pe fereastră. Nu prea era trafic, iar mașina s-a strecurat repede prin oraș.

Dar a fost un drum lung de la gară la casa lui David, iar fata a avut timp destul să se panicheze. Ce s-ar întâmpla dacă David se răzgândise sau nici măcar nu se aștepta ca ea să dea curs ofertei lui? Începu să se simtă rău.

Într-un final, taxiul parcă în fața unei clădiri moderne de apartamente, cu intrarea îngrădită de plante verzi. Jane plăti costul drumului și luă valiza din portbagaj.

Se îndreptă spre ușă și un portar în uniformă o conduse la lift. Intrarea și scările erau acoperite cu carpete scumpe, iar pereții erau împodobiți cu picturi selecte. Portarul i-a dus valiza în fața uneia dintre cele patru uși din hol, a sunat în locul ei, după care s-a întors la lift. Jane respiră adânc.

Nu David a fost cel care i-a deschis ușa după un moment, ci o doamnă scundă și simpatică, îmbrăcată în uniformă.

– Oh, bună ziua! spuse Jane nedumerită. Am venit să-l văd pe domnul Ransome. Aici locuiește, nu-i așa?

Femeia i-a zâmbit.

– Tu trebuie să fii domnișoara Baron din Starmouth. Intră, draga mea. Eu sunt doamna MacDonald, menajera domnului David. Din păcate, nu-i acasă acum, dar se va întoarce la cină. Mi-a spus că vei veni zilele astea.

A condus-o într-un hol care dădea într-o cameră frumos aranjată. Nu arăta deloc așa cum își închipuia Jane casa unui burlac. Pereții erau zugrăviți în culori calde, iar focul din cămin și cărțile de pe raft te invitau să te bucuri de o seară liniștită.

– Trebuie să fii obosită după călătoria pe care-ai făcut-o. Hai să-ți arăt unde e baia – trenurile ne fac întotdeauna să ne simțim murdari.

După ce faci o baie, poți veni să bei un ceai și să mănânci din biscuiții pe care abia i-am scos de la cuptor, spuse menajera în timp ce se mișca lejer prin cameră, trăgând draperiile de catifea și lăsând să pătrundă lumina amiezii prin geamurile mari care dădeau într-un balcon plin de flori.

După ce s-a spălat în cea mai luxoasă baie pe care o văzuse vreodată, Jane se întoarse în camera de zi și o găsi pe doamna MacDonald așezând o tavă pe una din măsuțele de lângă cele patru canapele mari.

– Acum, stai aici lângă foc și bea un ceai cald, îi spuse femeia cu blândețe. Spar că nu te superi dacă te las singură, am niște pateuri în cuptor pe care trebuie să le supraveghez.

Atmosfera încântătoare din camera luminată delicat de foc, biscuiții delicioși și pateurile în număr destul de mare, cât să

hrănească trei oameni înfometați, o liniștiră repede pe Jane și-i alungară temerile.

Vru doar să se relaxeze câteva minute, dar adormi. Când deschise ochii, tava fusese luată și câteva din lumini fuseseră aprinse, iar David stătea în fața ei, citind un ziar și fumând.

– Deci ai venit, spuse el zâmbind când se dezmetici și-și veni în fire. Îmi pare rău că n-am fost aici când ai ajuns. Ai călătorit bine?

– Da, spuse ea, într-un târziu.

Văzându-l din nou, uită de toate amenințările rudelor ei și nu se gândi decât la cât de plăcut va fi când va începe să lucreze pentru omul pe care-l iubea.

David îi spuse că aranjase să petreacă noaptea cu o fată pe nume Hather Stuart, care rămăsese fără colegă de apartament.

– Dacă vă înțelegeți bine, puteți sta împreună în continuare.

Apoi, doamna MacDonald intră și spuse că cina va fi gata curând, iar Jane își dădu seama că dormise mai mult de două ore.

Au mâncat în fața focului și un pahar de vin a făcut-o pe Jane să se simtă din nou somnoroasă. După ce menajera curăță masa și închise ușa în urma ei, David lăsă doar o lumină aprinsă și puse muzică. Apoi se așeză lângă ea, pe canapea.

– Vrei să bei ceva? întrebă el.

– Oh, nu, mulțumesc. Nu sunt obișnuită cu alcoolul, spuse ea timid.

– Foarte bine. Alcoolul și țigările ți-ar strica aspectul ăsta de școlăriță. Uite ce e, Jane, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Ce anume?

Se așeză confortabil pe canapea, cu o mână așezată pe spătarul din spatele ei.

– Adevărul e că te-am mințit când te-am adus la Londra, spuse încet, încercând să-și aleagă cu grijă cuvintele, pentru a putea continua.

Jane simți că un fior îi străbate șira spinării. Dintr-o dată, își aminti de predicțiile mătușii sale.

– Nu înțeleg, spuse ea, neliniștită.

Un zâmbet slab juca pe gura frumoasă a lui David.

– N-am nevoie de o secretară. Am una destul de eficientă, spuse. Dar am un plan excelent pentru viitorul tău. Ideea s-ar putea să te șocheze la început, de aceea am vrut să te aduc aici, înainte de a ți-o spune.

– Ce fel de plan?

În mod involuntar, se lăsă pe spatele canapelei, simțindu-și trupul țeapăn de încordare.

Ochii lui David se îngustară, iar fața căpătă o expresie pe care n-o mai văzuse înainte la nimeni. Se ridică repede de pe canapea, se duse la măsuța pe care era o cutie cu țigări, luă una, după care se întoarse spre ea.

– Nu pot citi gândurile oamenilor, dar am văzut clar ce-ți trece prin minte acum, spuse el caustic. Oricum, nu era nevoie

să devii melodramatică. Am o mulțime de vicii, dar nu să ademenesc fete de la țară. Își aprinse țigara.

Jane se făcu stacojie. Niciodată nu se simțise mai umilită ca acum.

După o clipă, David veni din nou spre ea. Îi luă bărbia în mâini și-i privi ochii tulburați.

– Nu vei mai arăta deloc ca o fată din provincie când voi termina eu cu tine, spuse blând. Vei deveni ceea ce dorea verișoara ta să ajungă. Vei fi model.

Câteva momente, Jane îl privi neîncrezătoare.

– Nu poate fi adevărat. Eu nu sunt drăguță, protestă ea.

– Așa e, nu ești, recunoscu el. Te-am văzut mai bine în după-amiaza aceea, la dune. Dar, crede-mă, Jane, știu ce fac. Tu doar trebuie să asculți ce ți se spune. Nu vrei să câștigi bani mulți și să-ți împlinești visul de a vedea lumea?

– Da, bineînțeles. Dar asta e o nebunie, spuse Jane. Îți bați joc de mine. Asta e. N-aș putea ajunge model nici într-o mie de ani.

– Așa crezi? spuse David calm. Personal, îți garantez că peste șase luni, nu doar vei ajunge model, ci vei fi și cel mai bun. Și am dreptate, nu crezi? Oricum, nu ne vom certa pe subiectul ăsta acum. E timpul să dormi. Haide, te voi duce la apartamentul lui Heather.

Apropo, ea e secretara eficientă de care ți-am povestit. Unde ți-a pus doamna MacDonald bagajul?

Apartamentul era doar la cinci minute distanță. Ușa fu deschisă de o fată micuță și drăguță, cu păr roșcat, îmbrăcată comod.

– Heather, ea e Jane Baron. Te rog să ai grijă să ajungă în pat repede, da? A avut o zi extenuantă. Noapte bună. O să vin mâine dimineață pe la opt.

După ce-i dădu lui Jane valiza, plecă.

– Intră și fă-te comodă, spuse Heather zâmbind. Apartamentul ăsta nu e la fel de luxos ca cel al lui David, dar sunt sigură că te vei simți confortabil aici. Tocmai făceam cacao fierbinte. Vrei și tu o cană?

– Da, te rog. Jane o urmă într-o bucătărie mică, dar decorată cu gust și puse valiza pe podea.

– Vrei să mănânci ceva? Mie mi-e cam foame.

– Abia am mâncat, mulțumesc. Doar cacao pentru mine. Jane se așeză pe un scaun. Mi se pare foarte drăguț din partea ta că m-ai primit astfel. Sper că nu ți-am creat probleme.

– Stai liniștită. Am schimbat doar lenjeria din camera fostei colege de apartament și am mai cumpărat niște mâncare, o asigură Heather.

Fata se purta prietenos cu Jane, iar lucrul ăsta o mai liniști pe tânără și prinse curaj s-o întrebe dacă știa despre proiectul pe care-l avea în cap David.

– Crezi că am vreo înclinație spre lumea modei? întrebă ea cu sinceritate în timp ce lua înghițituri mici de cacao fierbinte.

Heather o privi gânditoare și spuse:

– Să fiu sinceră, nu prea cred, admise candid. Dar eu n-am flerul lui David. Dacă el crede că ai ceva, atunci înseamnă că așa e. Nu s-a înșelat niciodată.

Oricum, în locul tău nu mi-aș face griji în privința asta, lasă-l pe el să-și facă treaba.

După ce Heather i-a arătat dormitorul micuț, dar plăcut, și-au spus noapte bună și, după plecarea fetei, Jane începu să despacheteze. Se simțea extenuată, atât fizic, cât și psihic. Însă, deși așternuturile noi de pe pat o invitau să se înfășoare în ele, înainte să se ducă la culcare, petrecu câteva momente bune privindu-se în oglindă.

Și cu cât se uita mai atent, cu atât i se părea imposibil ca David, cu tot flerul lui, să reușească s-o transforme într-un model de succes.

Avea păr castaniu de lungime medie, drept, o gură puțin cam mare, era slăbuță, și nimic altceva. Cum se putea oare ca toate astea să se transforme în ceva frumos? Singurele trăsături cu care se putea mândri erau dinții și tenul. Dar chiar și farmecul acestora era diminuat de pistruii de pe nas și de bărbia ascuțită.

Oricum, din moment ce nu se putea întoarce la Starmouth și la familia Brewster, singura scăpare de la a deveni cobaiul lui David era să-i spună că nu va face ce dorea el și s-o lase să se descurce de una singură. Era o variantă care n-o prea ajuta, din

moment ce mai avea foarte puțini bani de buzunar și aproape nici o șansă să-și găsească o slujbă din care să se întrețină.

Se părea că indiferent de voia ei, trebuia să-i facă pe plac lui David.

***

Ea și Heather abia terminaseră de spălat vasele folosite la micul dejun, când David apăru în dimineața următoare.

– Bună dimineața, Jane. Ei bine, te-ai hotărât? o întrebă imediat ce Heather îi lăsă singuri.

– O să fac ceea ce-mi spui, zise.

– Ce fată bună. N-o să-ți pară rău, promit. Se întoarse la secretara lui. Heather, înainte să vii la birou, du-o, te rog, pe Jane pe Bond Street. Am aranjat deja să iei cursuri timp de trei săptămâni la o școală foarte bună de manechine, îi explică lui Jane.

Un curs nou începe azi.

Heather părăsi camera, așa că Jane zise:

– David, e un singur lucru pe care nu-l înțeleg. De unde voi face rost de bani pentru a plăti cursul ăsta și cheltuielile pe care le voi avea dacă Heather mă lasă să stau aici? Nu știu dacă-ți dai seama, dar mai am foarte puțini bani. Poate că atunci când

ți-am vorbit de vacanța pe care aș dori s-o petrec în Olanda, credeai că am mai mult de-atât.

– Nu-ți bate capul în legătură cu banii. O să plătesc pentru tot până te pui pe picioare, și nici nu trebuie să te gândești că față de mine vei avea vreo obligație, așa cum ți-au impus rudele tale. Nu vreau să profit de tine. Mă crezi, nu? Cred că ideile care ți-au trecut prin minte aseară ți-au fost sugerate de mătușa ta. Te asigur că n-am planuri ascunse în privința ta. Nu mă interesează decât să scot din tine un manechin de primă mână. Când vei începe să câștigi, îmi vei plăti fiecare bănuț pe care-l cheltuiesc acum pe tine. Chiar am să-i spun lui Heather să țină o socoteală strictă a banilor pe care i-i datorezi.

– Dar ce se întâmplă dacă nu voi câștiga bani? Dacă sunt un dezastru? insistă ea. Ai putea să te înșeli în privința mea, nu?

– Așa e, dar sunt foarte sigur pe mine. Oricum, sunt pregătit să-mi asum riscul ăsta. Se uită la ceas. Trebuie să plec, acum. Nu știu când ne vom revedea, între timp vei fi ocupată cu școala, iar Heather te va supraveghea în restul timpului. Vreau să fii în pat, în fiecare seară, la ora zece fix. Orele de nesomn se resimt a doua zi. Un model trebuie să aibă grijă de corpul său, ca un atlet. Cred că e mai bine să-ți spun de pe acum că în următoarele săptămâni va trebui să muncești din greu și vei avea foarte puțin timp lber. Nu te gândi că totul va fi ușor, pentru că nu e deloc așa.

După ce spuse asta, își luă la revedere de la fete și plecă.

Capitolul 4

Prima zi la școala de modele a fost, pentru Jane, mai grea decât și-o închipuise. Cele mai multe dntre fetele de acolo erau mult mai frumoase decât ea, mult mai bine îmbrăcate și mai încrezătoare în forțele proprii. De câte ori zâmbeau în direcția ei, era sigură că se gândeau cum de a trecut de examenul inițial. Heather îi spusese că doar una din opt candidate era acceptată să urmeze cursurile și, chiar și după admitere, multe dintre ele erau sfătuite să renunțe dacă se considera că nu progresau.

Fiecare zi începea cu mișcare în sala de spectacole unde se ținea show-ul de sfârșit de curs. Un fotograf profesionist studia fiecare fată și crea un set de exerciții menite să-i înfrumusețeze figura și prestanța.

Cursurile de machiaj erau ținute de consultanți de la cele mai mari firme de cosmetice, care le explicau și le demonstrau diferite tehnici. Spre surprinderea lui Janet, multe dintre fetele pe care le considerase drăguțe, au fost aspru criticate pentru că ascundeau imperfecțiunile sub tone de fard.

– Petele și punctele negre sunt rezultatul faptului că sunteți leneșe, le-a spus sever chiar șeful echipei de consultanți. Indiferent de cât de obosite sunteți seara, trebuie să vă demachiați întotdeauna.

La ședințele de manichiură și pedichiură, fetele care aveau unghii frumoase erau certate pentru că nu-și îngrijeau și pielea picioarelor.

La primul curs de îngrijire a părului, un medic dermatolog a controlat părul fiecărei eleve și i-a prescris tratament. Și aici, din nou, multe dintre fetele cu un păr aranjat impecabil au fost avertizate să nu mai folosească produse de înfrumusețare în locul celor de îngrijire.

Așa că până la sfârșitul primei săptămâni, fetele care aveau mare încredere în forțele proprii, se mai potoliseră și n-o mai tratau pe Jane cu superioritate.

Dar tânăra tot mai simțea că locul ei nu e acolo. Mergea cu metroul în fiecare zi la cursuri și hoinărea pe Bond Street în pauza de prânz, îmbrăcată cu vechea ei pelerină de școală, pe sub care purta niște haine decolorate, așa că era conștientă că nu avansase cu mult.

La început, din lipsă de experiență, lui Jane i se părea că toate fetele pe care le vedea erau mult mai drăguțe decât ea și toate aveau șanse să devină modele. După câteva zile, își dădu seama că nu aveau altceva în plus față de ea decât produse bune de machiaj și haine scumpe. Dar acelea care erau într-adevăr modele, erau foarte șic și aveau o încredere de sine neștirbită, ceea ce o făcea pe tânără să creadă în continuare că David făcuse o alegere greșită.

Era la Londra de zece zile și nu-l mai văzuse din prima zi de curs. Dar în seara aceea, Heather îi spusese că era invitată la el. Fetele au cinat împreună, după care Heather a plecat să se vadă cu prietenul ei, iar Jane a plecat spre casa fotografului.

– Ce mai faci, domnișoară Baron? Lasă-mă să-ți iau haina, spuse doamna MacDonald când o poftea înăuntru. Domnul David te așteaptă în sufragerie.

– Bună, Jane.

Cum te-ai descurcat până acum? întrebă David ridicându-se de pe scaun când o văzu intrând.

– Oh, bine, cred. Îl văzu obosit și se gândi că nu respectă orele de odihnă pe care i le prescrisese ei.

– Hai să mă uit puțin la tine, spuse el luând-o de umeri și întorcând-o cu fața la lumină. Mm, da, o îmbunătățire vizibilă. Nu arăți deloc la fel de obosită ca atunci când ai ajuns aici. Te înțelegi bine cu Heather?

– Da, îmi place mult de ea. Și cred că și ea mă place.

– Așa e. Ultima colegă de apartament pe care-a avut-o o înnebunise cu dezordinea. Ți-am cerut să vii aici pentru că voiam să-ți mai spun câte ceva. Când te vom lansa, te vei trezi părtașă la niște situații necunoascute ție până acum. Ar fi mai ușor pentru tine și pentru cei din jurul tău dacă ai ști cum să te porți.

De exemplu, dacă mergi la un restaurant de lux, trebuie să știi ce înseamnă denumirile din meniu, cum să mănânci unele mâncăruri și așa mai departe. Nu spun că lucrurile astea sunt esențiale în carieră – și să nu crezi că vei prânzi într-un astfel de restaurant în fiecare zi – dar trebuie să ne ocupăm și de aspectele astea.

La nouă și jumătate, după lecția în care a învățat cum să se poarte într-un restaurant, David o conduse în apartamentul lui Heather.

– Vino miercuri din nou, ca să văd cât ai reținut, spuse, după ce îi ură noapte bună.

Jane îl privi îndepărtându-se, apoi urcă în apartament și luă "tema" în pat – un dicționar cu specialități culinare franțuzești și o carte despre vinuri și brânzeturi.

Miercuri, a fost încântat să vadă că studiase ambele cărți și reținuse mai mult decât se aștepta el. Lauda lui o făcu pe Jane să se simtă bine și, pentru prima dată se gândi că poate, dacă făcea exact ceea ce i se spunea, era posibil să devină ceea ce dorea el.

David mai fixă o lecție pentru săptămâna următoare, dar când Jane veni luni acasă la el, era plecat.

– E în oraș, domnișoară Baron, îi spuse doamna MacDonald. Cred că i-a scăpat că ți-a spus să vii în seara asta. Nu e așa de obicei. De fapt, nu cred că există un bărbat mai atent ca domnul David. Fără îndoială, a intervenit ceva important și n-a avut timp să-ți telefoneze. Vrei să intri și să bei un ceai cu mine, draga mea?

– Mulțumesc, doamnă MacDonald, dar cred că mai bine mă duc acasă, să mai citesc ceva. Noapte bună.

Jane plecă supărată spre apartamentul lui Heather.

Când i-a povestit colegei sale ce se întâmplase, aceasta îi spuse:

– Ce nebunie să ieși pe o astfel de ploaie fără folos. Dar o să vezi, David are ciudățeniile lui. O noapte se plimbă prin oraș cu o fată superbă, iar dimineața pleacă de unul singur la țară, sau citește o carte ciudată...Ori are întâlnire, ori a ieșit la vânat în mașina lui scumpă. Una din pasiunile lui e să conducă noaptea.

– Are multe prietene frumoase? întrebă Jane pe ton indiferent.

– Are câteva, dar nu se implică niciodată într-o relație. Cucerește multe fete, dar își pierde repede interesul.

Jane se întrebă dacă Heather făcuse cumva o pasiune pentru șeful ei, iar fata, ca și cum îi citise gândurile, zise:

– Cel mai ciudat lucru e că, deși suntem împreună atât de mult timp, nu m-am simțit niciodată atrasă de el. Îl plac, dar nu ca pe un bărbat. Oricum, după părerea mea, munca și dragostea nu trebuie amestecate.

Devreme, dimineața următoare, David o sună.

– Îmi pare rău pentru aseară. Am uitat de tine. Ce zici, ți-ar plăcea să ieși în seara asta? Am putea merge la film și apoi la cină.

– Oh, David, mi-ar plăcea la nebunie, spuse entuziasmată.

– Bine, atunci trec să te iau la șapte.

Au văzut un western, apoi David a dus-o într-un restaurant italian unde erau singurii clienți pentru că afară plouase toată ziua și străzile erau pustii. Chelnerul le luă comanda, după care David întrebă:

– Ți-ar plăcea să ascultăm muzică?

– Da, te rog. Jane îl urmări ducându-se până la tonomat, în care vârî o fisă și alese o melodie. Poate că din întâmplare, alesese una care fusese la modă cu ceva timp în urmă și care se numea "Dacă asta e dragoste". Jane, ascultând acordurile romantice, nu îndrăznea să-l privească. Se temea că va ghici că versurile cântecului exprimau ceea ce simțea.

– Mâine plec în Irlanda cu treabă, spuse David când își beau vinul. Mă întorc peste cinci zile. Când voi reveni, ar trebui să fii gata de transformarea finală.

Jane își sprijini bărbia în palmă.

– Am văzut-o pe Pat Knight azi, pe Bond Street. E atât de drăguță, David! Sunt sigură că nu voi arăta niciodată ca ea.

– Da, Pat e o fată foarte frumoasă, recunoscu el. Și așa sunt toate fetele care ajung pe podium. Dar modelele nu sunt făcute după un tipar, Jane. Fiecare e diferită. După câteva luni, vei merge și tu pe Bond Street și vor exista alte fete care să te invidieze și să-ți copieze stilul.

– Sper să fie așa. Deja îți datorez o grămadă de bani, spuse ea îngrijorată.

– Vei putea să te descurci cu datoriile imediat ce vei începe să câștigi bani cu ora. Făcu semn chelnerului să aducă nota. Ai grijă de tine cât timp sunt plecat. Nu vreau să pățească ceva investiția mea.

La ora unsprezece, o lăsă la ușa apartamentului. David nu-i acceptă invitația de a o însoți la o ceașcă de cafea.

– Trebuie să mă trezesc devreme, mâine dimineață, explică el. Noapte bună, Jane.

– Noapte bună, David. Drum bun.

Întinse mâna și, spre surprinderea ei, în loc să dea mâna cu ea, i-o sărută. Apoi plecă.

***

În seara dinaintea ultimei zile la școala de modele – care se întâmpla să fie și ziua când David se întorcea din Irlanda – Jane se cercetă atent în oglinda din camera ei, așa cum făcuse și în prima zi a venirii sale la Londra. Realiză cu satisfacție că ultimele trei săptămâni o schimbaseră vizibil.

Nopțile dormite bine și viața lipsită de griji îi luminaseră privirea și-i dăduseră un sentiment de bine. O dietă plină de proteine și un set de exerciții îi subțiaseră cu aproape doi centimetri talia și o făcuseră să arate mai zveltă decât înainte. Părul era strălucitor, iar mâinile, de care înainte nu avea timp să se îngrijească, acum erau albe și fine, cu unghii lungi și îngrijite.

Deși David o sfătuise să păstreze machiajul de zi pe care-l folosea de obicei, adică doar pudră și ruj, acum Jane învățase cum să se machieze în așa fel încât să ascundă eventualele imperfecțiuni ale feței.

Poziția corpului era mai bună și reușise să scape de niște ticuri pe care le avea când se enerva, și anume să se încrunte și să-și muște buzele.

Dimineața următoare, puțin înainte de ora nouă, David veni s-o ia la cumpărături. Aceasta era ziua în care va avea loc, așa cum spunea el, "transformarea finală".

O duse la câteva magazine de lux de unde îi alese o întreagă garderobă. După cumpărături, rămase îmbrăcată într-un costum din mătase verde.

Lucrurile cu care venise la Londra fuseseră deja aruncate.

Apoi, au mers la un magazin de pantofi, iar David a ales opt perechi, după care au făcut o scurtă pauză de cafea. Au intrat într-un bar micuț și s-au așezat la o masă de lângă fereastră.

Era o zi de început de februarie, dar soarele strălucea și în aer pacă se simțea apropierea primăverii.

– Ce urmează acum? întrebă Jane, admirându-și noii pantofi cu toc ce-i înlocuiseră pe cei cu talpă joasă în care venise.

– Îți trebuie niște genți, iar apoi vom merge să căutăm și câteva bijuterii. David se uită la ceas. Nu vom avea timp de prânz decât după programarea la coafor, dar poți mânca o salată cât stai acolo. O să vin să te iau pe la trei.

Îl privi în timp ce se uita în carnețelul lui cu programări. Și el arăta destul de bine azi, gândi ea. Purta un costum bine croit, o cămașă verde și o cravată neagră.

– Mi se pare ciudat ca un bărbat să știe atâtea lucruri despre îmbrăcămintea de femeie, spuse gânditoare.

– Ți se pare efeminat? întrebă rece.

– Oh, nu, nu m-am gândit la asta, adăugă repede Jane, îngrozită că l-ar fi putut supăra. Oh, Doamne, tu nu pari deloc efeminat.

– Mulțumesc, spuse David serios. Apoi izbucni în râs și o ciupi de obraz. Văd că nu te-ai dezobișnuit să te îmbujorezi.

– Îmi cer scuze. Uneori nu mă pot stăpâni, adăugă fata, și mai stânjenită.

– Nu te scuza. E un lucru atrăgător. Planul meu nu prevede să schimb totul la tine, să știi, adăugă cu o voce atât de senzuală, încât simți că îi răscolește tot corpul.

În taxi, când se îndreptau spre un magazin de genți de pe Bond Street, Jane întinse picioarele ca să-și mai privească o dată pantofii. Purtase întotdeauna încălțăminte fără toc, pentru că era deja înaltă și i se părea că arată ca o girafă dacă mai purta și tocuri. În pantofii pe care-i purta acum era mai înaltă decât majoritatea bărbaților, dar pe lângă David se simțea bine, pentru că el era mult mai înalt ca ea.

– Drăguț, spuse el dintr-o dată, privindu-i picioarele.

– Da, și mie îmi plac pantofii, recunoscu ea.

– Eu m-am referit la picioarele tale, spuse el, tachinând-o.

Jane rezistă impulsului de a-și retrage imediat picioarele, și pentru prima dată, nu se îmbujoră.

– Oh, mulțumesc, spuse încurcată.

Bărbatul se întoarse să privească pe fereastră. Bineînțeles, habar n-avea ce efect avusese complimentul lui asupra ei.

Amintindu-și conversația din restaurant, Jane zâmbi, gândindu-se în sinea ei că n-ar putea spune nimeni că David ar fi efeminat.

Nu mai întâlnise nici un bărbat care să emane atâta masculinitate.

Cu o geantă nouă și o centură aurie asortată la costumul ei verde, Jane a fost dusă la coafor, unde un stilist faimos, bun

prieten cu David, a primit de la acesta instrucțiuni precise în legătură cu ceea ce trebuie să-i facă la păr.

Jane n-a auzit toate astea, pentru că fusese condusă într-o cameră unde își lăsă costumul. După trei ore, se privi în oglindă și... văzu o străină care nu era Jane, dar semăna cu ea.

Părul, acum de culoarea mierii, fusese coafat cu bucle și se revărsa pe umeri. Sprâncenele au primit o formă care se potrivea mult mai bine cu fața ei, buzele și unghiile aveau culoarea coralului, iar machiajul de la ochi era de un vernil discret, cu gene false aplicate perfect. Culoarea nouă a părului nu doar îi mărea ochii, ci îi și dădea pielii un aspect de porțelan.

– Vă place, domnișoară Baron? întrebă stilistul zâmbind.

– Oh, da! E... incredibil, spuse Jane, uimită.

– Nu e incredibil. Aveți trăsături frumoase pe care noi doar le-am scos în evidență.

Jane aștepta la recepție când David se întoarse s-o ia. Se ridică de pe canapea, cu un zâmbet tremurător pe buze și cu inima vibrând de emoție. După câteva momente , timp în care o privi din cap până-n picioare, întrebă brusc:

– Ei, bine, ești mulțumită? Au urmat exact instrucțiunile pe care le-am dat. Culoarea asta arată excelent pe părul tău.

Jane se simți ca lovită de fulger. Era fericită în pielea ei și credea c-o să vadă și David lucrul ăsta, dar el nici măcar nu-i dădea atenție. Lacrimi fierbinți îi umplură ochii.

David vorbea ceva cu recepționera și n-o văzu când și le șterse.

– Cred că te vei bucura că ne vom odihni, în sfârșit. Vom merge la Claridge și vom lua ceaiul, spuse David. Apoi se uită la niște parfumuri franțuzești expuse într-o vitrină. Îmi puteți da, vă rog, o sticluță de Arpège? N-o mai împachetați. Domnișoara Baron o va pune în geantă. Apoi, către Jane: Arpège este unul din parfumurile clasice. Ți se va potrivi cu siguranță.

– Mulțumesc, spuse Jane serioasă. Știa că nu-l cumpărase ca să-i facă o plăcere. Era legat de noua ei înfățișare. Ea nu era o fată pentru el. Era o creație, o investiție.

– Când ieșim afară, vreau să mergi puțin în fața mea, spuse David. O să te prind din urmă până ajungem la Claridge, dar vreau să văd ce impact ai asupra oamenilor de pe stradă.

Îi deschise ușa de la salon, iar Jane, fără să-l privească, trecu ușor pe lângă el și coborî pe trotuar.

Era teribil de furioasă.

Ochii îi scăpărau și grăbi pasul. În momentul acela, îl ura pe David Ransome.

Doar când auzi fluieratul admirativ al unui om de pe bicicletă, uită de bărbatul care mergea în spatele ei. Încetini puțin și văzu că oamenii o privesc admirativ. Dar, deși era un lucru nou pentru ea ca fetele să se uite după ea și bărbații s-o soarbă din priviri, nu simți o satisfacție prea mare.

Când ajunse pe Brook Street, un bărbat veni alergând de după colț, ca să se urce într-un taxi. Înainte ca Jane să se ferească, se izbi de ea. Din fericire, o prinse repede de braț și o ajută să-și mențină echilibrul. Dar geanta cea nouă îi zbură din mână și tot conținutul se împrăștie pe jos.

– Îmi pare rău. Te-am lovit? Te rog să-mi ierți neîndemânarea, domnișoară. Eram cu ochii la taxi și nu mă uitam pe unde merg. Sper că nu s-a spart nimic.

Înainte ca Jane să-și revină din șocul coliziunii, bărbatul strânsese toate lucrurile și le pusese la loc, în geantă.

– Trebuie să verifici toate obiectele, dacă e ceva stricat o să... Vocea i se stinse și se holbă la ea.

În graba de a-i strânge lucrurile, n-o privise nici o clipă. Acum, se uita la ea așa cum sperase ca David s-o privească. Era privirea unui bărbat care văzuse o fată de-o frumusețe răpitoare.

– Te rog, nu-ți face probleme din cauza mea. Nu m-ai lovit și nu e nimic spart în geantă.

– Ești sigură? Poate vrei să intrăm undeva să te așezi, ca să-ți revii.

– Oh, nicidecum. N-a fost nimic. Te asigur că sunt bine, spuse ea.

– Ești prea bună, domnișoară. Sunt sigur că te-ai lovit. Cum aș putea începe să-mi cer scuze? Ar trebui să fiu împușcat pentru lipsa mea de îndemânare. Apoi, expresia lui îngrijorată

se schimbă într-una nemulțumită. Nu, poate că sunt prea sever cu mine. E nemilos să împuști un bărbat, în clipa când viața lui a devenit mai frumoasă.

Bărbatul cu ochi albaștri îi zâmbea, iar Jane izbucni în râs.

– Taxiul așteaptă și sunt sigură că te grăbești, domnule. Te rog, nu mă lăsa să-ți stau în cale, spuse ea, rezervată.

– Am și uitat unde mergeam. Sunt sigur că nu era important. Lasă-mă să te însoțesc oriunde mergi, domnișoară. E singurul lucru bun pe care-l pot face în situația de față.

Jane se întrebă cum ar reacționa David dacă ar vedea-o urcând în taxi cu un străin, și era tentată să accepte oferta bărbatului. Avea un accent ușor franțuzesc și din câte își putea da seama, era cam de vârsta lui David și, deși nu era deloc frumos, majoritatea afemeilor l-ar fi considerat atrăgător cu părul lui blond și ochii albaștri.

Oricum, înainte să se decidă dacă să-i accepte propunerea, David veni și o luă de braț.

– Ransome! Ce mai faci, bătrâne? Ce noroc pe tine să însoțești o domnișoară atât de frumoasă. Nu vrei să ne faci cunoștință? spuse francezul, încântat.

David era încordat, iar prezentările au fost făcute pe un ton cordial.

– Acesta e domnul St. Cyr, Jane, spuse el rece. Yves, domnișoara Baron.

– Încântat, domnișoară Baron. Francezul făcu o plecăciune.

Acum sunt sigur că ai nevoie de ceva care să te învioreze după sperietura asta. Hotelul meu e doar la câțiva pași distanță de strada asta. Ce-ar fi să mergem toți trei și să luăm ceaiul acolo?

– Nu putem, ne pare rău, Yves. Eu și Jane avem o întâlnire peste cincisprezece minute. Acum, scuză-ne, te rog.

Luând-o pe Jane de cot, o ajută să se urce în taxiul după care alergase Yves, iar apoi urcă și el. Dar nu-i spuse șoferului să-i ducă la Claridges – care era, evident, hotelul unde stătea francezul – ci dădu adresa lui Heather.

Jane îi zâmbi lui St. Cyr de la fereastra taxiului. El întinse mâinile într-un gest de regret profund, apoi îi făcu cu ochiul.

– De ce-ai fost atât de nepoliticos cu el? îl întrebă pe David când taxiul mergea spre Grosvenor Square.

N-o privea, dar îl vedea cât era de nervos.

– Pentru că nu e o persoană potrivită pentru tine, spuse scurt.

Au mers în continuare în liniște și când a lăsat-o la apartament, David spuse că următoarea zi va fi liberă. Peste două zile trebuia să meargă la studioul lui, să i se facă fotografii.

Capitolul 5

După ce Heather a plecat la serviciu în dimineața următoare, Jane se gândea ce să facă în ziua ei liberă. Se hotărî să viziteze National Gallery.

După ce se îmbrăcă și se machie, ieși în stradă și încercă să se hotărască dacă să meargă cu autobuzul sau cu metroul. Dar până să ia o decizie, o Alpha-Romeo albă opri lângă ea, pe trotuar.

– Bună dimineața, domnișoară Baron. Unde mergi? Pot să te duc eu cu mașina? întrebă Yves St. Cyr zâmbitor.

– Domnule St. Cyr! Ce faci aici? întrebă ea, uimită.

– Pândesc ușa de la intrare de la ora nouă. Mi-era teamă să nu fi plecat fără să te văd. Nu-mi spune te rog, că nu trebuie să-mi răsplătești vigilența. Cel puțin, permite-mi să te conduc la destinație.

Jane ezită. Habar n-avea de ce David considera că Yves era o persoană nepotrivită pentru ea, dar în momentul de față nu se prea gândea la părerea lui. Se decise să acționze impulsiv, asta însemnând să se urce în mașină și să vadă ce urmează.

– Mulțumesc.Mi-ar face plăcere să mă conduci, spuse ea încântată.

– Unde vrei să te conduc, domnișoară? întrebă Yves, după ce-o ajută să urce și reveni la volan.

– Ei bine, azi e ziua mea liberă, așa că m-am gândit să merg la National Gallery și să admir tablourile, spuse fata. Sunt la Londra doar de câteva săptămâni și până acum n-am avut prilejul să văd împrejurimile.

– În cazul ăsta, cred că prima ta vizită ar trebui să fie la faimosul Hyde Park. E o dimineață prea frumoasă ca s-o petreci într-o galerie de artă. Hai să ne plimbăm prin parc și să studiem frumusețile naturii.

– Nu cred că natura e foarte frumoasă în februarie, spuse Jane zâmbind.

– Poate că ai dreptate, dar vom respira aer proaspăt și ne vom putea cunoaște mai bine.

Ea râse.

– Foarte bine, atunci spre Hyde Park. Știi drumul, domnule?

– Oh, da, cunosc Londra la fel de bine ca Parisul. Vin aici destul de des.

– Cum mi-ai aflat adresa? întrebă ea, curioasă.

– V-am urmărit ieri. Din fericire, mai era un taxi liber și am rugat șoferul să nu vă piardă din ochi.

Așa că-l văzuse pe David când o dusese acasă și-și dăduse seama că întâlnirea invocată de el era un pretext ca să-l evite, gândi Jane.

– Din felul în care arăți și din legătura pe care o ai cu Ransome, presupun că ești manechin, continuă Yves. Așa că dacă nu te puteam urmări atunci, te-aș fi găsit cumva.

– Mă îndoiesc, domnule. Cum am mai spus, sunt nou-venită la Londra, nu sunt încă model, mă pregătesc să devin unul.

– Atunci, înseamnă că sunt norocos că sunt un om cu inițiativă, nu? Ar fi fost îngrozitor ca, după ce destinul ne-a adus împreună, tot el să ne despartă din nou. Crezi în destin, domnișoară Baron?

– Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, spuse Jane senină.

– Eu da, spuse Yves, serios. Sunt convins că soarta ne-a făcut să ne întâlnim astfel. Din momentul în care m-am uitat în ochii tăi atât de frumoși, mi-am dat seama imediat că ne era scris să ne întâlnim într-o zi.

Jane izbucni în râs, iar Yves luă o expresie supărată.

– Nu crezi asta? Întâlnirea noastră n-a avut nici o importanță pentru tine? N-ai simțit nimic?

N-ai simțit că era un moment decisiv în viața ta?

– Am simțit ceva, recunoscu Jane.

– Ah, vezi, acum recunoști. Eram sigur că și tu ai simțit asta, exclamă el triumfător.

– Am simțit că mi s-a tăiat respirația, continuă ea. Dar asta înainte să te privesc în ochi, domnule.

– Oh, acum râzi din nou de mine, spuse el pe un ton stins. Ești frumoasă, dar ești crudă.

S-au oprit la semafor, iar Yves se întoarse spre ea.

– Ești atât de frumoasă, domnișoară Baron, încât sunt sigur că e loc de dragoste în viața ta. Acum, spune-mi, unde ai locuit înainte să vii la Londra?

– E verde, spuse Jane cu ochii la semafor.

După câteva minute, au ajuns la Hyde Park. Yves găsi un loc de parcare și opri motorul.

– Ei bine, acum putem vorbi fără să fim deranjați, spuse bărbatul oferindu-i o cutie cu țigarete.

– Nu, mulțumesc, nu fumez, spuse Jane.

– E bine. Nu e un obicei care să stea bine femeilor. Dar mănânci și bei, nu? Vreau să te duc la un restaurant sofisticat, unde se servește mâncare franțuzească delicioasă. Și te rog, spune-mi că silueta ta n-are nevoie de salată ca să se mențină, sau că nu faci parte dintre acei oameni care se abțin de la mâncare.

– Nu, am un apetit bun și îmi place să mănânc mâncare sănătoasă, spuse Jane zâmbind.

– Perfect. În cazul ăsta vom sta aici puțin și vom încerca să ne cunoaștem, apoi vom merge să mâncăm. După prânz, sper că vei fi drăguță și mă vei ajuta să aleg cadouri potrivite pentru sora mea și copiii ei, după care te voi duce acasă ca să te schimbi pentru seară. Cred că vom merge la La Ronde, asta dacă nu preferi un alt loc.

– Nu crezi că faci cam multe planuri, domnule? întrebă Jane serioasă. Poate că am deja întâlnire în seara asta.

– Dar o poți amâna, nu-i așa? De data asta, sunt aici doar pentru câteva zile. Trebuie să ne cunoaștem repede. Firește, mă voi întoarce cât mai repede posibil, dar dacă nu ne prea vedem, risc să mă uiți imediat cum plec.

– La ce te referi mai exact, când spui că trebuie să ne cunoaștem repede? întrebă Jane, prudentă. Îl plăcea pe francez și vorbele lui galante o amuzau. Dar era conștientă de faptul că nu avea experiență cu bărbații și că era posibil să nu fie un om pe care să se poată baza.

– Dragă domnișoară Baron, după cum bine știi, nu există decât un fel de relație care poate lua naștere între un bărbat și o fată frumoasă. Firește, scopul meu este să-ți îmblânzesc inima, ce altceva aș putea face?

– Dar e posibil ca inima să-mi fi fost deja îmblânzită de către altcineva, spuse Jane, liniștită, mascând ceea ce simțea.

– Vrei să spui că ai deja o relație serioasă? întrebă el, încruntat.

– Cred că ne referim la două lucruri diferite când vorbim despre "relație". Dar, în prezent, nu sunt cu nimeni.

– M-am gândit eu. N-ai privirea aia de fată îndrăgostită.

– Ce privire? întrebă ea, curioasă.

Yves zâmbi.

– Sunt două priviri, dacă te interesează să știi. Când o femeie e îndrăgostită și lucrurile merg bine, arată lucrul ăsta într-o mie de feluri. Zâmbește tot timpul, e veselă și are încredere în ea. Strălucește. Nici o încercare de-a o cuceri n-are sorți de izbândă, pentru că e prea preocupată de bărbatul pe care-l iubește și nu-i vede pe cei din jurul ei.

– Și cealaltă privire? întrebă Jane.

– Ah, aceea e când sentimentele femeii nu sunt reciproce, când bărbatul este indiferent, sau are o rivală. E o cută aici – și atinse cu degetul fruntea lui Jane, și o undă de tristețe aici. Îi atinse unul din colțurile gurii. Pretinde că e foarte fericită, dar asta e doar de fațadă. N-are nici o sclipire în ochi. Răspunde celorlalți bărbați doar ca să-și facă iubitul gelos, sau ca să-l facă să creadă că nu dă un ban pe el.

– Se pare că ești expert în ceea ce privește femeile, domnule, spuse Jane.

– Oh, te rog, numele meu e Yves. Mă lași și pe mine să-ți spun Jane?

– Foarte bine, Yves. Acum, spune-mi, ești sau nu expert? insistă ea zâmbind.

– Nu m-aș numi chiar expert – nici un bărbat nu se poate lăuda că ar cunoaște toate misterele feminine – dar sunt obișnuit cu femeile, spuse el făcând cu ochiul.

Jane întrebă brusc:

– Ești căsătorit?

– Nu, sigur că nu! spuse el repede. Probabil că voi face și pasul ăsta, într-o zi. Vreau să am copii și moștenitori. Dar acum, vreau să mă bucur de libertate. Cred că nici tu, dragă Jane, nu te gândești să faci un lucru atât de important, nu? Sau poate că vrei să te așezi la casa ta și să devii mamă. Câți ani ai?

– Nouăsprezece. Nu, nu mă gândesc încă la măritiș. Abia mi-am câștigat libertatea, spuse ea.

Sau poate nu, din moment ce acum trebuia să facă tot ce spunea David, gândi ea.

– Oh, da, presupun că abia acum ai scăpat de regulile stricte ale liceului, o compătimi Yves.

Jane îl privi, stupefiată.

– Oh, Doamne, Yves, nu sunt fată de părinți milionari. Sunt nouă în lumea modei, dar muncesc de trei ani. Părinții mei au murit, dar chiar dacă ar fi trăit, tot ar fi trebuit să-mi câștig singură existența.

– Dar nu înțeleg. Ai spus că abia acum ți-ai câștigat libertatea.

– Pentru că slujba pe care am avut-o înainte să vin la Londra nu mi-a plăcut niciodată, locuiam cu niște rude cu care nu

m-am înțeles deloc. Acum împart apartamentul cu o altă fată și viața e, în general, mai bună. Dar tu? Cu ce te ocupi?

– Eu mă bucur de viață, spuse el zâmbind. Ți-e foame? Mergem să mâncăm? Am rezervat o masă în caz că doreai să iei masa cu mine. Restaurantul ăsta are o reputație bună și nu se poate ajunge la el decât cu rezervare.

– Dar trebuie să faci și altceva în afară de a te bucura de viață, spuse, când acesta porni mașina. Adică, ce lucrezi?

– Nu muncesc.

Am un venit destul de mare care să-mi permită să duc o viață lipsită de griji și să fiu mereu în căutarea plăcerilor, spuse cu blândețe.

– Dar nu te plictisești?

– Cum te pot plictisi lucrurile care-ți fac plăcere? întrebă el uimit.

– Cred că până și plăcerile ajung să te plictisească, la un moment dat. Trebuie să ai o ocupație în viață.

– Dar am multe interese, spuse el repede. Caii și iahtul meu sunt principalele mele ocupații.

După prânz, au mers la câteva magazine, unde Yves a rugat-o pe Jane să aleagă un pulover pentru sora lui și un serviciu de ceai, de jucărie, pentru cele două nepoțele ale sale.

Spre deosebire de majoritatea bărbaților englezi, lui Yves îi plăcea să se plimbe prin magazine și să vadă noutățile. Chiar au avut și o mică discuție în fața unuia, de unde bărbatul dorea să-i cumpere o pălărie, iar Jane se opunea categoric.

Era trecut de ora patru când o aduse acasă.

La câteva minute după plecarea lui Yves, veni un mesager cu hainele alese de David cu o zi înainte. Jane dorea s-o roage pe Heather să-i împrumute ceva de îmbrăcat, dar acum avea de unde alege o rochie pentru cina cu St. Cyr.

Heather a venit mai târziu de la serviciu în seara aceea, așa că a găsit-o pe Jane deja îmbrăcată.

– Arăți extraordinar, spuse Heather. Dar stai, am ceva care să ți se asorteze. Se duse la cutia ei de bijuterii și veni cu un lănțișor auriu. E Dior. L-am primit de Crăciun. Poartă-l în seara asta. Se potrivește cu rochia ta neagră.

– E minunat! Ești sigură?

– Bineînțeles. Unde te duce David?

– Mă duc la La Ronde. Heather, cunoști vreun francez pe nume Yves St. Cyr? întrebă Jane.

– Cine nu-l cunoaște?

– Eu nu-l cunoșteam. Ce știi despre el?

– Doar ce am citit prin ziare. E un playboy internațional, care-și petrece iernile la St. Moritz și verile în insule. Când se plictisește, face naveta între Roma, Paris și New York. De ce te interesează?

– L-am cunoscut când eram cu David, ieri.

– Oh, da, David a pozat modele în castelul lui din Franța, primăvara trecută. Yves s-a purtat fără scrupule. Le-a făcut avansuri modelelor. Lor probabil că le-a făcut plăcere, dar nu

și lui David. Știi cum sunt englezii. Chiar și cei mai îndrăzneți cuceritori mârâie dacă se apropie cineva de conaționalele lor.

– Iau cina cu Yves în seara asta, spuse Jane repede.

– Ce faci? Glumești! Heather era înspăimântată.

Jane se uită la ceas.

– Trebuie să sosească în zece minute.

– Dar, Jane, nu poți face asta, se opuse Heather vehement.

– De ce nu?

– Pentru că David se va înfuria îngrozitor.

– Eu nu sunt proprietatea lui David. N-are nici o legătură cu el. Am și prânzit cu Yves. Îl plac.

Heather nu spuse nimic.

– Ei bine, cred că nu te pot opri, spuse în cele din urmă. Dar tot cred că e o nebunie ceea ce faci. Dacă află David, va înnebuni de furie și, în afară de asta, crezi c-o să-l poți stăpâni pe Yves când va începe să-ți facă avansuri?

– Va trebui să-mi asum riscul ăsta, nu? Nu te supăra, Heather, nu sunt chiar atât de naivă. Și oricum, nu cred că Yves e genul ăla de bărbat. E mult prea civilizat. Cred că el e, spuse când auzi un zgomot. Jane se duse la fereatră și văzu mașina parcată în fața blocului. Da, el e. O să ne întâlnim jos. La revedere, Heather. Nu-ți face griji, o să vin întreagă acasă. Își luă haina și poșeta și coborî în grabă.

Două ore mai târziu, Yves stătea aproape de ea și-i șoptea:

– Știi că ești cea mai frumoasă fată de aici?

Toți bărbații te privesc și ar da orice să-mi ia locul.

– Mă îndoiesc, spuse ea sec. Poate că fetele își doresc să fie în locul meu, adăugă ea dezgustată. În timpul cinei, văzuse că toate celelalte fete erau însoțite de bărbați atât de bătrâni că le puteau fi bunici.

Traversând sala la brațul lui Yves, constată că pe ringul de dans nu era suficient loc, așa că-și dori să nu fi venit cu el în seara aceea.

Credea că-i va face plăcere să iasă cu el, dar se simțise mai mult deprimată și deziluzionată. Nu-i prea plăcuse mâncarea și nici șampania comandată de Yves. Toți bărbații din jur fumau țigară după țigară și se agățau de brațul tinerelor cu care veniseră.

S-a bucurat când, puțin înainte de miezul nopții, Yves i-a sugerat să plece.

– Oh, ce bine e să respiri din nou aer curat, spuse când ieșiră în stradă. Putem merge pe jos puțin?

– Sigur, dacă așa vrei – dar nu crezi c-o să-ți strici pantofii ăștia frumoși? A plouat.

– Da, cred că da, fu Jane de acord. Și oricum, nu trebuie să întârzii mult, pentru că altfel voi arăta ca o epavă mâine.

Portarul a chemat un taxi și cei doi s-au urcat.

– M ă tem că seara asta nu ți-a plăcut prea mult, spuse el luând-o de mână.

Fata își controlă un impuls de a se îndepărta de el.

– Îmi cer scuze dacă n-am fost o însoțitoare prea veselă, Yves. Nu prea agreez ieșirile seara târzu, spuse.

– Eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze. Ar fi trebuit să te duc într-un loc mai vesel. Data viitoare voi fi mai pregătit. Spre surprinderea ei, îi lăsă mâna și scoase o țigară. Când a aprins bricheta, l-a văzut zâmbind.

Când taxiul a oprit, a ieșit repede ca s-o ajute să coboare. N-a plătit taxiul, doar a condus-o până la ușă, spunându-i:

– Mâine am câte ceva de făcut , așa că nu ne vom putea vedea, dar crezi că te-ar deranja dacă te-aș suna poimâine?

– Sigur că nu. Mulțumesc pentru seara asta, Yves.

Întinse mâna, așteptându-se ca el să i-o sărute, dar în loc de asta, el o scuturǎ puternic.

Lumina mai era încă aprinsă în sufragerie când a intrat ușor în apartament. Era surprinsă, pentru că Heather îi zisese că se va duce devreme la culcare, așa că Jane deschise ușa camerei și întrebă:

– Ești încă trează? Când am plecat, parcă spuneai că ți-e somn.

Dar nu Heather se ridică din fotoliul de lângă foc, ci David.

– Oh, ce e cu tine aici? Unde-i Heather? S-a întâmplat ceva? întrebă Jane, nervoasă.

– Heather s-a dus la culcare de mai bine de două ore. Te rog să închizi ușa, altfel o vei trezi, spuse încet.

Nici din ton, dar nici din expresia feței nu-și putea da seama dacă era furios, așa că Jane nu înțelegea de ce simțea că e mai bine să fugă din calea lui.

– Așază-te. David îi arătă scaunul din fața fotoliului și rămase în picioare până se așeză. Ei bine? începu el blând.

– Ei bine, ce?

– Ce-ai de spus în apărarea ta?

Își simți gura uscată.

– Nu înțeleg, spuse ea, nedumerită.

Vocea lui era tot calmă.

– Ieri, ți-am spus că Yves St. Cyr este o persoană nepotrivită pentru tine. După-amiaza asta te-am văzut cu el pe Curzon Street. Bănuiesc că tot cu el ai ieșit și-n seara asta. Asta merită o explicație, nu crezi?

Jane încercă să se apere.

– Oare? Nu văd de ce, răspunse ea. Nu mai sunt un copil. Sunt destul de mare ca să pot judeca și singură oamenii. Îmi place Yves. De ce n-aș ieși cu el? Pentru că așa spui tu?

O privi furios.

– Exact, pentru că așa spun eu. Vocea lui era tăioasă ca briciul. E douăsprezece și un sfert. Până te bagi în pat, se face unu. Vreau să fii în studio la nouă fix... așa că vei dormi doar șase ore. Cum crezi că vei arăta mâine? Proaspătă? Plină de viață?

– O noapte nu mă va nenoroci, spuse ea caustic.

– Nu asta e ideea, spuse el rece. Atâta timp cât eu îți sponsorizez cariera, vei face exact ceea ce-ți voi spune, fără să pui întrebări. Dacă nu poți așa, înțelegerea cade. Te poți

întoarce la Starmouth, sau poți încerca să te întreții singură. Dar te avertizez. Nopțile petrecute în compania unor tipi ca Yves îți vor distruge cariera înainte s-o începi. Acum, du-te în pat și gândește-te la asta. Ori faci ce-ți spun... ori ne vedem fiecare de altă treabă. Noapte bună.

La câteva minute după plecarea lui, Heather veni în cameră.

– Îmi pare rău, Jane, dar David m-a forțat să-i spun cu cine ești. S-a supărat rău? întrebă ea, neliniștită.

– Da, spuse ea tristă. Dar n-a fost vina ta, Heather.

– Ei, nu te lăsa doborâtă. Când e furios, spune multe lucruri pe care mai târziu le regretă. Probabil că mâine va fi destul de drăguț.

Oricum, Jane se simțea ca un leu în cușcă în dimineața următoare când sosi, împreună cu Heather la studio.

– Oh, e deja aici, spuse Heather când găsi ușa de la intrare descuiată. O conduse într-o cameră mică unde era recepția. Apoi, arătându-i una din cele trei uși spuse: du-te, nu te va mânca.

Studioul era o cameră mare, cu un podium într-un capăt și niște suporturi în celălalt. Cabluri de toate mărimile erau împrăștiate peste tot.

Cât stătea acolo, privind lucrurile din jurul ei, David veni din camera obscură și închise ușa în urma lui.

– Bună dimineața, spuse el aranjând niște cabluri.

– Bună dimineața.

Bărbatul se duse la niște sertare de unde scoase un dosar. Apoi se așeză pe un scaun și aprinse o țigară.

Jane își umezi buzele și se apropie de biroul lui.

– David, îmi pare rău, spuse umilă. M-am purtat urât cu tine aseară. N-o să se mai întâmple. Promit. Dacă-mi vei da o altă șansă, o să fac exact ce-mi spui.

Pentru o clipă crezu c-o să-i ignore scuzele. Dar puse dosarul deoparte, se rezemă cu spatele de scaun și o privi. După câteva minute, obrajii lui Jane ardeau, dar reuși să-i susțină privirea.

– Foarte bine, spuse, în cele din urmă. Vom uita ce s-a întâmplat. Acum așază-te și relaxează-te și-ți voi explica procedura.

Apărură doi băieți cam de aceeași vârstă cu Jane. David i-a prezentat pe Pete și Sam, asistenții săi. După ce au salutat-o, Sam s-a dus în cameră, iar Pete a primit câteva indicații de la David.

– În dimineața asta voi face câteva cadre, după care vom merge să ne întâlnim cu impresarul tău, îi explică el lui Jane. După ce o fată termină cursurile de model, trebuie să meargă pe la mai multe agenții ca să-și caute un reprezentant, dar, de multe ori, nimeni nu se încumetă să ajute o începătoare, decât dacă are o frumusețe izbitoare. Oricum, tu vei trece de toate etapele astea, pentru că pozele care vor ieși după-amiaza asta vor circula pe la toate agențiile.

– Adică, nu voi lucra doar pentru tine? întrebă fata.

– Nu, așa se procedează. De aceea, ai nevoie de un agent care să se ocupe de tine. Gata Pete? Începem.

În seara aceea,Yves a sunat-o s-o invite la cină.

– Îmi pare rău, Yves, nu pot.

– Atunci poate în seara următoare? Am aflat că nu trebuie să mă întorc la Paris atât de repede, așa că voi mai sta trei zile pe aici.

– Îmi pare rău, spuse ea. Sunt ocupată toată săptămâna.

El nu zise nimic timp de câteva secunde.

– Vrei să spui că nu mai vrei să ne vedem?

– Ba da, sigur că da, spuse ea repede. Te plac foarte mult. Doar că n-am timp, Yves. Poate când vii la Londra din nou...

– Da, cred că înțeleg. Ei bine, atunci nu ne vom spune adio, ci pe curând.

Înainte ca ea să-i răspundă, el deja închisese.

În dimineața următoare, devreme, două cutii cu trandafiri albi i-au fost trimiși acasă. Nu aveau nici un bilet, dar nu puteau fi decât de la Yves. Când îi aranjă în vază, Jane era sigură că nu-l va mai vedea pe francez niciodată.

Capitolul 6

Câteva săptămâni mai târziu, Jane a primit prima colaborare care includea două zile petrecute la Amsterdam, pentru un articol numit "Luna de miere la Amsterdam". David era cel care făcea pozele și mai erau însoțiți de consultantul de modă al revistei și de un model masculin care fusese ales să-l interpreteze pe mire.

– Să nu te aștepti să ai vreo seară de bal, drăguțo. Vei fi bucuroasă dacă vei avea timp să-ți tragi sufletul, o avertiză Heather când Jane își făcea valiza cu o seară înainte.

– Da, știu că va fi multă muncă, dar cred că-mi va face plăcere. N-am mai călătorit până acum, și abia aștept să văd câte ceva din Amsterdam.

Jane era foarte emoționată în dimineața următoare, când David veni s-o ia cu mașina.

– Sper că te-ai culcat devreme aseară. Zilele astea vor fi epuizante, zise când urcară în mașină.

– Da, dar n-am dormit foarte bine. Eram prea emoționată, recunoscu zâmbind. E ciudat că prima mea deplasare e la Amsterdam, nu crezi? Când economiseam banii la hotel, nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea fi plătită ca să ajung în Olanda.

– Să nu crezi că va fi ca o excursie, spuse David sec. Avem program strict. Nu vom avea timp de odihnă.

– Așa a zis și Heather. Dar eu tot sunt nerăbdătoare să ajungem, spuse ea bucuroasă. Cât durează zborul?

– Doar o oră, dar ne vom apuca imediat de lucru. Lena vrea niște poze făcute în aeroport.

– Cum e Lena? Era prima ei colaborare cu revista Mode, dar David îi cunoștea pe toți din lumea modei.

– E foarte competentă.

Când au ajuns la aeroport și i-a cunoscut pe cei doi, i s-a părut că David a salutat-o pe eleganta doamnă Harris cu mai mult decât o simplă prietenie. Și se vedea clar că sentimentul era reciproc.

"Mirele" lui Jane era un bărbat înalt și blond, pe nume Neal Evesham, pe care-l cunoștea deja din revistele de modă. După ce li s-a făcut cunoștință, Lena a trimis-o pe Jane să se schimbe într-o rochie albă și o pălărie asortată.

Jane și Neal își zâmbiră la aeroport, apoi se ținură de mână când predară biletele și făcură cu mâna unor rude imaginare, înainte să plece spre avion.

Jane avu timp să se schimbe până ce numărul zborului lor fu anunțat.

În avion, a stat lângă Neal, iar David și Lena s-au așezat în spatele lor.

– Uite ce e, nu vreau să fiu nepoliticos, dar am fost în oraș aseară și mi-ar prinde bine să dorm puțin înainte să ajungem, spuse Neal cu sinceritate, imediat ce au decolat.

– Stai liniștit, nu mă supăr, l-a asigurat Jane. Voia să se uite pe fereastră și să admire peisajul.

În câteva minute, zburau deasupra mării. În spate, îi auzea pe David și Lena vorbind și se întreba dacă aveau cumva și o relație personală în afară de cea profesională.

Neal se trezi cu câteva minute înainte ca avionul să aterizeze.

– Îmi cer scuze. Ciudat, aseară am fost la petrecerea burlacilor la un prieten de-al meu care se însoară în după-amiaza asta. Zâmbi. Sper că se simte mai bine ca mine. Mă îndoiesc că o mireasă s-ar purta așa drăguț dacă i-ar adormi mirele în luna de miere.

Jane râse.

– Sunt de aceeași părere, fu ea de acord cu el. Ești căsătorit, domnule Evesham?

– Nu, abia mă întreţin pe mine, spuse el serios. Nu mă pot gândi la căsătorie până nu mă calific.

– Să te califici? întrebă Jane, nedumerită.

– Sunt student la medicină veterinară, spuse. Fac asta doar pentru bani de buzunar. Am lucrat şi într-un bar, dar din asta scot mai mulţi bani.

După două ore, după ce au ajuns la hotel şi au prânzit, au început munca. Până la şase, fuseseră deja la muzeu şi făcuseră poze în faţa unor tablouri ale lui Rembrandt, la o cafenea de pe nişte străduţe aglomerate, şi apoi pe chei. Oamenii se opreau să-i privească pe cei doi, dar Jane se obişnuise deja cu lucrul acesta, aşa că acum n-o mai intimida.

– Bine, acum vom lua o pauză de o oră, după care vom mai face nişte poze la hotel şi în restaurant, spuse David, vârându-şi aparatul în husă.

La hotel, David o invită pe Lena să bea ceva cu el, iar cei doi se duseră să se schimbe.

Când Jane ieşi din baie, găsi pe pat o tavă cu sandvişuri calde şi un ibric de cafea.

Nu ştia dacă Neal sau David avusese inspiraţia să i le trimită, dar decise să se odihnească puţin.

Când coborî la bar, Neal era deja cu ceilalţi, iar ea avea un machiaj proaspăt, părul aranjat şi o rochie de seară turcoaz.

-În clipa asta, aş vrea să fie adevărată toată povestea, spuse Neal zâmbind când o văzu.

Dar David nu făcu nici un comentariu, iar Lena Harris, care-și schimbase și ea rochia, îi aruncă o privire de gheață.

Au mers mai întâi la restaurant, după care a urmat hotelul Amstel.

Lena îi dădu lui Jane o eșarfă de culoarea ambrei pe care i-o prinse cu o broșă la care asortă o pereche de cercei. Au vorbit despre cum să prindă mai bine broșa, dar nu era o discuție ca între femei, iar Jane simți că femeia era un sloi de gheață. Oare David putea fi atras de un astfel de om?

Au schimbat diverse poziții, dar trecu un timp până când David fu satisfăcut de lumină.

La un moment dat, Lena spuse:

– Cred c-ar fi mai bine dacă ar săruta-o.

– Și eu cred la fel. Neal se aplecă și o sărută pe Jane pe buze. Cum a fost? întrebă el curios.

Jane se uită la David și-l văzu încruntându-se. Dar probabil că i se păruse, pentru că zise:

– E bine. Mai sărut-o o dată, dar mai mult.

– Cu plăcere, dacă Jane n-are nimic împotrivă. De data asta, Neal a sărutat-o cum trebuie.

După asta, Jane era îmbujorată, pentru că fusese un sărut adevărat și nu unul simulat.

David a mai făcut câteva fotografii, după care ziua de muncă s-a sfârșit.

– Pari obosită, Jane. Mai bine te-ai duce la culcare.

Mai avem și mâine o zi grea. Du-o înapoi la hotel, da, Neal? spuse Lena când au terminat și David vorbea ceva cu directorul hotelului.

– Bineînțeles. Ne vedem dimineață. Neal luă brațul lui Jane și traversară împreună holul. Cred că doamna Harris vrea să scape de noi în seara asta, murmură el. Din partea mea, toate bune. Ce zici, după ce ieșim de aici, mergem să mâncăm ceva?

– Oh, Neal, sunt cam obosită. Mai bine m-aș duce la culcare, cum mi-a sugerat doamna Harris.

– Dar n-ai mâncat nimic de la prânz. Cred că ești la fel de lihnită ca și mine, protestă el.

Așa că David comandase sandvișurile pentru ea, se gândi.

– Nu sunt. Sunt doar somnoroasă, îl asigură ea. Neal o urcă într-un taxi și o trimise la hotel.

– Ești supărată pe mine că te-am sărutat? întrebă el.

Jane dădu din cap.

– N-are legătură cu asta, sincer. Doar că nu mă simt prea bine în seara asta. Du-te tu în oraș. Poate întâlnești vreo olandeză drăguță.

– Deja am cunoscut o englezoaică drăguță. Oricum, dacă ești chiar obosită, n-o să insist. Poate vom ieși mâine seară să ne distrăm.

– Poate.

Jane se gândi dacă David și Lena cinau în momentul acela în hotel. Dintr-o dată își dori să fie din nou la Londra.

Ziua care începuse atât de emoționant, se termina acum trist.

În cameră, își scoase rochia și o puse pe umeraș. Apoi se demachie, își perie părul și îmbrăcă un halat.

A stat lângă fereastră cam o oră și era pe cale să se dezbrace și să se urce în pat, când auzi o bătaie în ușă.

– Pot intra puțin, Jane? Era vocea lui David. Ea se ridică și se duse să-i deschidă.

Văzând-o îmbrăcată în halat, spuse:

– Te-am scos cumva din pat? Am văzut lumină și-am crezut că ești încă trează.

– Stăteam lângă fereastră.

– Lena mi-a spus că te doare capul. Ai luat ceva?

– Ți-a spus? Ei bine, da, dar mi-a trecut.

– Ai mâncat ceva?

Jane dădu din cap.

– Neal mi-a sugerat să mergem să mâncăm ceva, dar m-am gândit că te vei supăra dacă ies în oraș noaptea.

– Adică chiar n-ai mâncat nimic? întrebă David, încruntându-se.

– Nu prea mi-a fost foame.

– Trebuie să mănânci ceva. Eu mă duc după colț, la un restaurant indonezian. Pune ceva pe tine și hai și tu. Te aștept în hol.

După ce închise ușa, se îmbrăcă repede și ieși după el.

David vorbea cu recepționerul când apăru Jane. Auzise ușa liftului deschizându-se și se întoarse să-i zâmbească. O trecură fiorii. Când o privea astfel...

– Unde e doamna Harris? întrebă ea când ajunseră în stradă.

– S-a hotărât să facă o vizită unor prieteni care stau aici.

Restaurantul era pe o alee întunecoasă, între două depozite. Un neon roșu lumina intrarea. Dar înăuntru, lămpi discrete luminau mesele și totul părea foarte curat și comfortabil. Un chelner i-a condus la o masă mai retrasă, lângă niște plante tropicale. Mai erau doar două cupluri în restaurant.

– Cât de mult m-am schimbat! Mă simt dezbrăcată fără machiaj, spuse Jane, după ce David comandă pentru amândoi.

Se uită la ea gânditor câteva momente.

– Să știi că puteai cina cu Neal. Ai și tu dreptul la puțină relaxare.

– Îmi pare mai bine că sunt aici. Ce loc drăguț. Cum l-ai găsit?

– M-au adus aici niște prieteni. Mâncarea indoneziană e preferata mea. Ei bine, ce părere ai despre Amsterdam?

– Nu e ca Londra, spuse încet. Presupun că are și părți mai puțin frumoase, dar eu n-am văzut nici una până acum. Arată mai mult ca un orășel de provincie în care se simte peste tot mirosul de mare.

– Ți-e dor de mare?

– Da, uneori, dar nu de Starmouth. Doar de mare.

După ce au mâncat au comandat cafea, iar Jane își aminti că Heather o avertizase că vor fi două zile de coșmar. Dar în acel moment, se simțea ca-n rai. Era o legătură specială între ea și David. Și deși n-au vorbit prea mult în timpul mesei, parcă și tăcerea lor spunea câte ceva.

În seara asta, prima după multe săptămâni, simți că bărbatul o tratează din nou ca pe o ființă reală și nu ca pe o investiție.

David își termină țigara parcă prea devreme și ceru nota de plată. Afară, pe aleea întunecoasă, Jane spuse:

– Mă simt prea ghiftuită ca să merg direct la culcare. Crezi că ne-am putea plimba până la chei și înapoi?

– Da, dacă vrei.

O pisică neagră trecu în viteză pe lângă picioarele ei și umbra se proiectă pe una din clădiri. Jane se sperie și se agăță de David. O altă pisică apăru și avu loc o scurtă bătaie, după care se îndepărtară.

– Îmi cer scuze, murmură Jane, după un moment. Inima îi bătea cu putere, dar nu pentru că o speriase pisica. Își dăduse seama că și David o cuprinsese cu brațele.

Timp de câteva secunde, nici unul dintre ei nu s-a mișcat. Apoi, ușa din spatele lor s-a deschis și câteva persoane au ieșit din restaurant. Imediat, David i-a dat drumul și s-a îndepărtat puțin.

– Ești în regulă, acum? întrebă el încet.

– Da... sigur. Porni în tăcere pe marginea aleii, cu fața în flăcări.

David reacționase mult mai bine ca ea. Oare îi văzuse fața? Oare știa că ar fi vrut s-o sărute?

Când au ajuns în stradă, el zise:

– E frig acum și e aproape unsprezece. Mai bine ne-am întoarce la hotel.

Își dăduse seama. Altfel, de ce tonul să-i fi fost răstit? Se simțise stânjenit de ceea ce văzuse în ochii ei. Firește, lui nu-i trecuse prin cap s-o sărute. Acum, probabil o credea genul de fată pe care toată lumea o sărută.

Pe drumul de întoarcere, se simți rău. Cum de nu s-a putut stăpâni? Chiar dacă nu i-a văzut fața, trebuie să fi simțit ce dorea ea să se întâmple. Ar fi trebuit să-l îndepărteze imediat de lângă ea.

Când au ajuns la hotel, s-au întâlnit cu Neal, care cobora din taxi.

– Jane, am crezut că te duci să te culci, spuse el, surprins.

– M-am răzgândit, spuse ea scurt.

Neal plăti șoferul și merse cu ei.

– Ce ziceți de-o băutură, înainte de culcare? sugeră el.

– Nu și pentru mine. Noapte bună, Neal. Noapte bună, David. Mulțumesc pentru cină.

Fără să se uite la vreunul dintre ei, Jane se grăbi să traverseze holul ca să ajungă la lift.

***

În dimineața următoare, au mers cu toții pe insula Marken, unde trăia o comunitate mică de pescari.

– Ransome pare cam melancolic azi, îi șopti Neal lui Jane, când erau pe drumul de întoarcere la Amsterdam. S-a întâmplat ceva aseară?

– La ce te referi? întrebă fata.

– Parcă erai puțin supărată când te-ai întors cu el. M-am gândit că poate ți-a făcut avansuri și a trebuit să-l calmezi.

– Bineînțeles că nu, spuse ea cu răceală.

– Nu te înfuria, dulceață. Se putea întâmpla. Mi s-a spus că acționează repede.

– Și tu la fel, i-o întoarse Jane, amintindu-și de sărutul de la hotel.

– Da, dar eu nu sunt nici pe departe un Casanova. Sunt doar un băiat simplu de fermier. Când te voi revedea, Jane? Ești liberă vreo zi din săptămâna următoare? Poți să-mi dai numărul tău de telefon?

– Da, dacă vrei. Dar nu prea am timp liber. Majoritatea serilor mi le petrec pregătindu-mă pentru ziua următoare.

– Trebuie să te relaxazi și tu cândva. O să te sun într-o seară.

În avion, Jane îl întrebă pe Neal:

– De ce l-ai comparat pe David cu un Casanova? Nu pare deloc...

– Genul lui? continuă Neal. Ei, poate am exagerat. Dar când un tip împlinește treizeci de ani, fără să aibă soție și copii, ori e genul singuratic, ori trăiește ca să-și satisfacă plăcerile. De ce ești interesată? Nu s-a întâmplat nimic, nu?

– Deloc. Doar că lucrez destul de mult cu el, răspunse calm.

Neal păru convins de tonul ei sincer.

– Ei, hai să uităm de Ransome și să vorbim despre noi.

***

Trei săptămâni mai târziu, Jane trebui să se pregătească pentru o altă călătorie, de data asta în Bermude. De când venise de la Amsterdam, ieșise cu Neal de câteva ori, iar pe David îl văzuse doar în sudio.

Mergea și el cu ea, în Bermude. Dar cum mai veneau și alte modele, precum și managerul care organiza totul, știa că nu va avea nici o clipă liberă cu el.

– Mă întreb dacă frumoasa Margot va veni, spuse Heather cu o noapte înainte de plecare.

– Cine e Margot? întrebă ea.

– Margot Chase. A fost prima descoperire a lui David – și singura fată care a reușit să-i intre pe sub piele, adăugă fata. Dar el nu prea era cunoscut pe atunci, iar Margot era genul de fată care căuta sponsori. Așa că s-a căsătorit cu un milionar din Bermude, care era destul de bătrân încât să-i fie bunic. S-a gândit că în curând va fi o văduvă bogată.

– Ce oribil! Și David chiar era... îndrăgostit de ea?

– O iubea la nebunie. Când a aflat vestea, a turbat de furie. Nu cred că i-a trecut nici acum. Oricum, ea petrece mai tot timpul în America, așa că sunt slabe șanse s-o întâlnești. Numele ei este Frensham, acum.

– Când s-au întâmplat toate astea? întrebă Jane.

– Oh, acum patru ani. Imediat după ce am început să lucrez pentru David. Din nefericire pentru Margot, bărbatul ei nu era atât de bolnav, și încă mai trăiește.

– Dar David nu pare genul care să alerge după fete care se vând astfel.

– Nu știu ce să zic, spuse Heather gânditoare. Nu încetezi să iubești pe cineva doar pentru că se poartă urât. Iar Margot e o frumusețe răpitoare. Nici măcar femeile care o văd nu-și pot lua ochii de la ea. Dumnezeu știe de ce-a ales să se mărite cu un bătrân, pentru c-ar fi făcut avere din modă. Dacă e în Bermude, sigur va dori să-l vadă pe David. Aș da orice să-i văd reația.

***

Două zile mai târziu, pe când Jane lucra alături de alte fete pe terasa unui hotel luxos din insule, o mașină sport mică, de culoare argintie, parcă la intrare.

– O! Ia privește! exclamă Paula Carr, de lângă balustrada albă.

Linda și Jane se ridicară de pe șezlonguri și veniră la balustradă.

Șoferul ieșise deja din mașină. Coborî o femeie, își scoase eșarfa pe care o aruncă pe bancheta din spate, apoi își luă geanta albă.

Se întoarse și începu să urce scările încet. Era o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată într-un costum alb, bine croit. Deși avea niște ochelari fumurii, Jane știu imediat cine era. Înainte să plece de la Londra, răsfoise niște reviste mai vechi. Femeia în alb era, fără îndoială, Margot Frensham.

– Cine-o fi? întrebă Linda.

Jane se uita la David care se afla și el lângă ele, cu ochii la femeie.

Dar pe fața lui nu se putea citi nimic. Pe cale să intre în hotel, Margot îi văzu și schimbă direcția.

– David, ce mai faci? Am auzit că ești aici de câteva zile și am venit să te văd. Oh, David, ce bine că ești aici! Vocea îi era mieroasă. Își lăsă geanta pe un scaun și întinse mâinile spre el, zâmbind. Nu te-ai schimbat deloc, spuse ea.

– Bună, Margot. Am crezut că ești în America, zise David rece.

– M-ai sunat? Servitorii nu mi-au spus nimic. Da, am fost în Florida. M-am întors abia aseară și primul lucru pe care l-am auzit a fost că ești aici. Cât mai stai? Muncești la fel de mult ca pe vremuri? Trebuie să ai și tu puțin timp liber. Avem atâtea de discutat.

– Mai stăm trei zile aici, dar avem multe de făcut, spuse David tăios. Se întoarse spre fete: doamna Frensham a fost model, le explică el. Lasă-mă să-ți prezint pe trei dintre urmașele tale, Margot.

Dădu mâna cu fiecare dintre ele.

– Bănuiesc că abia mai aveți timp să vă trageți sufletul, spuse ea cu simpatie. Am o idee grozavă. Sunteți toate libere diseară?

Paula și Linda răspunseră afirmativ.

– Oh, minunat. Atunci, trebuie să veniți la mine acasă pentru cină, spuse Margot.

O să facem o petrecere din asta. O să chem niște bărbați atrăgători cu care să puteți dansa, în timp ce eu și David vom depăna amintiri.

– Sună minunat, spuse Paula, entuziasmată. E foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Frensham.

– Oh, vă rog, spuneți-mi Margot. Nu trebuie să plecați din Bermude fără să vă relaxați puțin și să vă bucurați de nisip și de apă. Nu ești de acord, David? Acum, trebuie să mă grăbesc să pregătesc totul. Ne vedem cu toții diseară, pe la opt. Pa! Pa!

O urmăriră cu privirea până plecă.

– Ce drăguț din partea ei să dea o petrecere pentru noi! exclamă Linda. E cumva căsătorită cu vreun bărbat bogat, David?

Jane fu cea care tresări la auzul întrebării. David rămase impasibil.

– Da, spuse el scurt. Haideți, fetelor, trebuie să ne grăbim.

– Imaginați-vă că ați putea lenevi la soare tot anul, spuse Paula, visătoare. Aș putea rămâne aici pentru totdeauna. Poate voi pune ochii pe unul dintre tipii ăia pe care ni i-a promis. O casă pe plajă și câțiva servitori ar fi tot ce mi-aș dori.

– Dar, până atunci, trebuie să muncești, spuse David ironic, făcând o grimasă.

Oh, David, nu se poate să mai ții încă la ea. Nu și după tot ce ți-a făcut. Nu după patru ani, gândi Jane.

Capitolul 7

Erau cel puțin zece mașini parcate în fața vilei lui Margot când fetele au ajuns acolo în acea seară. Se înserase, dar casa era luminată puternic. Grădina era plină de plante exotice, iar casa era de vis, cu flori peste tot.

Un valet îi conduse într-o cameră mare, unde se aflau invitații. Când intrară fetele, toată lumea se opri din vorbit și le sorbiră din ochi cu nesaț. Gazda veni să-i salute. Purta o rochie simplă, fără mâneci, care-i evidenția corpul frumos. Dar nu simplitatea ei o făcu pe Jane s-o privească admirativ, ci ochii, care erau de un verde ieșit din comun, acoperiți de gene dese, naturale.

– Ah, iată-vă, în sfârșit! Toată lumea abia așteaptă să vă cunoască, dar haideți să beți ceva, mai întâi. Toate sunteți atât de drăguțe, dar trebuie să fi avut un agent bun când v-ați

lansat. Știu cât de pretențios e David, spuse ea zâmbindu-i acestuia.

Peste cinci minute, Jane vorbea despre sporturi nautice cu un tânăr într-un costum alb, numit Guy Anstey. Și celelalte fete aveau parteneri de discuție, iar David și Margot se aflau în celălalt capăt al camerei.

– Care este domnul Frensham? întrbă ea, curioasă să-l vadă pe bărbatul pentru care-l părăsise Margot pe David.

– Bătrânul de acolo, lângă femeia în roșu, spuse Guy.

Fata se uită în direcția indicată și constată că nu era doar bătrân, ci și respingător – era scund, gras și chel. Ținea cu niște degete groase o cupă de șampanie, iar în cealaltă mână – un trabuc.

Dezgustul trebuie să i se fi putut citi pe față, pentru că Guy adăugă:

– Frumoasa și bestia, nu?

Jane nu spuse nimic. Acum era sigură că nici un bărbat, cel puțin nu unul ca David, n-ar putea iubi o ființă care s-ar vinde astfel.

Dar, mai târziu, când dansa cu Guy, îi văzu pe David și Margot ieșind în grădină și din nou nu mai știu ce să creadă.

Margot era atât de frumoasă. Parcă te hipnotiza. Poate că astfel putea face un bărbat să uite de restul lumii din jurul lui.

De ce, dacă nu-i mai păsa de ea, David plecase alături de Margot? Ce aveau de vorbit în singurătate?

Dintr-o dată, Jane simți că nu mai rezistă la petrecere. După o zi încărcată și după emoțiile simțite, dorea cu disperare să rămână singură.

– Domnule Anstey, mă tem că mă doare capul. Cred că mai bine iau un taxi până la hotel și mă duc să mă culc, spuse.

– Oh, chiar trebuie? De ce nu iei o pastilă? Nu poți pleca atât de repede, spuse el supărat.

– Cred că așa trebuie. Nu sunt aici în vacanță. Am o zi plină mâine și nu vreau să mă trezesc obosită.

– Atunci, te voi conduce eu. Insist.

În drum spre ieșire, Jane o căută pe Linda și-i spuse că pleacă.

– Oh, ce păcat! Dar, dacă te simți obosită, cel mai bine e să dormi, fu Linda de acord. Nu știu la ce oră ne vom întoarce noi, dar vom încerca să nu te trezim.

Guy avea o mașină sport, decapotabilă. Când ajunseră aproape de hotel, îi spuse:

– Știu un bar drăguț în apropiere. Ce zici, dac-am bea ceva înainte de culcare?

Dar, deși era foarte convingător, Jane îl refuză. Scuzându-se din nou, îi mulțumi că o adusese înapoi și-i spuse noapte bună.

În cameră, se dezbrăcă și se demachie. Apoi îmbrăcă un costum de baie, se înfășură într-un prosop și coborî să înoate în piscina hotelului. Dar, când văzu marea atât de aproape, se duse pe plajă, lăsă prosopul, după care se avântă în larg. La un

moment dat făcea pluta, privind stelele, când un sunet ciudat o trezi din visare. Un bărbat tăia valurile, apropiindu-se vertiginos de ea.

– David! exclamă cu uimire.

– Ce Dumnezeu cauți aici? întrebă el furios.

– Înot. De ce ești aici?

– Linda mi-a spus că ai plecat de la petrecere. M-am întors să văd dacă ești bine, dar nu erai în cameră. Un chelner mi-a spus că ești pe plajă. E o nebunie să vii la ora asta aici. Dacă ți se face rău?

– De ce să mi se facă rău? protestă ea. Apa nu e rece și n-am mâncat nimic greu. În Starmouth înotam mereu singură.

– Da, dar nu noaptea. Parcă te durea capul.

– A fost doar o scuză. Nu mă simțeam bine la petrecere și l-am rugat pe domnul Anstey să mă aducă înapoi. Nu trebuia să te deranjezi să mă urmărești. Nu mai sunt un copil, spuse cu hotărâre.

– Nu, dar te porți foarte des ca unul.

– Oh, nu poți să-ți vezi de treburile tale? izbucni, exasperată.

Înainte ca el să-i răspundă, Jane se scufundă și înotă câțiva metri pe sub apă. Și deși se grăbea din răsputeri să ajungă la plajă, el înotă în urma ei și, când ieși la suprafață, o prinse de mână și-i spuse aspru:

– După ce te schimbi, vreau să vorbesc cu tine.

Stătea pe un prosop, fumând o țigară, când Jane se întoarse din cameră.

– Acum, mă duc la culcare. Mai bine te-ai întoarce la petrecere, sugeră ea.

– Deja mi-am luat la revedere de la gazde, spuse, fără s-o privească. Linda și Paula vor mai sta puțin. Așază-te, Jane.

Fata luă loc pe nisip, lângă el.

– Ei bine?

David se întoarse spre ea, cu o expresie impenetrabilă pe față.

– Ești mai fericită acum decât atunci când erai la Starmouth? întrebă el pe neașteptate.

– Bineînțeles, spuse ea repede.

– Serios? Nu mi se apre că ești întotdeauna.

– Nimeni nu poate fi fericit mereu, spuse ea calm, mirându-se de ce o întreabă asta. Dintr-o dată, se gândi la ce va urma. Vrei să-mi spui că te-ai răzgândit? Vrei să mă întorc acasă?

– Nu fi absurdă, o liniști el. Te descurci foarte bine. Dar dacă ai succes, nu înseamnă că ești și fericită.

Observă ceva ciudat în vocea lui și se întrebă dacă venise după ea doar ca să vadă de ce a plecat de la petrecere.Poate că s-a întâmplat ceva între el și Margot când au rămas singuri, și din cauza asta, el n-a mai rămas.

Oh, la naiba cu ea, gândi Jane. De ce i-a ieșit în cale? A ales de patru ani destinul.

Au tăcut cât a fumat David. Apoi, după ce a terminat, s-a ridicat și i-a întins mâna ca s-o ajute.

– Mai bine te-ai duce acum, Jane. Noapte bună.

– Noapte bună, spuse ea rece.

N-au mai văzut-o pe Margot din nou, iar restul timpului petrecut în insule n-a mai rămas nici o clipă singură cu David.

Întoarsă la Londra, cariera ei se dezvoltă spectaculos. Fu chemată la ședințe foto prin toată Anglia și se părea că David avusese dreptate în privința ei, pentru că banii începeau să curgă.

Realiză toate astea într-o dimineață, la coafor, când răsfoia o revistă de modă în care se vedea pe aproape fiecare pagină.

Am reușit, gândi ea, bucuroasă. Și, din acel moment, nu se mai gândi că era un vis care avea să se sfârșească la un moment dat.

Din acel moment, se hotărî să aibă răbdare în relația cu David. Acum nu-l mai vedea decât când trebuia să lucreze împreună. Mereu aștepta-n zadar ca el s-o invite la cină sau în apartamentul lui. Dar credea că avea să aștepte la nesfârșit. Era evident că trebuia să facă ceva ca să-l facă s-o vadă ca femeie, nu ca pe o investiție. Chiar și cu încrederea pe care o avea acum în forțele proprii, îi trebui o săptămână să se decidă cum să acționeze.

Într-o dimineață, cât Heather pregătea micul dejun, luă telefonul și se închise în camera ei. Formă numărul lui David.

Răspunse doamna MacDonald și, cât așteptă să vină David la telefon, Jane se gândi ce scuză ar fi mai potrivită pentru că-l sunase.

– Jane? S-a întâmplat ceva? întrebă el repede.

– Nu, nu... Îmi cer scuze că te-am deranjat de la masă, înghiți ea în sec, umezindu-și buzele. David, mă întrebam, dacă ești cumva liber diseară, și ai putea veni să cinezi cu mine aici, în apartament.

– În seara asta? Făcu o pauză. Da, pot veni. La ce oră?

– Oh, pe la opt, dacă e bine.

Făcu din nou o pauză înainte de a răspunde.

– Da, la opt e bine. Abia aștept.

– Oh, bine, atunci. Pe curând. Puse repede receptorul în furcă, simțind că pierde din puteri.

Fusese mai ușor decât crezuse.

Nu întrebase cu ce motiv fusese invitat. Și nici nu părea surprins.

Își luase după-amiaza liberă, în principal pentru a se pregăti pentru călătoria de a doua zi, în Scoția. Dacă planurile pentru seara aceea nu vor ieși cum trebuie, cel puțin nu va mai da ochii cu David până când va reveni la Londra.

Heather pleca direct de la serviciu la o petrecere la una dintre prietenele ei, care stătea în partea opusă a orașului, așa că, pe la ora șase, Jane pregătise totul pentru sosirea lui David. Pregătise masa și o ornase cu flori și lumânările. O sticlă de vin

aștepta la rece, un pui se cocea la foc mic în cuptor și un album cu Nat King Cole era pus în combină.

Jane umplu cada și stătu cam douăzeci de minute în apa în care pusese săruri pentru relaxare. Dar mai era încă o oră până la sosirea lui și se simțea deja emoționată.

Cumpărase o rochie special pentru această ocazie. Pe umeraș, păreau câteva bucăți de material cusute bine. Dar când era îmbrăcată...

Când o probase pentru Heather, fata rămăsese uimită:

– Oh! Sper că ai permis pentru așa ceva. Arăți foarte sexy.

Luând-o pe ea, după ce se machie și-și aranjă părul, Jane se gândi dacă avea să se facă de râs peste câteva minute. Începu să se simtă rău. Dacă David, după ce o privea, începea să râdă? Nu, nu va râde. Doar va ridica din sprâncene și va zâmbi discret. Și ea va simți că vrea să intre în pământ.

La opt fără zece, auzi soneria. Jane, care se foia de colo-colo, rămase acum nemișcată, neștiind ce să facă. Apoi, respiră adânc și se forță să se calmeze. Se duse la ușă și deschise.

– Am venit prea devreme? Pot să mă mai plimb puțin dacă vrei, spuse David.

– Nu, sigur că nu. Chiar mă bucur că ai reușit să apari mai devreme. Ce mai faci?

După ce închise ușa și Jane îl conduse, fata își dădu seama că zâmbise prea mult și că se purtase prea oficial. Trebuia să facă mai mult de-atât.

David adusese o sticlă de vin și un buchet de flori pe care i-l dărui.

Conștientă că-l surprinsese cu rochia, Jane se grăbi să ia florile.

– Mulțumesc. Sunt foarte drăguțe. Pune-ți un pahar până le pun eu în apă, da? Vin în câteva secunde.

Ieșind din bucătărie, căută o vază în care puse florile. Nu se așteptase la un asemenea gest din partea lui, dar probabil că proceda așa cu toate femeile. Le aranja în vază, când David veni în spatele ei cu câte un pahar cu lichior în fiecare mână.

– Ceva miroase tare bine, spuse el cu ochii la aragaz.

– Nimic exotic, mă tem. Doar pui la cuptor. N-am multă experiență în bucătărie ca să risc să încerc și altceva.

Îi dădu unul din pahare și puse întrebarea la care Jane se aștepta.

– Ai vreun motiv anume pentru care m-ai invitat aici, în seara asta?

Avea răspunsul pregătit, dar nu era în stare să-l privească în ochi.

– Da, de fapt, da. N-avem niciodată timp la studio să... să vorbim. Doream să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut... Să-ți arăt cât de mult apreciez munca ta.

– Acum știi c-am avut dreptate în privința ta, nu? Nu mai ai îndoieli.

– Nu.

– Ei bine, lucrul ăsta chiar merită sărbătorit, spuse el zâmbind. Să bem pentru asta. Pentru succesul unei alegeri bune.. și pentru și mai multe lucruri bune pe viitor.

Îl privi în ochi, și, când ciocneau paharele, se mai liniști puțin.

Se schimbase, își dădu ea seama. În seara asta, se purta altfel... la fel cum se purtase când s-au întâlnit prima oară. O apropiere prietenească. Nu mai era rezervat și rece. Dintr-o dată, bariera pe care o pusese între ei de când venise la Londra, dispăruse. În sfârșit, o privea fără s-o critice.

– Hai să ne întoarcem în sufragerie, da? sugeră ea. Am programat cina pentru opt și jumătate, în caz că întârziai. Heather s-a dus la o petrecere. Cred că ți-a spus, nu?

– Da, și mi-a mai spus că mâine dimineață pleci în Scoția.

În sufragerie, Jane așează vaza cu floi pe o măsuță.

– Da, la o prezentare de haine pentru colecția de toamnă. Apoi, la întoarcere mă opresc în York, pentru o altă colaborare cu revista "Mode", după care trebuie să trec prin Norfolk, pentru un spectacol caritabil. Mă cam sperie toate astea. Nu prea sunt obișnuită cu celebritatea. Oricum, sunt plecată cam zece zile. Dar tu? Ai ceva programat?

David mai umplu o dată paharele. Stăteau pe canapea, lângă foc.

– Nu, nimic deosebit. De fapt, m-am hotărât să-mi iau o săptămână liber. În perioada în care ești tu plecată.

E posibil să nu mai am timp după.

– Unde vrei să pleci?

– În Franța. Dar nu într-un loc anume. O să mă opresc unde voi crede de cuviință. Îți pot aduce un parfum de acolo, dacă vrei. Poate un Arpège, sau altceva?

– Îți place cel cu care m-am dat acum? În mod intenționat, se apropie de el, dându-și părul după ureche.

După câteva secunde, David spuse:

– Foarte mult. Ce e?

– Scanal de la Lanvin. Cred că mi se potrivește mai bine decât Arpège. Dar tu știi mai bine. Și-i aruncă o privire, așa cum o învățase el să pozeze uneori, un amestec de jovialitate și ironie.

Era prima oară când îndrăznise să-l tachineze și se simți tensionată pentru o clipă. Dar el îi zâmbi și Jane se relaxă.

– Mai bine mă duc să văd ce face puiul, spuse. Nu, stai liniștit, mă descurc.

Se întunecase afară când au terminat de mâncat. Singurele lumini din cameră erau lumânările de pe masă, care făcea încăperea să pară mai mică și mai intimă.

Jane strânse masa și, refuzându-l pe David care se hotărâse s-o ajute la spălătul vaselor, se duse să pună de cafea și să-și refacă machiajul.

– Nu trebuie să te țin trează prea mult. La ce oră pleci mâine? întrebă David când se întoarse cu tava.

Se întreba dacă-și dăduse seama ce voia să facă.

– Oh, după unsprezece, și cred că Heather va veni acasă spre dimineață, spuse ea ușor.

– Pot fuma?

– Sigur. Puse cafeaua în cești și-i aduse un chibrit.

– Mulțumesc.

Devreme, prea devreme, cafeaua fusese băută și nu mai era nimic de discutat. Jane se temea că tăcerea stânjenitoare îl va face pe David să plece.

Poate că doar se amăgise că o vedea în seara aceea într-o lumină nouă. Închise ochii și se sprijini de canapea. Oh, te rog, Doamne, fă să se întâmple ceva.

Și se întâmplă. David o luă în brațe. Jane deschise ochii. Inima îi bătea cu putere.

– Încerci să-mi faci avansuri, Jane? o privea ironic. Încercă să se desprindă din brațele lui și să se ridice, dar el o strânse mai tare și o împinse în pernele canapelei. Vrei să fii sărutată? Plăcerea va fi de partea mea. Își plimbă buzele pe bărbia și pe gura ei. Încetase să mai fie un joc. O luă în brațe și o sărută cu patimă.

Un moment, atitudinea lui schimbată a speriat-o. Știa că de la ea pornise totul, dar acum nu mai știa ce să facă. Trebuia să fi simțit că opunea rezistență. Se opri și-i privi fața îmbujorată. Apoi, pentru că ea dorea, îi dădu drumul, iar momentul de panică trecu. Ăsta era David. Bărbatul pe care-l iubea.

Timidă, i-a atins cu mâna bărbia.

Când soneria a sunat prima oară, nici unul din ei n-a reacționat. Apoi, când a mai sunat o dată, s-au îndepărtat unul de altul, iar David începu să bombăne:

– Cine naiba poate fi?

– Nu știu, poate proprietara. Când s-a mai auzit o dată soneria, Jane se ridică nervoasă, își aranjă părul și se hotărî să se ducă să deschidă.

Dar nu făcu mulți pași, că David o prinse de talie și-i șopti:

– Nu sta mult. Și o sărută.

Nu era proprietara, ci Heather. Imediat ce Jane deschise, fata fugi repede spre baie.

După zece minute, Jane se întoarse în sufragerie și-l găsi pe David fumând lângă foc.

– Ce se întâmplă?

– Era Heather. Îi e rău, spuse Jane îngrijorată. Cred că de la mâncare. Trebuie s-o duc în pat.

– Chemi un doctor?

– Nu în seara asta.

E deja târziu și nu cred că poate face multe. Dacă nu se simte mai bine dimineață...

– Te ajut cu ceva?

– Cred că mai bine ai pleca, David. Îmi cer suze pentru toate astea.

El se apropie și puse mâinile pe umerii ei.

– Uite ce e, nu te pot vedea mâine, pentru că am multe de făcut. Dar când te întorci... mai vorbim. Se aplecă și o sărută pe obraz. Noapte bună, Jane. Abia pe la ora unu, Jane se putu duce la culcare, dar lăsă ușa deschisă spre camera lui Heather ca să audă dacă îi mai era rău. Fata dormea acum, după ce vomase tot ce mâncase.

Dar, deși era obosită, nu putu adormi imediat. Se gândi la ce se întâmplase înainte de venirea lui Heather.

Tot ce-și dorise era să fie sărutată de David. Chiar și amintirea acelor clipe îi făcu pulsul mai rapid. Și, amitindu-și cum se abandonase îmbrățișărilor lui, se îmbujoră.

Oh, dacă Heather nu s-ar fi întors devreme acasă! Dacă ar putea amâna călătoria în Scoția! Dar era imposibil. Poate că David nu va pleca în Franța decât după revenirea ei. Zece zile! I se vor părea zece ani.

***

Dimineața următoare, Heather se simțea mai bine. Era tot palidă și slăbită, dar nu mai avea grețuri.

– Cred c-a fost din cauza plăcintei cu carne pe care-am mâncat-o ieri, la prânz, spuse când Jane îi aduse niște lapte cald și câțiva biscuiți.

Îmi pare rău că a trebuit să stai trează până târziu pentru mine.

– Nu fi prostuță, și tu ai fi făcut la fel pentru mine. Trebuie să stai toată ziua în pat, spuse Jane hotărâtă.

– Da, așa cred că voi face. Vrei să-l suni pe David pentru mine?

– Știe deja. Aseară era aici, așa că nu se așteaptă să vii azi la muncă.

– Serios? Ce Dumnezeu făcea aici la ora aia? întrebă Heather, surprinsă.

– Vorbeam. Se auzi soneria și Jane se duse repede să deschidă. Poate e chiar el, să vadă cum te simți, spuse ea grăbită.

Dar era doamna MacDonald.

– Bună dimineața, dragă. Am venit să-ți dau o mână de ajutor cu domnișoara Heather. Domnul David mi-a spus că i-a fost rău aseară. Ai chemat doctorul?

– Nu, se simte mult mai bine azi, doamnă MacDonald, încercă Jane să-și mascheze cu un efort dezamăgirea.

– Da? Oh, asta e bine. Oricum, dacă tu tot pleci mai târziu, mai bine stau cu ochii pe ea. Nu e bine să fii singur când ți-e rău.

– Oh, ar fi bine. Mulțumesc foarte mult, spuse Jane, recunoscătoare.

Mai târziu, când termină de împachetat pentru călătorie, o auzi pe Heather strigând-o.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jane venind spre ea.

– Citește. Heather îi dădu ziarul de dimineață în care-i arătă un articol.

– "Milionarul moare în avion", spuse ea nedumerită. Apoi citi.

"Lucas Frensham, milionarul în vârstă de șaptezeci de ani, a suferit un infarct în cursa New York – Bermude, noaptea trecută. A fost un om care a muncit din greu pentru a strânge avere, a fost căsătorit de patru ori, dar n-a avut copii. Era căsătorit în prezent cu fostul model Margot Chase, alături de care trăia într-o vilă luxoasă din insulele Bermude."

Când Jane îi dădu ziarul lui Heather, aceasta spuse:

– Pun pariu că vine direct la Londra, să-l recucerească pe David.

– Poate încerca, dar nu cred că va reuși, zise Jane înveninată.

Se întoarse să ascundă un zâmbet. Când Heather va afla adevărul...

***

În seara aceea, Jane o sună pe Heather dintr-un hotel din Edinburgh.

– A venit David să te vadă? întrebă ea după ce fata îi spusese că acum se simțea complet refăcută și se putea întoarce la serviciu în dimineața următoare.

– Nu, are treabă până mai târziu, spuse fata. Mulțumesc că ai sunat, rățușco, dar nu-ți face griji. Vezi ce faci pe-acolo.

După ce au terminat convorbirea, Jane se pregăti pentru a doua zi. Știa că David n-avea cum s-o sune în seara aceea, pentru că nu-i dăduse adresa, dar va suna cu siguranță în seara următoare, pentru că va afla adresa de la Heather.

Dar el nu sună nici în a doua și nici în a treia seară. Începea să piardă din încrederea pe care o avea în sine.

În cea de-a cincea și ultima seară petrecută în Edinburgh se hotărî să-l sune, dar n-o făcu.

Următoarele zile fură chinuitoare. Știa că întrecuse măsura în ultima lor seară împreună. Îl invitase pe David s-o sărute... de fapt, aproape că-l obligase. Poate că abia acum își putea da seama cât de naivă era.

Dar începu să nu mai dorească să ajungă la Londra, ci să amâne pe cât posibil întoarcerea. Știa că dacă David plecase deja în Franța, toate speranțele ei se spulberau.

Capitolul 8

Jane ajunse în apartament după-amiază târziu. Despachetă, făcu o baie, apoi așteptă să sosească Heather.

Făcuse un ibric de ceai și prăjea niște șuncă și cârnăciori, când își auzi prietena urcând scările.

– Oh, ești acasă. Credeam că vii mai târziu. Cum a fost? întrebă fata.

– Bine, spuse Jane repede. Cum mai sunt lucrurile pe aici? Înainte ca Heather să poată răspunde, spuse repede: cina e gata.

– Oh, rățușco, îmi pare rău, dar trebuie să te las singură în seara asta. Am întâlnire. Dar putem vorbi după ce fac repede un duș.

– Cine-i norocosul? întrebă Jane, când fata era gata să se îmbrace.

– Îl cheamă Bill Lancing. E cel care m-a adus acasă de la petrecere când mi-a fost rău. E pilot și e plecat cam tot timpul, spuse Heather în timp ce se machia.

– Se pare că te-ai îndrăgostit, zise Jane, privind-o.

– Ei bine, nu chiar, dar nu mi-e indiferent. Stai să-l cunoști, rățușco. Va trebui să recunoști că e superb.

Jane întrebă, precaută:

– Când se întoarce David din Franța?

– N-a mai plecat. S-a răzgândit. Nu ghicești? Ți-am spus ce se va întâmpla. Margot e deja în oraș.

– Nu se poate. N-au trecut nici două săptămâni de când i-a murit soțul.

– Și ce dacă? Crezi că i-a păsat de el vreun moment? Poartă negru doar pentru că-i stă bine. N-ai citit ziarele? A anunțat că revine la modeling. Arăți cam răvășită, Jane. N-ai călătorit bine? întrebă Heather văzând-o palidă.

– Nu prea. Deci, David și-a anulat călătoria înainte ca Margot să vină aici?

– Da, dar după ce a aflat că milionarul a murit. Și de atunci, e într-o dispoziție foarte dificilă. Margot a sunat la studio imediat ce a ajuns la Londra. Stă la Mayfair Hotel – cred că în cel mai scump apartament. N-am rezistat tentației de a asculta convorbirea.

– Și? întrebă Jane, făcându-și de lucru la aragaz.

– Margot l-a invitat pe David la cină și el a acceptat.

Nu foarte exuberant, dar, trebuie să recunosc, încă mai are putere asupra lui. Dac-aș fi fost în locul lui, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să fac așa ceva.

– Ei, dar asta nu e treaba noastră, nu? spuse Jane repede. Mai bine te-ai grăbi, să nu te găsească Bill în papuci.

– Bine, mă duc să mă îmbrac. Dacă vine, poftește-l înăuntru, da?

Bill sosi, iar lui Jane nu i se părea atât de frumos precum îl descrisese Heather, și nici atât de sociabil.

După ce plecară, Jane își pierdu controlul, se duse în camera ei, se aruncă pe pat și izbucni în plâns.

***

O oră mai târziu, își călca o bluză, când cineva sună la ușă. Se demachiase deja. Crezând că era proprietara care venea după chirie, puse un halat pe ea, luă banii și se duse să deschidă.

– Bună, Jane. Era David, care-i zâmbea. Pot să intru? întrebă când o văzu dezorientată.

Venindu-și repede în fire, spuse:

– Te rog, intră în sufragerie.

Vin și eu într-un minut.

Se duse și-și mască ochii înroșiți de plâns cu puțin fard, apoi reveni.

– Cum a fost călătoria?

– Obositoare. Vrei să bei ceva?

David răspunse afirmativ și Jane umplu două pahare.

– Mulțumesc. Când luă paharul din mâna ei, degetele li se atinseră.

Contactul scurt îi dădu fiori. Dar fața îi rămase inexpresivă.

– Așază-te, te rog. Ce te aduce aici?

– Ești surprinsă să mă vezi? întrebă el, nedumerit.

Jane ignoră întrebarea și deschise o cutie de țigări pe care le țineau pentru musafiri. David o refuză, dar ea luă una.

– Când ai început să fumezi? întrebă el încruntat.

– Fumez câte una din când în când, spuse ea neconvingătoare. Sper că n-ai nimic de obiectat, nu?

– Cred că nu, atâta timp cât nu devine obicei.

Jane se așeză pe canapea, punându-și picioarele sub ea, ca să-l împiedice să se așeze lângă ea. Încercă să ascundă o grimasă în timp ce trăgea din țigară.

– Ce mai e prin Londra? întrebă senină.

– Nu prea multe. Am vrut să-ți scriu. Dar nu cred că aș putea spune multe astfel.

Uite ce e Jane, în legătură cu seara aceea...

– Care seară? i-o tăie ea, părând să nu știe despre ce vorbea.

– Noaptea când am cinat aici.

Era prima oară când vedea că David nu știa ce să mai spună. Îl ura în acele momente. De ce trebuia să se scuze? De ce trebuia să spună că-i părea rău pentru ce se întâmplase data trecută?

– Oh, acea seara! Nu-mi spune că încă te mai gândești la ea. Sau poate te temi că m-am îndrăgostit de tine? Ce absurd! Acum nu mai sunt o fată din provincie, să știi. Mi-a plăcut momentul , dar nu l-am luat în serios. Am fost sărutată de mulți bărbați. Asta nu înseamnă nimic.

Și mai trase nepăsătoare din țigară.

– Chiar vorbești serios? Vocea lui era neașteptat de furioasă.

Jane se forță să-l privească în ochi.

– Bineînțeles că da, spuse ea liniștit. De fapt, din vina mea s-au întâmplat toate, nu? Eu te-am provocat.

– Pot să te întreb de ce-ai făcut-o?

Dar ea nu zise nimic. Se ridică după o scrumieră și rămase în picioare, nepăsătoare.

Da, pentru tine o fi ușor să respingi pe alții, dar cum te simți când ești și tu respins? gândi ea nervoasă.

– Oh, a fost doar un impuls, presupun, spuse tare. Poți să-i spui și provocare, dacă vrei.

– Înțeleg, spuse el, tensionat. Cu alte cuvinte, încă unul pe lista ta.

Încercă să se abțină să nu izbucnească într-un râs isteric.

– Pari indignat. Ești cumva șocat? Nu văd de ce.

El se ridică repede în picioare, veni spre ea și o prinse de umeri.

– Pentru că impulsul tău putea să ducă la mai mult, spuse cu amărăciune.

Accesul lui neașteptat de furie o sperie. Îl văzuse trecând prin mai multe stări, dar niciodată așa. Părea nemilos, capabil de orice. Degetele îi intrară în carne.

– Îmi pare rău, spuse ea nepregătită. N-aveam de unde să știu că vei face o dramă din asta. Te rog, David, mă doare.

Un moment, chiar a vrut să-i facă rău. Apoi, conștientiză gestul și-i dădu drumul. Avea fața împietrită.

– Noapte bună, spuse rece.

Și, înainte să mai spună ceva, plecase. După ce ușa se închise în urma lui, Jane se așeză pe un scaun și începu să plângă.

Doamne, dacă se înșelase? Dacă noaptea aceea chiar însemnase ceva pentru el? Dacă nu era așa, atunci de ce acum era atât de furios? Din vanitate? Era oare posibil așa ceva?

Ce-o făcuse să se poarte așa? Putea să nu ducă lucrurile așa departe... să nu ajungă să fie disprețuită de David.

***

Din fericire, Jane nu mai trebui să lucreze cu David în perioada următoare. Doar gândul că mai devreme sau mai târziu avea să-l revadă, îi făcea rău.

Heather îi raporta că Margot îl suna regulat, dar că, din câte știa ea, nu se mai întâlniseră.

– A fost într-o dispoziție proastă în ultimele zile, spuse ea, într-o noapte, la o săptămână după întoarcerea lui Jane. Poate că Margot încă mai are putere asupra lui, iar el se luptă să-i reziste.

– Acum e din nou liberă. De ce să-i mai reziste? întrebă Jane calm.

– Ei bine, cred c-ai avut dreptate când ai zis că de data asta nu va mai reuși să-l recucerească. David nu e prost. Nu-și face iluzii în privința lui Margot. Știi, n-aș fi surprinsă dacă, în cele din urmă, s-ar însura cu o fată fără sare și piper, care să știe să facă doar copii și să țină casa. N-ai observat și tu că cei mai atrăgători bărbați au niște neveste banale? Cred că se satură de cele frumoase. Cred că așa s-a întâmplat și cu David.

Când Jane a trebuit să lucreze din nou cu el, s-a simțit rău cu câteva ore înainte. A ajuns la studio, el i-a dat un bună ziua formal și i-a zâmbit. Era o zi călduroasă și ea trebuia să pozeze îmbrăcată în blănuri. Dar el nu mai vorbi nimic cu ea, decât pentru niște instrucțiuni.

Oricât încerca să găsească o modalitate să repare lucrurile între ei, lui Jane nu-i venea nimic în minte.

Iar el se purta cu ea indiferent.

Heather, care acum avea o relație serioasă cu Bill Lancing, era prea preocupată cu viața ei ca să înțeleagă ce se petrecea cu Jane.

Tânăra făcea cât de mult putea, dar își pierduse pofta de viață și dormea din ce în ce mai rău.

Într-o zi, când au lucrat la o campanie publicitară, David o întrebă din senin:

– Putem lua prânzul împreună, Jane?

– Da, bineînțeles, încercă ea să nu pară surprinsă.

Când se duse să se schimbe, simți cum inima îi bătea cu putere. De ce voia să mănânce cu ea? Tonul pe care lansase invitația nu era chiar formal.Așa că nu înțelegea ce se întâmplase.

O duse la un restaurant de pe colț, frecventat de oameni de afaceri. N-au prea vorbit până s-au așezat la masă. El a comandat pentru amândoi, fără s-o întrebe dacă era de acord, și au mâncat în tăcere.

– O țigară? întrebă când veni cafeaua.

Jane luă una, iar când se aplecă spre el să i-o aprindă, îl atinse din greșeală cu piciorul. El nu reacționă în nici un fel, ea, în schimb, se îmbujoră.

David se lăsă pe spate și spuse:

– Sper că-ți dai seama că viața pe care-o duci acum are efecte negative asupra înfățișării tale, nu?

– La ce te referi? întrebă ea, surprinsă.

– Ți-am mai spus, la început, că nu trebuie să consideri o joacă meseria asta. Să nu crezi că dac-ai ajuns sus atât de ușor poți să și rămâi acolo fără nici un efort. Nu poți, și în stilul ăsta, vei decădea rapid. Ai slăbit prea mult. N-o să mai ai nici o formă dacă vei continua așa. La ce oră te-ai culcat aseară?

– N-am fost plecată.

– Ei bine, după privirea ta, aș putea jura că ai venit abia dimineață. Lucrurile astea nu mă interesează pe mine. Vreau doar să te avertizez.

– Mulțumesc, spuse ea rece. Mai ai vreun comentariu de făcut? Dacă nu, mai bine mă grăbesc să ajung la următoarea întâlnire. Mulțumesc pentru prânz. La revedere, David.

– Jane, stai, nu fi proastă.

Dar Jane era deja în picioare, gata să iasă din restaurant. Urcă în primul taxi care-i ieși în cale și încercă să-și oprească lacrimile care riscau să-i strice machiajul.

Cât de crud era David s-o pedepsească astfel pentru faptul că părea în căutare de plăceri nocturne. Dac-ar fi știut adevărul!

Era o zi frumoasă, iar din mașină vedea fetele de vârsta ei care se grăbeau să ajungă la serviciu după pauza de masă. Probabil că erau toate mai fericite decât ea și cu siguranță mergeau mai des la întâlniri. Dacă o vedeau, poate o invidiau și n-ar fi crezut niciodată că un model de succes ar putea avea o viață atât de singuratică și de amară.

Oh, Doamne, era mai fericită în Starmouth. Ce încurcate erau acum lucrurile!

***

Câteva săptămâni după aceea, nu l-a mai văzut pe David. Dar trebuia să meargă împreună cu el pentru o colaborare la Paris.

Simțea că trebuie să ia o vacanță, sau va claca complet, așa că aranjă să mai stea o săptămână la Paris, după cea de muncă. Se gândea să încerce să-și găsească un serviciu la o casă de modă și să se lase de modeling. Știa că acolo nu va mai câștiga la fel de mulți bani și că viața nu era la fel de agitată ca la Londra, dar cel puțin avea toate șansele să-l uite pe David.

***

În ultima zi de muncă la Paris, poza pe un bulevard aglomerat, alături de un manechin.

– Jane! șoferul ieși din mașină și veni spre ea. Ce surpriză! Ce mai faci? Îi luă mâinile și i le sărută.

– Yves! exclamă ea.

Uitase de el și nici nu se gândea că era posibil să-l întâlnească în Paris.

– Minunat! Am crezut că nu ne vom mai revedea vreodată și acum, iată-te, ești aici. Spune-mi, cât stai?

Înainte ca Jane să-i poată răspunde, David interveni:

– Din păcate, nu e momentul pentru asta, domnule St. Cyr, i-o tăie el. Lucrăm.

– Ah, Ransome, la fel de drăguț ca întotdeauna. Yves dădu mâna cu el. Da, văd că ești ocupată acum. O să aștept în cafeneaua de acolo. Chiar doar s-o privesc pe Jane de la distanță, îmi va face mare plăcere. Zâmbindu-i, traversă și luă loc la una din mesele din fața cafenelei.

David mai făcu câteva fotografii, după care îi spuse lui Jane:

– Acum, ești liberă. Eu mă întorc la hotel.

Jane se duse la Yves.

– Îmi pare rău, David nu ne poate însoți, spuse ea tristă.

– Oh, ce păcat! Sunt dezolat, zise el cu ironie. Apoi comandă două băuturi.

Au vorbit aproape o oră, după care Yves o conduse la hotel, ca să se schimbe pentru seară. A fost încântat când a aflat că va mai rămâne în Paris încă opt zile și că era liberă să facă ce dorea.

– Am atâtea să-ți arăt, spuse ajutând-o să coboare din mașina luxoasă. Multe dintre frumusețile Parisului nu sunt

văzute de turiști. Dar știi cum se spune. Ca să vezi Parisul, trebuie să fii îndrăgostit.

După o oră, auzi mașina în fața hotelului și coborî în stradă. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea șampaniei, fără mâneci, cu părul prins într-o coadă simplă.

– Ce frumoasă ești! Yves îi luă mâna și i-o sărută.

***

Când se trezi a doua zi, era aproape de ora douăsprezece. Asta pentru că abia la ora două noaptea Yves o adusese la hotel. Își aduse aminte că trebuia să-l întâlnească pentru prânz, așa că se hotărî să se dea jos din pat.

Apoi, își mai aminti ceva. David era probabil deja în drum spre Londra. Era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Se îmbrăcă și coborî să vadă dacă era la recepție vreo scrisoare de la Heather.

– Bună dimineața, domnișoară, spuse bărbatul de la recepție, care vorbea o engleză perfectă. V-ați distrat, aseară?

– Da, mulțumesc. E vreo scrisoare pentru mine, vă rog?

– Nu azi, domnișoară.

Jane se întoarse și dădu cu ochii de David, care venea spre ea.

Bărbatul continuă:

– Ce bine e să fii tânăr! Nu-i așa, domnule? Dumneavoastră v-ați dus la culcare cu două ore înainte de domnișoara aceasta. Dar, vedeți, nu e deloc obosită. Atât de tânără și atât de frumoasă... Oh, ce frumoasă e tinerețea!

– Da, spuse David rece, apoi ieși din hotel, fără s-o privească pe Jane.

Ea îl urmă în stradă.

– Parcă azi te duceai acasă.

– Nu, mai rămân câteva zile, răspunse el răstit. Dar stai liniștită, nu-ți voi strica planurile cu St. Cyr.

– David te rog...

– Ce e? așteptă el.

Ce-i putea spune?

– Oh, nimic, adăugă ea.

– Distracție plăcută. Plecă, lăsând-o în stradă.

***

Jane nu-l mai văzu pe David vreo patru zile după aceea, timp în care încercă disperată să și-l scoată din minte și să se bucure de frumusețile Parisului.

În prima zi, David o duse să vadă Panteonul dimineața.

Apoi, seara, cinară într-un restaurant din Turnul Eiffel, de unde văzu tot Parisul noaptea. Au mers la Montmartre și la Fontainebleau. Sâmbătă, s-au plimbat în piața cu porumbei, apoi au prânzit într-un restaurant cu mâncare specifică, și au petrecut după-amiaza la un festival.

Apoi s-au plimbat prin magazine și Yves i-a cumpărat două perechi de mănuși din piele. Au văzut grădinile din Luxemburg, au trecut pe lângă fântâna Medici și au văzut un teatru de păpuși.

În cea de-a patra seară, o ducea la cină într-un restaurant faimos. Până să ajungă la destinație, Yves îi arătă Pont du Carrousel, cel mai frumos pod de pe Sena.

S-au aplecat peste parapet amândoi. Era aproape seară, iar briza unduia faldurile rochiei lui Jane.

– Numim asta "ora albastră", îi spuse Yves la ureche. Apoi o sărută.

Era un sărut ușor, iar ea nu-i răspunse. O luă de mână:

– Hai să mergem să mâncăm.

În timp ce Yves discuta cu un chelner despre vin, Jane aruncă o privire prin sală și recunoscu multe celebrități: doi actori americani, un ministru englez,un pictor și alții. Privirea i se ațintí asupra unei doamne care purta una din rochiile pe care le îmbrăcase și ea la o prezentare. Femeia părea tânără, dar privirea o trăda. Probabil că-și făcuse o mulțime de operații. Pe Jane o trecu un fior.

– Ce e draga mea, ți-e frig? întrebă Yves.

Răspunse că nu, și arătă persoana care-i atrăsese atenția.

– Te sperie că ai putea ajunge cândva așa? întrebă el curios.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Ești o fată ciudată, Jane, spuse privind-o cu atenție. N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de frumoasă ca tine, care să nu fie conștientă de farmecul pe care-l are.

Tonul și felul în care o privea, o făcură să roșească puțin. Timp de patru zile a fost un ghid și-un însoțitor extraordinar, dar nu simțea nimic mai mult în privința lui. Pe pod, o sărutase. Iar acum era sigură că se gândea că va urma mai mult.

– Asta pentru că nu m-ai văzut dimineața, la prima oră, răspunse ea ușor, ferindu-se de privirea lui.

O atinse cu genunchii pe sub masă.

– Nu încă.

Jane simți că intră în panică.

– Ce priveliște minunată! spuse el. Din restaurant se vedea Sena, luminată de lună.

Yves se aplecă către ea, și-i șopti la ureche:

– Cred că ești mult mai fermecătoare când dormi. Mi-ar plăcea la nebunie să te trezesc dimineața cu un sărut, draga mea.

Ea se îmbujoră instantaneu.

Un chelner aduse vinul și-l turnă în pahare. Yves îl ridică pe-al lui și zise:

– Pentru cea mai frumoasă femeie din Paris! În seara asta nu vom dansa. Doar vom... vorbi.

În timp ce mâncau, mai intră un cuplu în restaurant, iar când Jane ridică privirea să vadă cine era, rămase înmărmurită. David venise însoțit de o domnișoară drăguță și se așezase cu spatele la ei.

Yves se părea că nu-și dăduse seama de venirea lui, dar Jane îl vedea pe bărbat cum vorbește cu fata respectivă, făcând-o să râdă.

La un moment dat, ea și Yves au plecat, iar fata era sigură că David nu-i văzuse.

Yves ar fi putut-o ajuta să-l uite. Dacă ea îl lăsa.

***

A condus mașina pe bulevardele Parisului și a oprit lângă pădurea întunecată Boulogne.

– Hai să ne plimbăm pe lângă lac, vrei? sugeră el.

Coborâră scările care înconjurau lacul și Yves își scoase haina și o puse pe trepte, ca să poată sta.

Se așeză lângă ea, dar, spre surprinderea ei, aprinse o țigară și începu să-i povestească ceva. În lumina lunii, văzu că are ochi frumoși și că e tânăr și atrăgător.

Își dorea s-o ia în brațe și s-o facă să uite de restul lumii.

Dar, după ce-și termină țigara, simți că se neliniștește puțin.

– Am mai fost în Londra de două ori după ce ne-am cunoscut, spuse întorcându-se spre ea. Dar n-am încercat să te văd. Știi de ce?

Jane dădu din cap.

Yves îi luă o mână în a sa.

– Au trecut multe femei prin viața mea, spuse el încet. Dar tu ești diferită, Jane. Am știut asta de la început. Am decis să nu te văd din nou, decât dacă se va întâmpla să ne întâlnim. Acum, nu mai am ce face. Înțelegi?

Ea nu zise nimic și după un moment, continuă:

– Pentru prima dată în viață, sunt îndrăgostit. Vreau să te căsătorești cu mine.

Apoi, înainte să poată răspunde, o luă în brațe, și începu s-o sărute. Jane închise ochii și încercă să se gândească la ce să-i răspundă.

După un moment, Yves spuse:

– Deschide ochii, frumoasa mea, îi șopti, ținându-i fața în mâini. Deschide ochii și uită-te la mine.

Jane își flutură genele și oftă adânc.

– Atunci, ne-am înțeles? întrebă el în șoaptă.

Înainte ca ea să-i poată răspunde așa cum dorea, el îi luă ezitarea drept afirmație și adăugă:

– Acum, trebuie să ne întoarcem.

A ajutat-o să se ridice și-a luat și haina pe care stăteau.

– Yves... stai puțin..., începu ea nesigură.

Fluturând jacheta, zise:

– Dacă mai rămânem, s-ar putea să uit de bunele maniere. E mai bine să ne întoarcem printre oameni.

– Dar, nu înțelegi...

El îi pecetlui tăcerea cu un sărut, luând-o în brațe și ținând-o strâns lipită de el.

– Vezi, zise el după un moment. Ești ca o tărie care mi se urcă la cap. Mâinile i se plimbară pe spate, mângâind-o cu ardoare. Apoi, cu fermitate, o îndepărtă de el.

– Acum, trebuie să mergem să bem niște șampanie, pentru viitor.

A dus-o într-un club micuț, unde nu exista ring de dans, doar un pian la care cânta un negru.

Chelnerul a adus șampanie într-o frapieră. Când s-a retras, Jane a spus repede:

– Te rog, Yves, trebuie să mă asculți. Nu știu dacă mă pot căsători cu tine.

– De ce nu? întrebă el, perplex.

– Nu mi-am imaginat niciodată că m-ai putea iubi pe mine..., spuse cu voce joasă. Am crezut că doar... te distrai.

– Te supără faptul că au trecut și alte femei prin viața mea?

– Nu, nu. Nu e asta. Mi-e greu să-ți explic fără să te fac să suferi.

I-a luat mâinile într-ale lui.

– Spune-mi, e altcineva?

– Da... într-un fel..., se fâstâci ea. Dar a ieșit prost totul și încerc să trec peste asta.

– E căsătorit?

– Nu.

– Atunci, care e problema? Să nu-mi spui că nu te place. Nu pot să cred așa ceva.

– Te rog, să nu mai vorbim despre asta. E de domeniul trecutului, spuse ea tristă.

– În cazul ăsta, ești liberă să te măriți cu mine.

– Oh, Yves, cum să fac asta? Nu sunt îndrăgostită de tine. Aș vrea să fiu, dar nu sunt.

După o pauză, adăugă:

– Știi ce fel de viață ai avea alături de mine? întrebă el.

– Da, dar nu asta e ideea. Eu te-aș iubi și dacă n-ai avea nici un ban.

– Cred că spui adevărul. Ești o fată cum rar se întâlnește în viață. Nu, ascultă-mă, te rog, spuse când ea vru să vorbească. Cel puțin, lasă-mă să încerc, frumoaso. Uite ce e, am un plan. Înainte să te întâlnesc a doua oară, organizam o călătorie cu iahtul meu prin insulele grecești. De ce nu vii cu mine? Ne vom simți excelent. Vor mai veni câțiva prieteni de-ai mei.

– Nu, n-aș putea face așa ceva, spuse ea repede. Chiar dacă mi-aș găsi de lucru la Paris, tot trebuie să mă întorc la Londra,

să-mi termin toate programările. Nu pot dezamăgi oamenii. Yves, lasă-mă să mă duc acasă și să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în seara asta. Dă-mi un timp să-mi pun lucrurile în ordine.

El ezită puțin.

– Foarte bine, dar nu prea mult timp. Sunt un bărbat nerăbdător. Nu sunt obișnuit să aștept. Și nu te pot face să mă iubești dacă nu sunt aproape de tine. Îți dau o săptămână, draga mea.

Apoi, voi veni la Londra să-ți aud răspunsul. Nu e o decizie finală, mă înțelegi. Dar consimți o legătură între noi. După asta, ține de mine să-ți fiu pe plac.

– Foarte bine, dar în cazul ăsta, mai bine aș pleca acasă mâine, Yves. Nu mă pot hotărî în Paris.

El protestă, dar Jane rămase fermă. Deja se hotărâse să petreacă ultimele zile de concediu în afara Londrei, undeva în provincie. Departe de Yves și de David, putea vedea lucrurile mai clar.

Când Yves ajunse din nou la hotel, opri mașina și-o îmbrățișă.

– Ți-a plăcut când te-am sărutat? șopti el la ureche.

Ea dădu din cap afirmativ. Apoi, el îi luă bărbia în mâini și-o sărută din nou.

– Voi avea grijă să te fac să mă iubești la fel de mult cât te iubesc eu, spuse el cu pasiune.

În cele din urmă o lăsă să plece, spunându-i că trebuie s-o ia în dimineața următoare devreme, pentru a aranja tot ce trebuie pentru plecare.

– În seara asta ați venit devreme, domnișoară, remarcă recepționerul când intră în hotel. În noaptea aceasta, colegul dumneavoastră e cel care nu are somn. Poate s-a dus să se distreze. Noapte bună, domnișoară.

În cameră, Jane se demachie. Era foarte cald, așa că deschise una din ferestre, care dădea într-un balcon micuț, cu vedere spre grădina interioară a hotelului. În camerele celelalte nu era nici o lumină.

Se îmbrăcă în pijama și trase un scaun pe balcon, pe care se așeză, gândindu-se la Yves.

"Voi avea grijă să te fac să mă iubești la fel de mult cât te iubesc eu", îi promisese el, iar când o sărutase simțise fiori pe șira spinării.

Dar ce însemna asta? Ar fi fost ciudat dacă n-ar fi trezit nici un răspuns în ea. Era un bărbat atrăgător și experimentat. Ce fată ar fi putut rămâne nepăsătoare la atingerile lui?

Poate dacă David n-ar fi sărutat-o niciodată, s-ar fi putut crede îndrăgostită de Yves. Dar David o sărutase și era o diferență ca de la cer la pământ între cele două săruturi.

La unsprezece și jumătate, stătea tot pe balcon, când cineva ciocăni în ușă.

Era David.

– Am văzut lumină. Pot să intru? Vreau să vorbesc cu tine, spuse el rece.

– Tocmai voiam să mă culc. Nu poate aștepta?

– Nu.

Conștientă că nu era îmbrăcată adecvat, strânse mai mult halatul pe ea.

– Foarte bine, spuse ea nervoasă, revenind în cameră.

David închise ușa și se rezemă de ea.

– Te-am văzut în seara asta cu Yves St. Cyr. Cei cu care eram îl cunoșteau și nu cred că vrei să afli ce gândeau despre relația voastră.

Jane luă niște cremă dintr-o cutiuță și începu să-și maseze mâinile.

– Și? întrebă ea nepăsătoare.

– Nu-ți pasă de reputația ta? Vrei să-ți vezi numele prin toate ziarele de scandal?

– Nu, dar nu văd de ce s-ar întâmpla așa.

– Atunci, înseamnă că ești naivă, spuse el acid. St. Cyr a avut întotdeauna de-a face cu presa de scandal. E un client fidel.

– Posibil, dar eu n-am nicio legătură cu asta. Suntem doar prieteni, răspunse încet.

David râse.

– Și te aștepți ca lumea să creadă asta?

– Poate nu, dar ăsta e adevărul. De ce te preocupă lucrul ăsta, David? Mi-ai spus, nu de mult, că nu-ți mai pasă ce fac.

– Încă mă simt responsabil pentru tine. Eu te-am adus în Londra. Eu am început toate astea.

– Încă nu sunt un caz pierdut, adăugă ea rece.

– Vei fi, dacă vei continua să te întâlnești cu St. Cyr. Sper că nu-ți imaginezi că e serios, nu? Chiar nu-ți dai seama ce vrea, prostuțo?

Tonul lui o făcu să se îmbujoreze.

– Ba da, știu. Vrea să se căsătorească cu mine, spuse furioasă. Dacă te interesează să știi, mi-a cerut mâna în seara sta.

Câteva clipe, s-au uitat tăcuți unul la altul.

În cele din urmă, David spuse:

– Înțeleg. În cazul ăsta, îți datorez niște scuze. N-am crezut niciodată că ai putea reuși unde atâtea fete au dat greș. Te-am subestimat. Felicitări, Jane. Ai tras lozul cel mare.

Înainte ca ea să-i spună că încă nu i-a acceptat propunerea, David deschise ușa și ieși.

A stat câteva momente blocată, apoi a ieșit în hol să-l cheme înapoi. Dar el era deja în lift, închizând ușa, și nu se putea duce după el în halat.

Capitolul 9

Jane a așteptat până târziu după miezul nopții ca David să se întoarcă în camera lui, din capătul holului, dar el nu apăru, așa că se culcă.

A dormit până la opt și jumătate, când s-a trezit cu o durere de cap. S-a spălat și s-a îmbrăcat rapid. Dar când a bătut la ușa lui David, o cameristă i-a spus că plecase cu o oră în urmă.

La nouă, a sosit Yves. Deja îi rezervase un loc la cursa de la prânz.

– Nu știu dacă e bine să te las să pleci, spuse încruntându-se cât timp ea împacheta. Pe celălalt bărbat... îl vei revedea la Londra?

– Mă îndoiesc, spuse ea convinsă. Yves, sper că n-ai să te superi dacă am să spun nu. În momentul ăsta sunt atât de confuză, încât nici nu știu ce vreau.

– Ești obosită. Muncești prea mult. O îmbrățișă. Dar dacă te căsătorești cu mine, toate astea se vor schimba. Ne vom petrece iernile în Bahamas. Te voi învăța schi nautic. Primăvara vom reveni în Europa și-ți vei putea alege haine de la Dior și Givenchy. Voi da bijuteriile de familie la curățat. N-au mai fost purtate de când trăia mama. Vei fi cea mai frumoasă și mai elegantă femeie din societatea pariziană. Dacă vrei, vom cumpăra un apartament și în Londra. Vara avem iahtul și vilă în Corsica. O să-ți dăruiesc tot ce dorești, frumoasa mea Jane.

– Yves, ne cunoaștem de foarte puțin timp. Cum poți fi sigur că sentimentele tale pentru mine vor dura? Cum poți ști că nu te vei plictisi de mine?

– Ah, crezi că nu mă pot schimba. Dar n-am iubit niciodată pe nimeni cum te iubesc pe tine, draga mea. Asta va dura toată viața, promit. N-am fost niciodată mai sigur de ceva.

***

În Anglia, Jane și-a lăsat câteva bagaje la aeroport, iar pe celelalte le-a luat cu ea, în Easterbourne. A stat acolo trei zile, s-a plimbat și a privit marea.

Când s-a întors la apartamentul din Londra, a găsit-o pe Heather radiind de fericire și purtând un frumos inel de logodnă.

– Oh Jane, nu mi-a venit să cred. Sunt atât de fericită!

– Când te căsătorești? întrebă Jane.

– Cât mai repede posibil. Cât de repede găsim unde să locuim.

– De ce nu locuiți aici? Sau poate vreți să întemeiați o familie imediat?

– Nu, nu acum. Am vrea să locuim în afara Londrei. Bill crede că viața la țară e mai bună pentru copii. Dac-o să mai lucrez și eu câțiva ani, ne vom permite o casă. Dar una modestă, desigur.

– Ei, atunci ce e în neregulă cu apartamentul, ăsta pentru început? Eu pot găsi repede ceva. Dar pentru un cuplu nu e așa ușor. Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton normal: s-ar putea ca și eu să mă căsătoresc în curând.

– Să te căsătorești? Tu? Cu cine? întrebă Heather, uimită.

Jane îi povesti despre Yves.

– Dar să nu răspândești știrea. S-ar putea să mă răzgândesc în orice moment, sfârși ea.

Lui Heather i-au trebuit câteva momente să-și revină din uimire.

– Oh, Jane, e minunat! Eu vorbesc de o căsuță la țară, iar tu vei rătăci prin propriul castel. Oricum, nu l-aș schimba pe Bill nici pe o mie de francezi drăguți. Dar tu și Yves St. Cyr... incredibil! Adică, are de toate! Bani, frumusețe și putere. E visul oricărei femei. Povestește-mi tot.

– Nu prea mai sunt multe de zis. Ne-am întâlnit din nou, s-a oferit să-mi arate împrejurimile și apoi m-a cerut de nevastă.

– Și de ce nu i-ai spus da de la început?

– Oh, Heather, după doar câteva zile? Aș fi fost nebună. Mi-a trebuit timp să mă gândesc. De asta m-am dus în Easterbourne.

– Și spui că încă nu știi ce să faci?

– E oare cineva pe deplin convins de ceea ce trebuie să facă?

– Eu sunt.

– Da, dar tu ai avut mai mult timp să-l cunoști. Și Bill nu e ca Yves. N-a avut sute de aventuri.

– Da, cred că ai dreptate. Dar se spune că bărbații aventurieri sunt cei mai buni soți. Și-n plus, nici măcar n-a mai fost căsătorit înainte. Asta chiar te-ar fi putut pune pe gânduri.

***

În fiecare zi, după întoarcerea lui Jane la Londra, au început să sosească darurile: flori, ciocolată, o eșarfă de la Dior, o sticlă de vin și multe altele.

– Doamne! Asta numesc eu să curtezi o fată, spuse Heather când văzu cadourile. Dac-aș fi în locul tău, m-aș speria.

– Ce vrei să spui? întrebă Jane.

– Ei, e o prostie. Eu cred că nimeni nu poate avea tot ce-și dorește în viață. Dar cred că dacă te-ai căsători cu Yves, chiar vei avea totul.

Nu chiar totul, nu voi avea dragoste, se gândi Jane.

Aștepta și nu aștepta să audă vești de la Yves. Dar nu mai auzi nimic de el până în ziua când trebuia să se ducă să-l ia de la aeroport.

Cu o oră înainte ca avionul său să aterizeze, tot nu știa ce răspuns să-i dea.

Era o zi mizerabilă, rece și ploioasă, așa că luă o pelerină și-și puse o eșarfă pe cap. Aveau să fie cu siguranță fotografi la aeroport și nu dorea să fie văzută că-l așteaptă pe Yves.

– Jane, săptămâna asta mi s-a părut atât de lungă! spuse el, când o văzu.

În taxi, zise:

– Îți mulțumesc pentru toate lucrurile drăguțe pe care mi le-ai trimis, Yves.

– Oh, n-ai pentru ce. Câteva flori, o cutie cu ciocolată. Apoi, deschizându-și haina, scoase din buzunarul de la piept o cutiuță.

Asta e ceea ce doresc să-ți dau.

Știa că era un inel în acea cutiuță, dar nu știa că-i pregătise unul cu un smarald imens, înconjurat de diamante multicolore.

– O să-l porți, Jane? o întrebă încet.

Ea se holbă la inelul care strălucea puternic și se sperie, pentru că-și dădu seama că întregul ei viitor atârna de un singur cuvânt.

Apoi, respiră adânc și spuse:

– Da... da, Yves, mă căsătoresc cu tine, promise ea.

***

În mai puțin de patruzeci și opt de ore, vestea se răspândi și toate ziarele scriau despre știre.

Fără să le mai pese de știrile cu adevărat importante, ziarele scriseră despre povestea lor, studiind-o din toate punctele de vedere și înflorind-o cu detalii mincinoase, lucru care o enervă teribil pe Jane.

– Jumătate din poveștile astea sunt minciuni, îi spuse furioasă lui Yves, când citise că fugise de mică din Starmouth și trăise în condiții necorespunzătoare până o descoperise David și o lansase.

Dar Yves era obișnuit cu publicitatea, mai ales acum, când i se publicase și o listă cu toate cuceririle. Dar era nepăsător la toate astea.

– Nu citi ziarele, dacă te supără, draga mea. Vor uita de noi imediat cum va apărea ceva mai interesant.

Nu trebuie să te enerveze toate astea.

Dar pe Jane chiar o deranjau, și foarte mult. Ziarele o făceau să pară o fată ușoară, care-ar fi făcut orice să-l prindă în mreje pe Yves. Oare David citea poveștile astea? Oare credea și el tot ce se scria?

– Când ne vom căsători? întrebă Yves la un moment dat, sărutând-o. Muncești mereu. Te văd doar la prânz și seara. Vreau să fii cu mine tot timpul, dragostea mea.

– Trebuie să respect programările. Nu va mai dura mult, îi promise Jane.

Yves i-a cucerit pe Heather și pe Bill, oferindu-le vila lui din Ajaccio pentru luna de miere.

– Cred că e un loc de vis. E foarte drăguț din partea lui, îi zise Heather lui Jane într-o seară, când ieșiră cu toții în oraș.

Jane zâmbi, încercând să ascundă ceea ce simțea. Yves îi spunea tot timpul cât de drăguță era și cât de mult o iubea, lucruri care începuseră s-o sâcâie.

– Sper că-ți dai seama că părul meu e de altă culoare și că nu arăt la fel fără machiaj, îi zisese ea o dată.

Dacă m-ai fi cunoscut cu un an în urmă, nu m-ai fi privit și a doua oară.

El râsese și-i spusese să nu se mai gândească la lucruri fără sens. O iubea și pentru el nu mai conta altceva.

După ce-a petrecut în Londra aproape trei săptămâni, Yves a trebuit să plece la Paris o perioadă.

Într-o zi, când era plecat, Jane se duse în pauza de prânz la un local micuț.

Se simțea ușurată că acum putea mânca hamburgeri și bea cafea într-un loc modest, pentru că Yves o ducea la cele mai scumpe restaurante.

Barul nu era departe de studioul lui David, dar el era acum la Viena. Nu mai lucrase cu el de când se întorsese la Paris, dar știa că avea să-l revadă la nunta lui Heather, care era peste doar două săptămâni.

Când și-a terminat gustarea, a plătit chelneriței și, văzând că mai era timp până la următoarea programare, se hotărî să meargă puțin pe jos. Când se apropie de ușă, văzu o femeie pe cealaltă parte a străzii, traversând prin fața unui camion. Din direcție opusă venea în viteză o mașină sport. Jane văzu fața îngrozită a șoferului de camion care încerca din răspueri să cotească. Mașina sport urcă pe bordură și intră în cafenea prin geamul de sticlă.

S-au auzit niște țipete și o explozie scurtă. Jane simți o durere puternică în obraz și apoi o bubuitură în cap o făcu să-și piardă cunoștința.

***

Yves ajunse repede la Londra, după ce fusese anunțat de Heather, și o mută pe Jane într-o clinică privată. Dar ei nu-i păsa unde se afla. Voia doar să doarmă.

De câte ori deschidea ochiul drept, cel stâng era acoperit cu bandaje, iar Yves era mereu lângă ea, ținând-o de mână.

– Nu-ți face griji, micuțo, ai avut un mic accident. Dar în curând vei fi bine. Nu-ți face griji pentru nimic.

Dar el părea cel mai îngrijorat, își zise ea adormind din nou.

În curând, însă, începu să se simtă mai bine. Se trezea mai des și nu mai dormea atât de profund. Sunete șoptite se auzeau în jurul ei. Ținu ochii închiși și stătu nemișcată, dar nu reuși să adoarmă.

– De cât timp sunt aici? întrebă când nu mai putea să ascundă faptul că nu mai putea dormi.

Ca de obicei, Yves stătea lângă ea, și credea că era a treia zi după accident.

– De opt zile. Dar nu te speria. Ai suferit un șoc. Cred că nu-ți amintești ce s-a întâmplat. O să-ți explic totul când te vei însănătoși. I-a mângâiat cu blândețe obrazul nebandajat.

– Îmi amintesc. O mașină a intrat în cafenea. A mai fost cineva rănit?

– Nu, doar tu, draga mea. Dar nu e nimic. O lovitură la cap și câteva zgârieturi. Nu mai vorbi, Odihnește-te din nou.

– Bietul de tine, pari atât de bosit. Îmi pare rău că sunt așa o pacoste.

– Prostuțo. N-o să fii niciodată o pacoste pentru mine.

Veni o asistentă și-l scoase din cameră.

– Am fața tăiată? întrebă ea, îngrijorată.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Baron. Aveți o tăietură pe obraz, dar se va vindeca în curând. Nu e nimic serios.

Jane știa că minte, dar n-o contrazise.

În dimineața următoare, doctorul veni s-o vadă.

– Am auzit că vă simțiți mult mai bine, domnișoară Baron, spuse el zâmbind.

Îi examină tăieturile de pe picioare, apoi îi ceru asistentei să-i scoată bandajul de pe față.

– Îmi dați o oglindă? Pot să văd? întrebă Jane.

– Nu acum, domnișoară Baron.

– De ce nu?

– Pentru că obrazul va arăta mult mai bine peste câteva zile. Doctorul încercă să-i distragă atenția, întrebând-o dacă a avut cumva dureri sau dureri de cap.

Jane așteptă până fu din nou bandajată, apoi spuse:

– Doctore, știu că am o tăietură urâtă. Aș vrea să-mi spuneți adevărul. Nu voi face o criză de isterie, promit.

El o privi tăcut un moment. Apoi se așeză pe un scaun de lângă pat.

– Bine, domnișoară Baron. Da, mă tem că e o tăietură urâtă. O bucată de sticlă v-a tăiat obrazul de aici până aici. Trasă o linie de la tâmplă până la bărbie. Dar se vindecă frumos,

adăugă el repede, și ar trebui să vă considerați norocoasă că nu v-a tăiat și ochiul.

– Îmi va lăsa o cicatrice permanentă?

– Nu una permanentă. În timp, va deveni cu greu vizibilă.

– În cât timp?

– Ei bine, asta depinde. Unele tăieturi se vindecă mai repede ca altele. Vă înțeleg neliniștea, dar vă asigur că n-aveți de ce să vă faceți griji, da?

Jane se lăsă pe spate.

– N-ar fi contat mult dacă ar fi fost permanentă. Voiam doar să știu adevărul. Mulțumesc.

Mai târziu, intră Yves.

– Oh, Jane, mă bucur atât de mult să te văd mai bine. Se așeză lângă ea, pe pat și o sărută blând. Ce s-a întâmplat? întrebă, când o văzu neliniștită. Te doare capul? Poate că n-ar trebui să te ridici încă.

– Sunt bine, Yves, dar vreau să-ți spun ceva.

– Să-mi spui ceva? repetă el, nedumerit.

– Mă bucur că s-a întâmplat accidentul, spuse Jane cu voce scăzută. Acum văd lucrurile mai clar. Nu mai sunt nesigură de ceea ce simt. Mă urăsc pentru că te fac să suferi, Yves. Nu pot să mă căsătoresc cu tine, îi zise cu regret.

Câteva clipe, o privi uimit. Apoi o prinse de umeri.

– Dar nu înțeleg, draga mea. Nu cred că spui adevărul. Nu se poate.

– Ba da, și tu trebuie să te conformezi, Yves. Crede-mă, îmi pare rău, nespus de rău.

– Spui asta din cauza feței. Ți-e teamă că nu mă voi mai uita la tine dacă ai semnul ăsta. Dar doctorul m-a asigurat...

– Nu, n-are legătură cu asta, începu ea. Te rog, ascultă-mă, Yves. Lasă-mă să-ți explic.

– Nu, nu, n-o să ascult nimic. Ești deprimată. Nu ești tu.

Dar în zilele care-au urmat, Yves trebui s-o asculte.

– Dar trebuie să te căsătorești cu mine. Ce altceva ai mai putea face? izbucni cu disperare, încercând s-o facă să se răzgândească. Nu-ți poți relua cariera. Vor trece luni până când cicatricea va dispărea. Apoi își dădu seama că făcuse o gafă. Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Exageram.

– Să nu-ți pară rău de ce-ai zis, Yves. Știu că s-a terminat cariera mea ca model. Se ridică de pe scaun și se duse la oglindă. Cred că e timpul să văd cicatricea.

– Nu, te rog, protestă el, când ea dădu jos bandajul.

Tăietura nu arăta la fel de rău cum se așteptase ea. Era o dungă subțire care abia se mai vedea.

Dar când s-a întors spre Yves, el s-a albit la față.

– La naiba! exclamă el.

Apoi intră o asistentă cu o tavă pe care era gata s-o scape când văzu ce făcuse Jane.

– Domnișoară Baron, de ce v-ați scos bandajul? Nu e deloc frumos ce-ați făcut.

Până când asistenta i-a refăcut bandajul, Yves și-a mai revenit, dar Jane n-a uitat reacția lui.

Știa că o iubea, dar mai știa că acum abia mai putea s-o privească. Izbucnirea lui spusese totul.

Seara, Heather veni s-o vadă. Dorise să amâne nunta până când îi ieșea din spital prietena. Dar Jane nici nu vru să audă una ca asta.

– Știi când te externează? întrebă Heather când se pregătea de plecare.

– Curând, sper, m-am plictisit să stau închisă aici.

– Te cred, draga mea. Oricum, curând vei pleca și tu în luna de miere.

Jane încercă să zâmbească. Nu voia să-i spună adevărul până ce ea și Bill nu se întorceau din Corsica.

– David vine de la Viena mâine dimineață. Cred că va veni să te vadă, spuse Heather. Ochii i se încețoșară. Mâine... ultima zi înainte de nuntă. Oh, Doamne, uite cât e ceasul. Trebuie să plec. O să trec mâine din nou pe aici. Pa, pa, rățușco!

Capitolul 10

În dimineața următoare, Jane primi o scrisoare de la Yves.

"Draga mea,

Cu nespus regret, cred că trebuie să-ți accept decizia. Nu pot să-ți cred explicația că ai acceptat să te căsătorești cu mine din motive financiare. Te cunosc prea bine. Nu ești genul ăla de fată. Sunt sigur că ai simțit ceva pentru mine. Poate că adevăratul motiv e că încă mai simți ceva pentru acel bărbat despre care mi-ai povestit.

Să nu regreți ce s-a întâmplat cu noi. Mă întorc la Paris imediat. Dacă te răzgândești, mă poți găsi la adresa de mai jos. Crede-mă, te voi ajuta oricând vei avea nevoie.

Yves."

Mai târziu, doctorul veni s-o vadă și-i zise că nu mai era nevoie să țină bandajul pe obraz. Dar când l-a întrebat cât mai

trebuie să stea în spital, i-a răspuns că mai erau necesare câteva zile.

– Îți vom da o cremă care va grăbi vindecarea tăieturii în câteva săptămâni. Și după aceea, poți folosi orice produs cosmetic, explică el.

Pe la ora trei după-amiază, Jane își făcea unghiile, când auzi un ciocănit în ușă. Se aștepta să fie Heather, așa că fără să se uite în jur, spuse să intre.

Ușa din spatele ei se deschise și apoi se închise. Urmă un moment de tăcere, apoi, când se întoarse, văzu că era David.

– Bună, Jane, spuse el încet.

Din instinct, își duse repede mâna la obrazul tăiat și dădu jos trusa de manichiură.

– Of, ce neîndemânatică sunt.

David veni în spatele ei și o ajută să adune totul.

– Îmi pare rău. Din vina mea s-a întâmplat. A pus totul în cutie și apoi i-a dat-o. Ce mai faci?

– Oh, bine, mulțumesc. Ce faci tu? Heather mi-a spus că vii azi acasă, dar nu credeam că vei trece să mă vezi, sfârși ea, îmbujorându-se. Apoi se forță să lase mâna jos, ca el să poată vedea cicatricea.

S-a uitat la tăietură un moment, după care zise:

– Pot să mă așez?

– Da, sigur. Se mai liniștise. N-ar fi putut suporta ca și el să reacționeze ca Yves.

Chiar dacă nu-i plăcuse ce vedea, nu i s-a părut deloc dezgustat.

– N-o să stau mult. Presupun că obosești repede, spuse el, luând celălalt scaun.

– Oh, nu, acum mă simt bine. Mă bucur foarte mult să te văd. În curând vor aduce ceaiul. Îl bei cu mine?

– Nu aștepți pe altcineva?

– Doar pe Heather. Dacă vrei, fumează, te rog. E o scrumieră lângă pat.

– Nu acum, mulțumesc. Când pleci de aici?

– Săptămâna viitoare.

– Te căsătorești imediat?

Jane dădu din cap că nu.

– Atunci, ce planuri ai?

Acum, trebuia să-i spună adevărul. Îl mințise odată și regretase amarnic totul. Nu l-ar mai putea minți din nou.

– Nu sunt sigură, încă. Nu mă mai căsătoresc cu Yves. Dar, te rog, nu-i spune lui Heather. N-ar înțelege, iar eu nu vreau să-i stric ziua nunții. N-o să-i spui, nu?

El nu zise nimic și Jane nu putu citi nici un răspuns pe fața lui.

– Vrei să spui că St. Cyr te-a părăsit?

– Nu, ne-am despărțit de comun acord. Am ajuns la concluzia că nu ne potriveam. Te rog, promite-mi că nu-i vei spune lui Heather.

– Nu-i voi spune, dar... Doamne! Ce-aș mai vrea să-l strâng de gât. Se ridică în picioare, turbat de furie.

Nici măcar în seara în care-i rănise orgoliul, respingându-l, nu-l văzuse atât de furios.

– Nu înțelegi, începu ea.

– Ei, nu! M-am gândit eu că așa se va întâmpla. La naiba cu el!

– Am crezut că-ți va face plăcere să auzi asta. Nu l-ai plăcut niciodată.

– Știam cum e el. Știam că n-are curaj, spuse furios. Cred că s-a uitat o dată la fața ta și asta a fost tot.

– Păi chiar nu arată așa bine, nu?

Bombăni ceva apoi, încercând să-și controleze furia, se așeză lângă ea. Îi puse mâna pe umeri. Ascultă, Jane, să fii rănit, face parte din viață. O să treci peste asta. Poate chiar te vei bucura mai târziu că s-a întâmplat una ca asta.

– Tot nu înțelegi. Nu mă simt rănită, David. Nu eram îndrăgostită de bietul Yves. E adevărat că s-a supărat când a văzut cicatricea, dar eu am fost cea care a rupt logodna. Nu trebuie să-l acuzi pe el. Eu sunt cea care l-a rănit.

– Ei bine, acum s-a treminat totul și trebuie să uiți asta. Și nu-ți face griji în privința slujbei. Poate că va mai dura puțin până vei putea lucra din nou, dar vei lucra.

– Mă tem că nu ca model.

– Prostii, spuse el repede.

Bineînțeles că vei fi din nou model. Am văzut tăieturi mai mari ca ale tale care s-au vindecat perfect în timp. Până în toamnă, abia va mai fi o dungă fină pe care o vei putea acoperi cu machiaj.

Asistenta aduse ceaiul și sosi și Heather.

Când ele au plecat împreună, el zise:

– O să trec mâine pe la tine ca să-ți povestesc cum a fost totul.

Jane încuviință din cap și zâmbi.

Dar pe dinăuntru se simțea din nou goală. Pentru o clipă, când l-a văzut atât de furios pe Yves, a crezut că grija lui e personală, dar când a plecat era un amalgam de milă și prietenie.

Era firea lui să ajute pe oricine avea nevoie, chiar dacă nu agrea persoana respectivă.

***

În dimineața următoare, a fost externată din spital, după ce a aflat că toate cheltuielile fuseseră suportate de Yves.

Până la sfârșitul săptămânii, îi lăsă un bilet lui David, în care-i spunea că va pleca într-o scurtă vacanță și că va lua legătura cu el când se va întoarce.

A plecat într-un orășel din Berkshire, unde a făcut cândva o prezentare de rochii de seară în parcul orașului. A mâncat și s-a cazat la un han ospitalier din localitate.

În ziua dinaintea sosirii lui Heather și a lui Bill în apartamentul din Londra, le-a trimis o scrisoare în care le-a spus unde se afla, dar a omis să mai spună lucrul ăsta și altcuiva.

Când a plecat din Londra, și-a tuns scurt părul. Acum, avea din nou culoarea naturală de castaniu deschis și câteva șuvițe din vechiul blond.

Își mai cumpărase și câteva haine mai comode dintr-un magazin local.

În afară de cicatrice, nimeni n-o putea recunoaște ca fiind vechiul model englez care ocupase atâtea săptămâni prima pagină a ziarelor.

Deși mai avea destui bani cât să-i ajungă pentru câteva luni bune, începu să se gândească deja la ce va face pe viitor, așa că se hotărî să urmeze cursuri de secretariat.

Într-o seară, pe când se întorcea de la bibliotecă, îl văzu pe David stând pe o bancă, de vorbă cu un bătrânel.

Primul ei gând fu s-o ia pe alt drum spre han, dar se gândi că trebuie să fi fost un motiv întemeiat pentru ca David să vină după ea.

Merse spre el, străduindu-se să pară surprinsă.

– David, ce surpriză!

El se uită puțin la ea, nu-i răspunse, apoi se adresă localnicului:

– Vă rog să mă scuzați, domnule. Și se ridică.

O clipă mai târziu, Jane era luată cu forța în spatele hanului.

– Îți arăt eu surpriză!

Mi-ar plăcea să te bat până-ți dai seama ce faci, spuse furios. Ce naiba crezi că rezolvi dacă fugi așa?

– Doream să fiu pe cont propriu. Heather n-avea niciun drept să-ți spună unde sunt, răspunse ofensată.

– N-a vrut, dar am obligat-o.

– Din ce motiv?

După tot ce-a fost între noi... de ce ai făcut asta? spuse Jane, după care se întoarse cu spatele la el, gata să izbucnească în plâns.

În spatele ei, David zise:

– Pentru că i-am spus că te iubesc, de aceea.

Simți că îngheață.

– Ce i-ai spus?întrebă neîncrezătoare.

– I-am spus că te iubesc. Vocea îi era dură. I-am spus că am suportat cât am putut, dar trebuie să știu dacă ești bine.

– Oh, David! Oh, dragule!

Se întoarse și-l luă în brațe.

El îi răspunse la îmbrățișare.

– Vrei să spui că și tu simți la fel?

Ea dădu din cap că da.

– Dintotdeauna... de la început. De-asta am venit la Londra.

Atunci o sărută, strângând-o tare în brațe. Simțea că-i va frânge coastele, dar nu mai conta. O iubea. I-a mărturisit. Iar ea se simțea în al șaptelea cer.

– Ce s-a întâmplat?

Ce n-a mers bine? spuse el în cele din urmă. În noaptea aceea, în apartament, ai fost atât de dulce... dar când te-ai întors, parcă nici nu erai tu.

– N-ai sunat, n-ai scris. Și a venit și Margot.

– Margot? Ce legătură are ea cu toate astea?

– Oh, David, o iubeai. Și m-am gândit...

– Dar asta a fost acum câțiva ani.

Înainte să te cunosc pe tine. Cine ți-a spus toate astea? Ah, Heather, presupun.

– N-a vrut să facă nimic rău. Nu știa ce simt pentru tine. Și apoi, când am văzut-o pe Margot în Bermude și când am văzut cât de frumoasă e, eu...

– Ia ascultă, o întrerupse el.

N-am fost niciodată îndrăgostit de Margot. Am avut o relație cu ea, dar n-a fost nimic legat de dragoste. Îi atinse obrazul tăiat cu degete fine.

Prima oară când m-am îndrăgostit a fost într-un adăpost din portul Starmouth.

– Oh, David, nu te cred.

Arătam ca un nimic pe atunci.

– Erai prima fată naturală pe care-o văzusem în cinci ani de zile. Purtai o pelerină ruptă și aveai părul ciufulit, iar când îmi zâmbeai, parcă prindeam aripi.

Apoi te-am adus la Londra, te-am lansat și totul s-a schimbat. Nu mai erai Jane a mea din Starmouth. Până în seara când m-ai invitat la cină.

– Dar după noaptea aia... de ce n-ai dat nici un telefon, David? Așteptam un telefon sau o scrisoare în fiecare zi. Eram atât de supărată că nu știam nimic de tine.

– A trebuit să-mi pun gândurile în ordine, spuse el încet. Te adusesem deja cu forța într-o lume nouă și regretam că am făcut-o. Erai atât de tânără și de dulce. Lumea era cochilia ta, iubito. Iar eu nu eram pregătit să te împart cu ea.

– Dar eu nu voiam lumea. Te doream doar pe tine.

O îmbrățișă din nou.

– Când te uiți așa la mine, mă gândesc ce prost am fost că n-am venit după tine în Scoția. Hai să ne căsătorim mâine.

Ea începu să râdă.

– Putem?

– Ei bine, dacă nu mâine, atunci curând. Nu pot să risc să te pierd din nou.

În dimineața următoare, o conduse înapoi la Londra.

– Poți să stai în apartamentul meu. Doamna MacDonald va avea grijă de noi oricât va fi necesar, spuse când ieșiră din orășel.

După ce ne vom căsători, o s-o trimit în concediu, ca să avem casa doar pentru noi. Te deranjează dacă nu vom putea pleca în luna de miere?

– Nu mă deranjează nimic atâta timp cât sunt cu tine, răspuse Jane simplu.

Dintr-o dată, își aminti de previziunea lui Heather că David se va căsători cu o fată obișnuită, care n-are de-a face cu lumea modei.

Câtă dreptate avea! se gândi Jane zâmbind.

Știa că nu-i vor lipsi niciodată lumina rampei și podiumul.

De acum încolo, tot ce-și dorea era să fie centrul vieții lui David.

Sfârșit